DEN danske STJERNE

Oktober 1977 · 126. årgang · Nummer 10

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Oktober 1977
126. årgang · Nummer 10

Redaktør af kirkens magasiner
Dean L. Larsen

International Magazines redaktion
Larry A. Hiller, chefredaktør
Carol Larsen, medredaktør
Roger Gylling, designer

Den danske Stjernes redaktion
Jørgen Ljungstrøm, Translation Services
Vodroffsvej 7, DK 1900 København V
Kurt Voss, Smedevangen 9,
DK-3540 Lynge
Harry Bohler, layout

Tryk
Paul Giese KG, Offenbach/Main

Korrespondenter
Københavns Stav:

Den danske Mission:

Abonnement
Tegnes gennem wards/grensrepræsentanten: 12 numre dkr. 42,00
Nævnte priser er incl. moms og porto.
Betaling over giro 3120988 til Distributions Centret, Smedevangen 9, 3540 Lynge.
United States and Canada: $ 8.00 (surface mail)

Inholdsfortegnelse

Rapport over den 147. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Taler og handlingsforløb den 2. og 3. april 1977
i
Tabernaklet på Temple Square i Salt Lake City, Utah

Dette års årlige general konference i april markerede begyndelsen af de nye to-dages generalkonferencer, en forandring fra de traditionelle tre-dages generalkonferencer. (Første gang man holdt to-dages konferencer var i 1831)

Konferencemøder holdtes lørdag den 2. april og søndag den 3. april. Præsident Spencer W. Kimball præsiderede, og samtlige møder ledede af et medlem af Det øverste Præsidentskab — præsident Spencer W. Kimball, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, og præsident Marion G. Romney, andenrådgiver Taler. holdtes af 27 af kirkens generalautoriteter, inkluderende taler af samtlige medlemmer af Det øverste præsidentskab og De tolvs Råd.

Under loven om „almindelig tilslutning" opretholdt ledere og medlemmer fra kirken overalt i verden Det øverste Præsidentskabs handlinger i en række sager, der angår kirkens almindelige administration:

1. Opretholdt tre nye medlemmer af De halvfjerds første Kvorum: Ældste G. Homer Durham og ældste James M. Paramore, begge fra Salt Lake City, og ældste Richard G. Scott fra Maryland. (Der findes biografier af disse tre mænd andetsteds i dette nummer.) Dette udvidede antallet af brødre, der nu tjener i De halvfjerds første Kvorum til 41, hvormed antallet af kirkens generalautoriteter nu udgør 60 brødre.

2. Støttede kaldelse af et Unge Mænds præsidentskab for kirkens drenge i aronske præstedømme-alderen, men stillingerne blev ikke besatte. (Andet sted i bladet findes en liste over opretholdelse af embedsmænd og almindelige oplysninger om denne handling.)

3. Støttede en forandring blandt rådgiverne i primarys generalpræsidentskab, hvor andenrådgiveren, søster Colleen B. Lemmon blev kaldet til førsterådgiver, og søster Dorthea Christiansen blev opretholdt som andenrådgiver. (Andet sted i bladet findes biografier.)

Møder blev holdt i Tabernaklet på Tempelpladsen, og der var sørget for ekstra siddepladser i Assembly Hall og i det nærliggende Salt Palace. Møderne foregik således: Lørdag den 2. april klokken 7.00 (velfærdsmøde), kl 10.00, 14.00 og 19.00 (præstedømmemøde, der pr tv blev sendt til mange mødelokaler rundt om i verden); søndag den 3. april kl 10.00 og 14.00. Derudover blev der holdt et seminar for regionalrepræsentanter for De Tolv om fredagen, den 1. april. Andet sted i Stjernen er der en rapport herom.

De taler, der holdtes ved konferencen, og gengives i dette nummer af Den danske Stjerne, blev hørt af flere mennesker end nogen tidligere konference i kirkens historie, idet hele eller dele af konferencen blev bragt af 252 tv-stationer i USA og Canada samt på Filipinerne. Desuden af 63 radiostationer i USA, 79 i Mexico, Mellem- og Sydamerika, hvoraf alene 11 i Brasilien, samt 42 radiostationer i Australien; hertil kommer kortbølge-transmissioner af tre af møderne til Latinamerika, Afrika og Europa. Desuden blev konferencen bragt gennem „closed Circuit" - radio til 118 steder i USA og Canada samt til kirkebygninger i Europa. På samme måde blev præstedømmemødet pr tv bragt til 1.153 bygninger i USA, Canada, Mexico, Puerto Rico, Hawaii foruden 37 bygninger i New Zealand, Australien, Filipinerne, Hong Kong, Japan og Korea.

Redaktionen

Hold sabbatsdagen hellig, skriv personlige historier, gør genealogisk arbejde, opfordrer profeten

Mødet lørdag morgen den 2. april 1977

Herren forventer, at hans hellige følger budene

PRÆSIDENT
SPENCER W. KIMBALL

Mine kære brødre og søstre, dette er en dejlig dag at tale til jer om Herrens værk, dets fremgang og dets udvikling.

Der er sket mange ting siden konferencen i oktober for bare seks måneder siden.

Vi er kommet hjem fra en lang, strålende tur til fjerntliggende egne for at besøge og tale til vore kære søskende langt sydpå. Vi har rejst omkring 23.000 miles. Vi har rejst fra Chiles vulkaner allerlængst mod syd til Andesbjergenes højder og har passeret de umådelige sletter og de vilde skove.

Under de mange kontakter har vi besøgt og båret vidnesbyrd for omkring 150.000 af vore medlemmer i områdekonferencer. Vi har fundet, at det er lykkelige mennesker i stærk udvikling, og vi er sikre på, at vor himmelske Fader er veltilfreds med det, vi fandt hos disse mennesker i deres aktivitet, indstilling, deres tro og vidnesbyrd.

Tidligt på året, da tørkesituationen syntes at tilspidses ude vestpå, og kulde og andre vanskeligheder tog til mod øst (i USA), samtidig med at der forekom kritiske vejr-situationer overalt i den øvrige verden, følte vi det rigtigt at bede kirkens medlemmer samles i faste og bøn, hvor vi bad Herren om væde, dér hvor det var så livsvigtigt, og om lettelse af de vanskelige situationer andre steder.

Måske har vi været uværdige til at bede om sådanne velsignelser, men vi ønsker ikke at behandle denne sag i ophidset stemning men blot gøre vor Herre opmærksom på forholdet og derpå bruge vores energi på at bringe vort liv i harmoni.

En profet har sagt:

,,Når himmelen lukkes, så regnen udebliver, fordi de synder imod dig, og de så beder, vendte mod dette sted, og bekender dit navn og omvender sig fra deres synd, fordi du revser dem,

så høre du det i himmelen og tilgive din tjeners og dit folk Israels synd, ja, du vise dem den gode vej, de skal vandre, og lade det regne i dit land, som du gav dit folk i eje." (1. Kong. 8:35-36)

Herren bruger sommetider vejret til at disciplinere sit folk for overtrædelse af hans love. Han sagde til israelitterne:

,,Hvis I følger mine anordninger og holder mine bud og handler efter dem, vil jeg give eder den regn, I behøver, til sin tid, landet skal give sin afgrøde, og markens træer skal give deres frugt.

Tærskning skal hos eder vare til vinhøst, og vinhøst skal vare til såtid. I skal spise eder mætte i eders brød og bo trygt i eders land.

Jeg vil give jer fred i landet, så I kan lægge jer til hvile, uden at nogen skræmmer eder op; . . . og intet sværd skal hærge eders land." (3. Mos. 26:3-6)

Med de store bekymringer og lidelser i øst (USA) og truende tørke her i vest og andre steder, bad vi vore folk samles i højtidelig bønnekreds for at bede om væde, der, hvor der var behov for det. Ret så omgående blev vore bønner besvaret, og vi var taknemmelige ud over al beskrivelse. Vi har stadig et udækket behov og håber, at Herren vil finde det passende at besvare vore fortsatte bønner om dette problem.

Fra alle steder i verden har vi fået breve, der antyder en almindelig opbakning af forslaget. Fra Brisbane i Australien kommer dette:

,,Vi fik Deres telegram, der indbød de hellige i Brisbane til sammen med Dem og verden at holde en faste- og bønnedag. Vi deler med Dem kærligheden og omsorgen for alle vor himmelske Faders børn . . ."

Måske er den dag kommet, da vi skal gøre op med os selv og finde ud af, om vi er værdige til at bede, eller om vi har brudt budene og gjort os uværdige til at modtage velsignelserne.

Herren gav strenge befalinger: "Mine sabbater skal I holde, og min helligdom skal I frygte. Jeg er Herren!" (3. Mos. 19:30)

Utallige gange har vi citeret dette og bedt vore medlemmer ikke profanere sabbaten, og store skarer samles på forlystelsesstederne, og vi undrer os.

Utallige gange har vi citeret:

,,Kom hviledagen i hu, så du holder den hellig.

I seks dage skal du arbejde og gøre al din gerning,

men den syvende dag skal være hviledag for Herren din Gud; da må du intet arbejde udføre, hverken du selv, din søn eller datter, din træl eller trælkvin-

de, dit kvæg eller den fremmede inden dine porte.

Thi i seks dage gjorde Herren himmelen, jorden og havet med alt, hvad der er i dem, og på den syvende dag hvilede han; derfor har Herren velsignet hviledagen og helliget den." (2. Mos. 20:8-11)

Men i vor tid tilbringer talrige mennesker i dette land sabbaten med at arbejde, ved badestrandene, til forlystelser, forestillinger og med at foretage deres ugentlige indkøb. Herren har givet særlige løfter. Han siger:

,,Jeg vil give jer den regn, I behøver, til sin tid, landet skal give sin afgrøde, og markens træer skal give deres frugt." (3. Mos. 26:4)

Gud holder, hvad *han* lover, og mange af os vedbliver at overtræde sabbatsloven. Og han fortsætter:

,,Tærskning skal hos eder vare til vinhøst, og vinhøst skal vare til såtid. I skal spise eder mætte i eders brød og bo trygt i eders land." (3. Mos. 26:5)

Disse løfter er betingede. Herren siger videre:

,,Jeg vil vandre iblandt eder og være eders Gud, og I skal være mit folk.

Jeg er Herren eders Gud, og . . . jeg sønderbrød eders ågstænger." (3. Mos. 26:12-13)

Herren vender nu om og advarer:

,,Men hvis I ikke adlyder mig og handler efter alle disse bud,

hvis I lader hånt om mine anordninger og væmmes ved mine lovbud, så I . . . bryder min pagt,

så vil jeg også gøre lige for lige imod eder og hjemsøge eder med skrækkelige ulykker; svindsot og feberglød, så øjnene sløves og sjælen vansmægter. Til ingen nytte sår I eders sæd, thi eders fjender skal fortære den.

Jeg vender mit åsyn imod eders fjender; eders avindsmænd skal underkue eder, og I skal flygte, selv om ingen forfølger eder . . .

Jeg vil bryde eders hovmodige trods, jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber.

Til ingen nytte skal I slide eders kræfter op, thi eders jord skal ikke give sin afgrøde, og landets træer skal ikke give deres frugt." (3. Mos. 26:14-17, 19-20)

Herren går videre og siger:

,,Jeg vil . . . udrydde eders kvæg og mindske eders tal, så eders veje bliver øde." (3. Mos. 26:22)

Kan I tænke jer, hvordan vejene kunne lægges øde? Når brændsel og energi er begrænset, når mennesker må gå i stedet for at køre.

Har I nogen sinde tænkt på, mine gode venner, at spørgsmålet om fred ligger i den Guds hænder, som siger:

,,Jeg vil bringe et hævnens sværd over eder . . ." (3. Mos. 26:25)

Ville det være vanskeligt? Læser I aviserne? Er I bekendt med hadet i verden? Hvilken garanti har vi for varig fred?

,,. . . I må overgive eder i fjendens hånd." (3. Mos. 26:25)

Er der fjender, som kunne og ville angribe os? Har I tænkt på det?

,,Og jeg vil lægge eders byer i ruiner," siger han, ,,og ødelægge eders helligdomme . . .

Da skal landet, medens det ligger øde, og I er i eders fjenders land, få sine sabbater godtgjort, da skal landet hvile og få sine sabbater godtgjort medens det ligger øde, skal det få den hvile, det ikke fik på eders sabbater, dengang I boede deri." (3. Mos. 26:31, 34, 35)

Det er vanskeligt og meget alvorlige situationer, men de er mulige.

Og Herren slutter:

,,Det er de anordninger, lovbud og love, Herren fastsatte mellem sig og israelitterne på Sinaj bjerg ved Moses." (3. Mos. 26:46)

Dette gælder for dig og for mig.

Er dette det rigtige tidspunkt for os til at beskæftige os med disse problemer? Er tiden inde, til at vi bør huske vores tiende og vore offergaver, at vi bør afstå fra svangerskabsafbrydelse, fra skilsmisser, overtrædelse af sabbaten og vores iver efter at gøre den hellige dag til en morskabsdag?

Er tiden inde for os til at omvende os fra vore synder, vores umoral, vores efterlevelse af djævelens lære?

Er tiden inde for os allesammen til at helliggøre vores ægteskab, at leve i glæde og lykke og opdrage vores børn i retskaffenhed?

Visselig *ved* mange af os bedre end vi *gør*. Er tiden inde til at høre op med hor og homoseksualitet og lesbiske aktiviteter og vende tilbage til tro på værdighed? Er tiden inde til at sætte en stopper for den ubetænksomme pornografi?

Er tiden inde til at sætte os stærkt op imod det uhellige og profane horeri, uregelmæssigheder og lignende forhold?

Er tiden inde til at påbegynde en ny tilværelse? Som den klarttænkende apostel Paulus sagde:

,,Så overgiv da til døden de lemmer . . .: utugt, urenhed, begær, ond lyst, også havesygen, som jo er afgudsdyrkelse;

for disse synders skyld kommer Guds vrede." (Kol. 3:5-6)

Er tiden inde til at holde op med. ,,kødets gerninger . . . utugt, urenhed, løsagtighed, afgudsdyrkelse, trolddom, fjendskaber, kiv, nid, hidsighed, egennytte, splittelser, partier, misundelse, drukkenskab, svir og deslige", idet vi husker på, at ,,de, der øver sådanne ting, skal ikke arve Guds rige"? (Gal. 5:19-21)

Herren spørger: ,,Men hvorfor kalder I mig ‚Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Lukas 6:46)

,,Ikke enhver, der siger til mig: ‚Herre, Herre!' skal komme ind i Himmeriget, men den, der *gør* min himmelske Faders vilje." (Matt. 7:21, fremhævelse tilføjet)

Tempelarbejdet i kirken skrider fremad. Vi er stolte over den tjeneste, der ydes, og over deltagelsen i tempelarbejdet; men er der ikke krævet fuldstændig tjenesteydelse? Det blev bragt frem i vores møde forleden dag, at det at gå i templet ikke er tilstrækkeligt; vi må skaffe mange, mange navne på slægtninge, så vi kan fortsætte med at gøre arbejde for dem.

Vi har nu seksten templer og fire andre under opførelse eller planlægning. Men har I tænkt på det andet arbejde, som kan gøres nærved og langt borte? Man behøver ikke at bo nærved et tempeldistrikt for at udføre det arbejde. Store mængder af genealogiske data og familieoptegnelser kan blive gjort tilgængelige for arbejde, der kan gøres senere hen, når templer er til rådighed. Måske er dette det allervigtigste.

Så vi opfordrer alle vore mængder af medlemmer til at skrive deres personlige optegnelser og biografier og

deres genealogier og alle være beredte til den tid, da templerne bliver gjort tilgængelige og kan bruges af alle. Det er et program, der længe er blevet fulgt af denne kirkes medlemmer, men i dag er der talrige venner — katoliker, protestanter, jøder og andre — som udfylder vore genealogiske lokaler i udarbejdelse af *deres* familieskemaer.

Vi har fået at vide, at det er blevet tilladt at mikrofilme i Rhodesia. Vi har også kameraer, der filmer i Sydafrika og i mange andre lande rundt om i verden.

Næste år kan vi fejre 100-årsdagen for indvielsen af templet i St. George (i Utah), det første tempel i vesten.

Filmen ,,The Rootes" (En film, der handler om en negers søgen efter sin slægtslinie. O.a.) har haft en forbløffende virkning på mennesker i dette land (USA), og flere og flere bliver interesserede i det genealogiske program. Talrige genealogiske biblioteker i kirken rundt om i verden virker ved at føre optegnelser til rådighed for kunder i det øjeblik, børnenes hjerter vendes til fædrene, således som Malakias siger det. Nyhedsmedierne, nationale såvel som internationale, kommer med forespørgsler. Filmhold arbejder. Millioner af amerikanere er blevet nået gennem disse artikler, og denne hjælp forklarer dem det teologiske grundlag for vores fremhævelse af familien.

Dette er et fast og positivt led i vores religiøse forkyndelse.

,,Se, jeg sender min engel, og han skal bane vej for mit åsyn." (Mal. 3:1)

,,Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer.

Han skal vende fædrenes hjerter til sønnerne og sønnerne til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Mal. 4:5-6)

Det er en uheldsvanger, dybt alvorlig sag.

Med et århundrede af intensivt arbejde med genealogi og optegnelser, er der sket en stor ophobning af livsoptegnelser, fødselsdata, dødsdata; og i dag er der millioner af mennesker i evigheden, hvoraf mange har levet på jorden på et tidspunkt, da der ikke førtes optegnelser, og arbejdet ikke blev gjort, og templerne ikke var bygget, og profeter ikke fandtes.

,,Derpå kom Moses og kundgjorde hele folket alle Herrens ord og alle lovbudene, og hele folket svarede ensstemmingt: ,Alle de ord, Herren har talt, vil vi overholde.'

Så tog han pagtsbogen og læste den op i folkets påhør, og de sagde: ,Vi vil gøre alt, hvad Herren har talet, og lyde ham!'" (2. Mos. 24:3, 7)

Må jeg igen nævne vores program m.h.t. haver i hjemmene. Fra alle egne af kloden kommer der breve fra medlemmer, som deltager i dette produktionsprojekt. Jeg har fået et billede af flere små drenge og deres far med trillebør fuld af kål, tomater, meloner og andre slags afgrøder.

Der var Sonjas have midt i Sao Paulo, en verdensby. Andre siger: ,,Det er en god måde at skabe vedvarende forhold til venner og naboer."

,,Vores have er diskussionsemme privat og med fremmede på besøg. Det har også bidraget til at holde vores familie sammen," siger de.

En hjemmelærer rapporterer: ,,Af de fem familier, som jeg besøger, har allesammen deres haver, og det gør mig meget stolt. Jeg kan mærke, at de nu er ivrige efter igen i år at komme til at dyrke dem."

Brødre og søstre, dette er Herrens værk. Vi har at gøre med mangt og meget, som man mener ikke er ret åndeligt, men alt er åndeligt for Herren, og han forventer, at vi skal lytte, at vi skal adlyde, og at vi skal følge budene. Og jeg beder jer — enhver af os — om, at vi vil efterleve Herrens bud, som de bringes frem i disse konferencer fra tid til anden af de forskellige brødre. Og jeg bærer vidnesbyrd om guddommeligheden i det altsammen i Jesu Kristi navn. Amen.

Vort budskab er også, at Peter, Jakob, Moses, Elias og Elijah igen har besøgt jorden og givet os myndighed til at udføre vor gerning.

„Vi så hans herlighed"

ÆLDSTE DAVID B. HAIGHT
De tolvs Råd

Han, som De netop har lyttet til, Spencer Wolley Kimball, er Guds profet for hele verden. Ikke blot er himlene ikke lukkede, sådan som mange mener, men en levende profet er her og opmuntrer og rådgiver og er til rådighed for enhver, der vil lytte. Han er Guds udvalgte for hele menneskeheden at følge.

Jeg beder Herren velsigne mig, som kun han kan, at jeg må være i stand til at tale til Dem, sådan som mit hjerte ønsker det ved denne lejlighed.

Næste søndag er det påske. I nogle få timer vil mange i denne verden, troende og ikke-troende, genkalde sig tankerne, foranlediget af billeder, fortællinger og budskaber i medierne, eller fra prædikestole i kirkerne, de endelige begivenheder, der kulminerede med vor Herres død og opstandelse.

De brudstykker, om Frelserens korte virke, vi har i beretninger, er tilstrækkelige til i det mindste at give os et lille begreb om hans store kærlighed. Hans ønske er at hjælpe os. Han vil give enhver af os så meget af sin egen ånd, som vi er parate til at tage imod. Hans gerning og herlighed er at frelse hele menneskeheden. Når jeg læser om og tænker over Kristi forkyndelse, der er givet os som hjælp til forståelse af hans formål, og når jeg er vidne til de mirakuløse begivenheder, der foregår i dag m.h.t. udbredelsen af hans værk, føler jeg det svulme i mit indre — et vidnesbyrd om deres evige sandheder.

Kort før Frelseren blev forrådt og de efterfølgende begivenheder, som vi fejrer næste uge, forekom det, som vi nu betegner som *forklarelsen,* noget som jeg er sikker på, skete lige så meget til gavn for vores åndelige oplysning, som for dem, der personligt bevidnede den.

Det nye Testamentes skribenter fortæller os, at Frelseren tog de tre nærmeste og mest oplyste af sine apostle og gik op på et højt bjerg — Lukas siger kun ,,et bjerg" (Lukas 9:28) — for at finde et afsides sted, hvor han kunne knæle i bøn og berede sig for de begivenheder, som snart skulle ske.

Det må have været tidligt på aftenen, da Frelseren steg op på bjerget sammen med de tre udvalgte vidner — Jakob og Johannes, kendt som ,,tordensønnerne", og Peter ,,klippen". Måske havde Jesus ikke blot en fornemmelse af den himmelske ro, som den enestående lejlighed til kommunikation med hans Fader ville bringe, men i højere grad en følelse af, at han ville blive støttet i de kommende timer gennem administration, der var hævet over denne jord. Han ville blive oplyst af et lys, der ikke behøvede nogen hjælp fra solen eller månen eller stjernerne. Han gik derop for at forberede sig til sin kommende død. Han tog tre af sine apostle med sig i overbevisning om, at de, efter at have set hans herlighed — Faderens enbårne herlighed — kunne styrkes, så deres tro kunne befæstes til at modstå de forhånelser og ydmygelser, som snart skulle komme.

Vi kan af den skrevne beretning forstå, at Frelseren, efter at have fundet et afsides sted, knælede og bad; og mens han bad til sin Fader, blev han hævet højt over den verdens tvivl og ugudelighed, som havde fornægtet ham. Mens han bad, blev han forklaret. Hans ansigt skinnede som solen, og hans klædning blev hvid som sneområderne over dem. Han blev indhyllet i et skær af lysende stråleglans — hele hans væsen udstrålede en sådan kraft, at solens lys eller sneens hvidhed er de eneste to ting, som evangelisten kan sammenligne den celestiale scene med. To skikkelser viste sig ved hans side. Hos ham stod Moses og Elijah. Da bønnen var forbi og de kommende lidelser utvivlsomt accepteret, faldt den fulde herlighed på ham fra Himlen — et vidnesbyrd om hans guddommelige sønneforhold og magt.

Lukas beretning antyder, at de tre apostle ikke overværede begyndelsen af denne vidunderlige forklarelse. De tre apostle sov fast, sådan som de også gjorde senere i Getsemane Have, siger beretningen. Men pludselig blev derers fulde bevidsthed vakt. Og så så og hørte de. I aftenens mørke så apostlene et stærkt lys og deres Herres herliggjorte skikkelse, I det samme lysskær var der to personer, som de vidste eller fik at vide var Moses og Elijah. Utvivlsomt talte de med Jesus om hans forestående død i Jerusalem.

Da synet begyndte at svinde, siger beretningen, udtalte Peter det første, han kom til at tænke på, og øjensynligt ivrig efter at udsætte de himmelske besøgendes afsked, sagde han: ,,Mester! Det er godt, at vi er her; lad os bygge tre hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias." (Lukas 9:33)

De er måske blevet forbavsede over det upassende forslag fra den ivrige Peter, som endnu havde til gode at forstå betydningen af aftenens besøg. Men lige som Peter talte, overskyggede en lys sky med et strålende skær Jesus og hans himmelske besøgende, Moses og Elijah og også de tre apostle; og en stemme hørtes: ,,Denne er min Søn, den udvalgte, hør ham?" (Lukas 9:35)

De tre apostle faldt til jorden og skjulte deres ansigter. Hvor længe det varede, før Jesus kom hen til dem og rørte ved dem, fremgår ikke af beretningen; men da de åbnede øjnene, var det altsammen forbi. Den lyse sky var forsvundet; lysenes glimten, de strålende ansigter var væk; de var alene med Jesus. Nu skinnede blot stjernerne over bjergskrænterne.

Efter en sådan oplevelse må apostlene have betænkt sig på at rejse sig; men Jesus, der nu viste sig sådan, som de havde set ham, før han knælede ned i bøn, rørte ved dem og sagde: ,,Rejs jer, og frygt ikke!" (Matt. 17:7) Han var deres skattede ven.

Dagen var sikkert ved at bryde frem, da de steg ned fra bjerget. Jesus gav dem besked på ikke at sige noget til nogen om dette, før han var opstået fra de døde; de skulle overveje det i dybden af deres egne hjerter. De måtte endog ikke sige noget derom til de andre apostle. De rettede sig efter Kristi instruktioner men kunne ikke forstå den fulde betydning. De kunne kun spørge hinanden eller undre sig i tavshed over, hvad denne opstandelse fra de døde kunne betyde. Men nu vidste de mere fuldtud end før, at deres Herre virkelig var Kristus, Guds Søn.

Selv om det er vanskeligt for os at forstå, må Jesus selv være blevet styrket og opretholdt af Moses og Elijah i forberedelsen til den smerte og de lidelser, som lå foran ham i udarbejdelsen af den ubegrænsede og evige soning for hele menneskeheden. En himmelsk engel skulle nogle dage senere igen styrke ham, da han svedte dråber af blod i Getsemane Have.

De tre udvalgte apostle fik belæring om hans kommende død og også om hans opstandelse, belæringer, som skulle styrke dem hver især i de begivenhedsrige dage forude.

Johannes bevidnede senere: ,,Vi så hans herlighed, som den enbårne Søn har fra Faderen, fuld af nåde og sandhed" (Joh. 1:14) og apostlen Peter, der fortalte om sin personlige oplevelse, skrev: ,,Thi det var ikke kløgtigt opdigtede fabler, vi fulgte, men vi havde selv været øjenvidner til hans guddomsherlighed.

Thi han fik ære og herlighed af Gud Fader, da denne røst lød til ham fra den majestætiske herlighed: ,Denne er min Søn, den elskede: I ham har jeg velbehag.'

Denne røst hørte vi lyde fra himmelen, da vi var med ham på det hellige bjerg." (2. Peter 1:16-18)

Peter, Jakob og Johannes — de alene fik set den forklarede Jesu herlighed og majestæt og utvivlsomt rigets nøgler. Disse tre skulle senere bringes til et sted i Getsemane Have, hvor de ville komme til at se hans lidelser, da han påtog sig verdens synder, så han kunne forløse os fra faldet og gennem sin opstandelse vise os, at han er Faderens enbårne i kødet og verdens forløser.

De samme tre vidner, som var på bjerget — Peter, Kristi seniorapostel, og Jakob og Johannes — viste sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i 1829 og overdrog dem Det melkisedekske Præstedømme og gav dem rigets nøgler og apostelskabet. Kristus selv, efterfulgt af Moses, Elias og Elijah, viste sig for Joseph og Oliver i Kirtland-templet, hvor de meddelte dem myndighed og betroede dem andre vigtige nøgler, hørende til denne uddeling. Profetens egne ord om denne begivenhed lyder:

,,Om eftermiddagen hjalp jeg de andre præsidenter med at uddele Herrens nadver til forsamlingen. Vi modtog den af De Tolv, hvis privilegium det var den dag at tjenstgøre ved det hellige bord. Efter at jeg således havde betjent mine brødre, trak jeg mig tilbage til forhøjningen, som omsluttedes af forhænget, og der bøjede jeg mig sammen med Oliver Cowdery i højtidelig og stille bøn. Da vi rejste os fra bønnen, vistes følgende syn for os begge . . .

Sløret blev borttaget fra vort sind, og vor forstands øjne åbnedes.

Vi så Herren stå på talerstolens brystværn foran os, og under hans fødder var et fint lagt gulv af ægte guld af farve som rav . . .

,Jeg er den første og den sidste. Jeg er den, som lever. Jeg er den, der blev slået ihjel, og jeg er jeres Talsmand hos Faderen . . .'

Efter at dette syn sluttedes, åbnedes himlene atter for os, og Moses viste sig for os og overdrog os nøglerne til Israels indsamling fra jordens fire dele og til at føre de ti stammer fra nordenland. Derefter åbenbarede Elias sig og overdrog os Abrahams evangeliums uddeling, idet han sagde, at i os og vor sæd skulle alle slægter efter os blive velsignet. Da dette syn var forbi, åbnede der sig for os et andet stort og herligt syn, thi Elijah, profeten, som blev optaget til Himlen uden at smage døden, stod foran os og sagde: . . .

Derfor er denne uddelings nøgler overgivet i jeres hænder, og herigennem kan I vide, at Herrens store og frygtelige dag er nær, ja, står for døren." (L.&P. 110, kapitelindledningen, 1-2, 4, 11-13, 16)

De guddommelige nøgler, kræfter og myndighed blev overdraget af himmelske budbringere til Joseph Smith i denne uddeling i tidernes fylde. Disse nøgler — de samme, som blev givet Peter, Jakob og Johannes — bemyndiger os til at bringe evangeliet ud til alle nationer og forkynde vor Herre Jesu Kristi magt, herlighed og majestæt, og at hans komme er nær for hånden. Guds profet, til hvem vi har lyttet i dag, har disse nøgler og denne myndighed i dag. Vi indbyder folk hvor som helst til nærmere at undersøge dette guddommelige budskab, som vi har at tilbyde hele menneskeheden.

Jeg bevidner i al oprigtighed sandheden i alt dette, i hans navn, som vi ærer, tilbeder og elsker som vores Frelser og Forløser, Jesus Kristus, i hans hellige navn. Amen.

Rapport fra kirkens finanskomité

PRÆSENTERET AF
WILFORD G. EDLING,
formand for finansafdelingen i

Det øverste Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Vi har gennemgået den årlige økonomiske rapport for kirken for det år, der endte 31. december 1976 og påbegyndtes den 1. september 1975. Kirkens regnskabsår blev i 1975 forandret fra at slutte den 31. august til nu at følge kalenderåret. De økonomiske opgørelser og transaktioner, som er gennemgået af komitéen, inkluderer kirkens almindelige fonds og andre kontrollerede organisationer, hvis regnskaber føres af kirkens finansafdeling. Vi har også kritisk gennemgået den anvendte budgettering, regnskabsføring og revisionssystemer, samt den måde, hvorpå modtagne midler og udgifter kontrolleres. Vi godtgjorde, at udbetalinger fra kirkens almindelige fonds er autoriseret af Det øverste Præsidentskab og budgetteringsprocedurer. Budgettet er autoriseret af Rådet til Disposition over Tiende, der udgøres af Det øverste Præsidentskab, De tolvs Råd og Det præsiderende Biskopråd. Udgiftskomitéen (The Committee on Expenditures) styrer i ugentlige møder udbetalingen af midler underlagt budgettet.

Alexander Schreiner ved orgelet i Tabernaklet.

Moderne regnskabsføringsteknik og udstyr benyttes af finansaafdelingen og andre afdelinger til at følge med kirkens hurtige udvikling og forandrede elektroniske databehandlingsmetoder. Finanskomitéen og Det juridiske Department holder i fællesskab nøje øje med spørgsmål, der har at gøre med beskatning af kirker i henhold til lovgivning lokalt, føderalt og i andre lande.

Revisionsafdelingen, der er uafhængig af alle andre afdelinger, leder regelmæssigt et program for revision af de nævnte organisationer, inkluderende missioner på verdensbasis. Udstrækningen af og organiseringen af dets virke for at sikre kirkens midler forøges i takt med kirkens vækst og forøgede aktiviteter. Revisionen af lokale ward og staves midler er verdraget stavsrevisorer. Selskaber, der ejes af finansafdelinger, revideres af professionelle revisionsfirmaer eller af regerings-styrelsesorganer.

Baseret på vores gennemgang af den årlige finansrapport og andre regnskabsdata og vores studium af regnskabsførings- og revisionsmetoder, hvorigennem det økonomiske virke kontrolleres, i forbindelse med vedvarende samtaler med personalet i finans-, revisions- og det juridiske department, er vi af den formening, at kirkens almindelige fonds, modtaget og uddelt i den 16-måneders periode mellem 1. september 1975 og 31. december 1976, er blevet korrekt gjort rede for i overensstemmelse med de procedurer, der her er skitseret.

Respektfuldt leveret
Church Finance Committee
Wilford G. Edling
Harold H. Bennett
Weston E. Hamilton
David M. Kennedy
Warren E. Pugh

Opretholdelse af kirkens embedsmænd

PRÆSIDENT
N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

For nylig bekendtgjordes udnævnelsen af bror Finn B. Paulsen til første præsident for Sao Paulo templet i Brasilien, og kaldelse af hans hustru, Sarah Melissa Broadbent Paulsen til den kvindelige leder i templet. Indtil nu har søster Paulsen tjent dygtigt som førsterådgiver i primarys hovedpræsidentskab. Det er fundet tilrådeligt at afløse søster Paulsen fra primarys præsidentskab, hvilket vi nu gør, idet vi udtrykker vor oprigtige tak for den tjeneste, hun har ydet. Vil de som vil tilslutte sig vor tak ved afløsning af søster Paulsen være så venlige at vise det ved det sædvanlige tegn. Tak.

Det foreslåes, at vi opretholder præsident Spencer W. Kimball som profet, seer og åbenbarer, og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, som kan støtte dette, bedes vise det ved at løfte højre hånd. Hvis nogen er imod, bedes det samme tegn vist.

Nathan Eldon Tanner som førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab og Marion G. Romney som andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. hvis nogen er imod, bedes de vise det ved samme tegn.

Det foreslåes, at vi som præsident for De tolv Apostles Råd opretholder ældste Ezra Taft Benson. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Er der nogen imod, vises det ved samme tegn.

Og i De tolv apostles Råd: Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, LeGrand Richards, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvis J. Ashton, Bruce R. McConkie, L. Tom Perry, David B. Haight. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes de vise det samme tegn.

Som patriark for kirken Eldred G. Smith. Alle, der kan støtte ham, bedes vise det. Modsat samme tegn.

Rådgiverne i Det øverste Præsidentskab, De tolv Apostle og kirkens patriark som profeter, seere og åbenbarere. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Modsat det samme tegn.

Spencer W. Kimball som Trustee- in-Trust for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Modsat samme tegn.

Som præsidentskab for De halvfjerds første Kvorum og som medlemmer af De halvfjerds første Kvorum: Franklin D. Richards, James E. Faust, J. Thomas Fyans, A. Theodore Tuttle, Neal A. Maxwell, Marion D. Hanks og Paul H. Dunn. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, bedes det vises ved det samme tegn.

Som yderligere medlemmer af De halvfjerds første Kvorum: Alma Sonne, Sterling W. Sill, Henry D. Taylor, Theodore M. Burton, Bernhard P. Brockbank, James A. Cullimore, Joseph Anderson, William H. Bennett. John H. Vandenberg, Robert L. Simpson, O. Leslie Stone, William Grant Bangerter, Robert D. Hales, Adney Y. Komatsu, Joseph B. Wirthlin, S. Dilworth Young, Hartman Rector, jr., Loren C. Dunn, Rex D. Pinegar, Gene R. Cook, Charles A. Didier, William R. Bradford, George P. Lee, Carlos E. Assay, M. Russell Ballard, jr., John H. Groberg, Jacob de Jager, Vaughn J. Featherstone, Dean L. Larsen, Royden G. Derrick, Robert E. Wells, G. Homer Durham, James M. Paramore, Richard G. Scott. Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.

Som Det præsiderende Biskopråd: Victor L. Brown, præsiderende biskop; H. Burke Peterson førsterådgiver og J. Richard Clarke andenrådgiver. De, der kan støtte dette, bedes vise det. Modsat, hvis der skulle være nogen, det samme tegn.

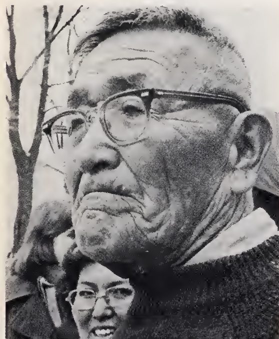
Som regionalrepræsentanter: Alle regionalrepræsentanter for De tolv apostles Råd, som de nu fungerer.

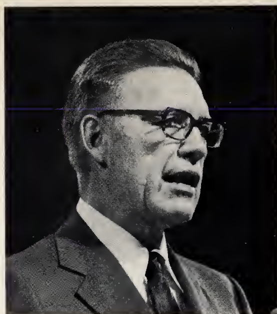
Unge Mænds præsidentskab vil blive udnævnt.

Hjælpeforeningen: Barbara Bradshaw Smith, præsidentinde; Janeth Russell Cannon, førsterådgiver og Marian Richards Boyer, andenrådgiver, samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er sammensat.

Søndagsskolen: Russell M. Nelson, præsident; B. Lloyd Poelman, førsterådgiver; Joe J. Christensen, andenrådgiver, samt alle medlemmer af be-

styrelsen, som den nu er sammensat.
Unge Piger: Ruth Hardy Funk, præsident; Hortense H. Child, førsterådgiver, Ardeth G. Kapp, andenrådgiver, samt alle medlemmer af komitéen, som den nu er sammensat.
Primary: Naomi Maxfield Shumway, præsidentinde; Colleen Bushman Lemmon, førsterådgiver og Dorthea Lou Christensen Murdock, andenrådgiver, samt alle medlemmer af bestyrelsen, som den nu er sammensat.
Kirkens undervisningsstyrelse (Board of Education): Spencer W. Kimball, N. Eldon Tanner, Marion G. Romney, Ezra Taft Benson, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, Boyd K. Packer, Marvin S. Ashton, Bruce R. McConkie, Marion D. Hanks, Paul H. Dunn, Victor L. Brown og Barbara B. Smith.
Alle, der kan støtte disse opretholdelser, bedes vise det. Hvis nogen er imod, det samme tegn.
Kirkens finanskomité: Wilford G. Edling, Harold H. Bennett, Weston E. Hamilton, David M. Kennedy, Warren E. Pugh.
Tabernakelkoret: Oakley S. Evans, præsident; Jerold D. Ottley, dirigent; Donald H. Ripplinger, meddirrigent; Alexander Schreiner, hovedorganist, og Robert Cundick og Roy M. Darley organister.
Alle, der kan støtte dette, bedes vise det. Modsat samme tegn.
Det ser ud til, præsident Kimball, at stemmeafgivningen har været enstemmig til fordel for de embedsmænd og generalautoriteter, der er blevet præsenteret.
Præsident Kimball har foreslået, at brødrene Homer Durham, James Paramore og Richard Scott, som netop er blevet opretholdt, indtager deres pladser i den rette orden.

Himlens guder, vort forhold til dem, og hvad de forventer af os

Kom, kend Herren Jesus

ÆLDSTE
BRUCE R. McCONKIE
De tolvs Råd

Overalt i dag hører folk stemmer, mærkelige stemmer, der opfordrer dem til at følge trop ad forbudte stier, der fører til ødelæggelse. Og intet sted er dette tydeligere end de bønfaldende toner fra det kor af uharmoniske stemmer, der taler om selveste verdens Frelser.
Der er stemmer, der råber: ,,Se her, her er Kristus," eller ,,Se der" — betydende at forskellige prædikanter siger: ,,Tro på Kristus og bliv frelst i henhold til dette system," eller ,,i henhold til det system."
En stemme fra Koranen hævder, at Jesus var en profet som Abraham og Moses, men den fejer enhver tale om hans guddommelige sønne-forhold til side og erklærer, at Allah ikke har brug for en Søn til at forløse menneskene; nej, han behøver kun at tale, og noget sker.
En stemme fra en bestemt sekt siger, idet den henviser til korset: ,,Vi blev frelst for 2000 år siden, og der er intet, vi kan gøre ved det på den ene eller anden måde nu."
En anden stemme forkynder: ,,Dåb er uden betydning; bare tro; bekend Herren med dine læber; intet andet behøves; Kristus gjorde det hele."
En anden sekt tilsidesætter behovet for gode gerninger med den begrundelse, at der vil finde en endelig harmonisering sted mellem alle sjæle og Gud — alle vil blive frelst.
En anden synger ud om tilståelse og bod og skærsild og ritualer, fortaget af et præsteligt hieraki. En anden påstår, at vor Herre var en stor morallærer og intet mere. Andre mener, at jomfrufødslen kun var gudfrygtig opdigtet historie, udtænkt af simple disciple, som også var ansvarlige for historierne om miraklerne.
Og sådan går det videre: alle sekter, partier og trosretninger forkynder en Kristus, der er formet til at passe ind i deres forskellige teologiske idiosynkrasier. Og som vi ved, er denne udråben fra det meget uensartede kor af stemmer, om at frelse kommer gennem Kristus i henhold til dette eller hint afvigende system, i sig selv et tidernes tegn.
Jesus forudsagde, at i vor tid ville der være falske Kriste og falske profeter, hvilket betyder, at der ville opstå falske religioner, bærende hans navn, at falske doktriner og falske religioner, bærende hans navn, ville fremstå og at falske doktriner og falske lærere ville findes overalt.
Må vi, midt i alt dette, løfte den ene stemme, der forkynder Herrens sind og vilje. Vor stemme er en, som vidner om en sand og levende Kristus; det er en som siger, at Herren Jesus har åbenbaret sig og sit evengelium pågny i vor tid; det er en stemme, der indbyder alle mennesker til at komme til ham, som døde på Golgata, og at efterleve de love, som han har givet dem gennem profeter i vor tid.
Må jeg, der som jer er kommet til kundskab om sandheden om vores Frelser, erklære hans guddommelige sønneforhold og vidne om den frelse,

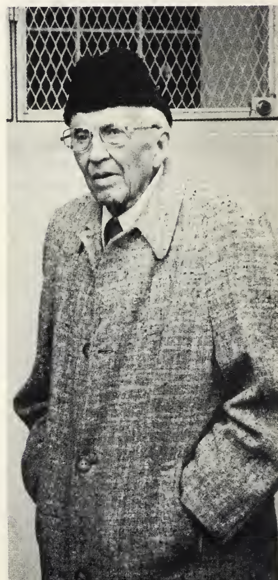
der kommer i og ved hans hellige navn og på ingen anden måde, og gøre det ved Helligåndens kraft.
Jeg vil tale om Himlens guder og om vores forhold til dem, og om, hvad de forventer af os. Og må jeg til at begynde med sige, at alle de, hvis hjerter er åbne, og hvis sind er oplyste af Helligånden, vil komme til at erkende sandheden af de doktriner, jeg skal forkynde, og det vidnesbyrd, jeg skal bære.
Vi tilbeder Faderen i Sønnens navn ved Helligåndens kraft.

Vor Faders navn er Elohim
Jehova er hans Søn;
Højt over alle guder står de,
og regerer universet.
Jehova er den Hellige,
ved hvem forløsningen kommer.
Hans evangelium er livets ord;
Han er vor levende Herre.
Helligånden bærer vidnesbyrd;
Vor sjæl hører hans budskab —
At Fader, Søn og Helligånd
er menneskets evige guder.

Lad det blive kendt, at der er en Gud i Himlen, som er uendelig og evig. Han har al magt, al vilje og alt herredømme. Der findes ikke den kraft, som han ikke ejer og ingen sandhed, som han ikke kender. Alt godt findes uafhængigt i ham i sin evige fylde. Han er Skaberen, Opretholderen og Bevareren af alle ting. Hans navn er Elohim, og han er vor Fader i Himlen, den bogstavelige Fader til alle menneskers ånder. Han har et legeme af kød og ben, så følbart som menneskets og er i virkeligheden et opstandent og herliggjort væsen. Navnet på den form for liv, han lever, er evigt liv; og evigt liv består i henhold til definitionen og natur af liv i en evigtvarende familie-enhed og besiddelse af Faderens herligheds krafts fylde.
Herren Jesus Kristus, hvis vidner vi er, er Faderens førstefødte, enhver skabnings førstefødte. Han var den Elskede og Udkårne fra begyndelsen.
Da vor evige Fader ordinerede og skabte frelsesplanen, da den store Elohim skabte det system, der ville gøre os, hans åndelige børn, i stand til at udvikle os og blive ligesom han; da Faderen til os alle tilbød evigt liv til sine børn — bad han om frivillige, der kunne sætte planen i gang.

Efter at alle Himlens hærskarer var blevet undervist i Guds evangelium; efter at de havde fået kendskab til den kommende dødeligheds trængsler og prøvelser; efter at de i herlighedens forgård var gjort bekendt med behovet for en forløser — stillede Faderen disse spørgsmål og udsendte dem til alle de serafiske hærskarer i Himlen:
,,Hvem skal jeg sende, som kan være min Søn? Hvem vil sætte betingelserne og vilkårene i min plan i gang? Hvem vil udarbejde den absolutte og evige forsoning, hvorved alle mennesker skal oprejses i udødelighed, med dem, som vil tro og adlyde, og som også vil blive oprejst til evigt liv?"
Da var det, at hans elskede og førstefødte Søn svarede:
,,Her er jeg, send mig; jeg vil udføre din plan, Fader; jeg vil påtage mig alle menneskers synder på betingelse af omvendelse; og Fader, din skal være æren og herligheden til alle tider."
Derefter var det, at denne yndlingssøn — denne ene, som under Faderen havde været skaber af verdener uden tal — blev udvalgt og forudordineret og blev det ihjelslåede lam, lige fra verdens grundlæggelse.
Derefter var det, at det bud udgik, at den store Jehova skulle fødes og dø og pany opstå fra graven i strålende udødelighed og derved i den mest fuldkomne og bogstavelige forstand blive ligesom Faderen. Derefter var det, at den førstefødte i ånden blev valgt til at blive den enbårne i kødet.
Derefter var det, at morgenstjernerne sang, og alle Guds sønner råbte af glæde, fordi udødelighed og evigt liv nu ville blive en virkelighed.
Til den forudbestemte tid kom Adam og Eva; menneskets fald med dets timelige og åndelige død og det deraf følgende løfte om en forløser, en frelser, en befrier. Herren Jehovas evangelium blev åbenbaret, så menneskene kunne tilbede Faderen i hans navn og glæde sig over ordene om evigt liv på denne jord og blive arvinger til evigt liv på den kommende celestiale jord.
Adam og Eva gjorde alt dette kendt for deres efterkommere, så de kunne tro på Kristus, omvende sig fra deres synder, blive døbt, modtage Helligånden og udføre retfærdighedsgerninger.

Kristus og hans love blev åbenbaret for alle de hellige profeter. Som Peter sagde: ,,Om ham vidner alle profeterne, at enhver, som tror på ham, skal få syndernes forladelse ved hans navn." (Ap. Ger. 10:43)
Han var Abrahams Gud, Isaks og Jakobs Gud. Israels Gud, Den Ene Hellige, den Almægtige. Han var den lovede Messias. Frelseren og Forløseren, Davids Søn; og på det bestemte tidspunkt blev han født af en jomfru i Betlehem i Judæa i opfyldelse af løfterne.
Fra Maria, hans mor, en jordisk kvinde, arvede han dødelighedens kraft, så han var undergivet alle kødets fristelser, inkluderende døden selv. Fra Gud, hans far, et udødeligt menneske, arvede han udødelighedens kraft til at leve for evigt, så når han frivilligt havde nedlagt sit eget liv, var i stand til at tage det op påny i udødelig herlighed.
Han kom ind i verden for at løsrive menneskene fra den åndelige og timelige død, der var pådraget dem ved Adams fald. Han kom for at tilfredsstille kravet om guddommelig retfærdighed og for at bringe barmhjertighed til de angrende. Han kom som en formidler, som en talsmand for at

føre alle deres sag, som tror på ham. Han kom for at bringe udødelighed til alle mennesker som en gratis gave. Han kom for at gøre evigt liv tilgængeligt på betingelse af lydighed mod sit evangeliums love og ordinanser. Han kom for at bringe håb, for at bringe glæde, for at bringe frelse; og hans er det eneste navn, givet under himlen, hvorved frelse kommer.

Vor Herre — Herren Jehova, Herren Jesus — er vores håb og vores frelse. Det er ham, som har bragt liv og udødelighed til veje gennem evangeliet. Han har forløst os fra død, helvede, djævelen og uendelig pine.

Efter sin opstandelse opsteg han til det høje for at sidde ved sin Faders højre side. Han har igen vist sig i vor tid sammen med sin Fader, som sagde: ,,Denne er min elskede Søn, hør ham!" (*J.S.* 2:17)

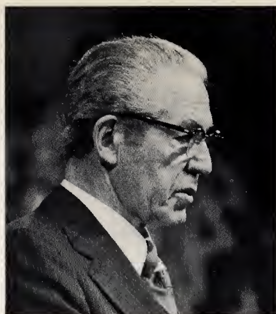
Han har vist sig mange gange for at samtale med sine jordiske venner; og i den ikke fjerne fremtid vil han komme igen sammen med titusinde af sine engle i al sin Faders riges herlighed for at virke ved sit personlige styre i retskaffenhed og fred. Når han kommer, vil han ihjelslå de onde og dømme verden; og alt korrupt vil blive ødelagt af hans nærværs herlighed.

Han er vores ven, vores lovgiver, vores konge og vores herre. Vi søger hans ansigt og ønsker at opholde os i hans nærvær. Vi er hans folk, fårene i hans fold.

Vort ønske er at blive ,,genforenet med Gud" gennem hans blod, ,,for vi ved, at det er af nåde, at vi er frelst, trods alt, hvd vi formår". Som en af de gamle udtalte: ,,Vi taler om Kristus, vi glæder os i Kristus, vi prædiker om Kristus, og vi skriver i overensstemmelse med vore profetier," så alle mennesker kan vide, ,,til hvilken kilde de kan se hen for at få forladelse for deres synder." (2. Neph. 25:23, 26)

Og derfor, for at holde mig til vores sædvane og i overensstemmelse med den guddommelige pligt, der er pålagt os, bærer jeg vidnesbyrd om hans guddommelige sønneforhold, som har frelst os ved sit blod. Han er virkelig Gud den Almægtiges Søn, i hvem vi skal fryde os både nu og altid.

I Herren Jesu Kristi navn. Amen.

En opfordring til ,,genoplivelse af denne ,gammeldags' dyd", så vi ikke længere behøver at være ulykkelige og ynkværdige.

Hæderlighed

PRÆSIDENT
N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

Se nu hvor jeg står foran jer, beder jeg ydmygt, at Herrens ånd vil være med os i samme grad, som han har været det, mens vi har lyttet til de inspirerende taler og dette dejlige kor.

Da jeg forleden dag talte med en mand, gik en af hans funktionærer forbi. Min ven sagde: ,,Se, der går en mand, der er fuld af hæderlighed. Han har arbejdet for dette firma i tredive år, og aldrig har jeg på noget tidspunkt lagt mærke til en tanke eller en handling, udsprunget af uærlighed eller manglende loyalitet. Det giver et menneske en dejlig følelse af tillid at have en sådan funktionær."

Siden den dag har jeg tænkt meget over ordet ,,hæderlighed", sådan som jeg tidligere ofte har gjort det, og ønsker bare, at vi og dem, vi har at gøre med, ville være så helt og fuldt ærlige og pålidelige, hvad enten det er med hensyn til religion, videnskab, økonomi eller lokal eller national politik. Især i hjemmet bør hæderlighed indlæres og udøves som grundlag for dets indtrængen i det offentlige liv og alle andre faser af livet.

Da jeg er klar over behovet for en genopliven af denne ,,gammeldags" dyd, bestemte jeg mig til at tale om dette emne. Hæderlighed eller mangel derpå berører næsten enhver fase af vores tilværelse — alt vi siger, enhver tanke og ønske.

Fra denne talerstol og af nogle af de største religiøse ledere i vor tid har vi hørt prædikener og taler om ærlighed, tillid, retskaffenhed, sandfærdighed, venlighed, retfærdighed, barmhjertighed, kærlighed, troskab og mange andre principper for den rette levevis.

Når et menneske har integreret alle disse egenskaber i sit væsen, når de bliver den skabende kraft bag alle hans tanker, handlinger og ønsker, da kan han siges at eje hæderlighed, der er defineret som ,,en tilstand eller egenskab, der betyder at være fuldstændig, udelt eller hel, moralsk sund, ærlig og oprigtig."

Lad os forfølge denne tanke om et menneske, der er fuldstændig i sig selv hel og udelt. Et sådant menneske ville aldrig finde sig i kamp med sig selv med hensyn til hvilken kurs, han skulle følge, eller hvilke beslutninger han skulle tage. Der ville bestandigt være en formålets enhed. Der ville ikke, som nogen har sagt, være ,,et ego for kirke, et andet ego for forretning, eller andre for rekreation, hjem, rejser osv." Denne tanke udtrykkes godt i dette vers af Edward Sanford Martin:

Inden i mit jordiske tempel er der
trængsel;
En af os er ydmyg, en anden meget
stolt.
En ganske nedbrudt af sorg over
synd.
Og en er uforbederlig hovmodig.
En går rundt og elsker sin næste som
sig selv,
en anden har kun ringeagt for andre.

Og fri for al bekymring for evigt bliver
jeg,
hvis blot jeg kunne vide hvem der
egentlig er mig!
(,,My name is Legion" i *Christ's Ideals for Living* af Obert C. Tanner, Salt Lake City, 1955)

Det helt modsatte af en sådan slingren i tilværelsen er det menneskes liv og karakter, hvem vi burde holde fast ved som det absolutte ideal for hæderlighed — Jesus Kristus, Frelseren, som lærte, at mennesket ikke kan leve et splittet liv, at han ikke kan tjene både Gud og Mammon, og at han ikke kan tjene to herrer. Ikke alene var Kristi lære rettet mod enhed i formål, men hans eget liv var personliggørelse af hæderlighed. Denne dyd er et af vores største behov i vor tid.

Vi har brug for mere hæderlighed i *politik.* Vi har brug for at blive ledet af mænd og kvinder, der er udelte i ærlige formål, hvis stemmer og afgørelser ikke er til salg for højeste bud. Som vore valgte og udpegede myndighedspersoner har vi brug for mennesker, hvis karakterer er uplettede, hvis tilværelse er moralsk ren og åben, som ikke er upålidelige, selviske eller svage. Vi har brug for mænd og kvinder med mod og ærlig overbevisning, som altid er parate til at blive regnet med for deres hæderlighed og uvillighed til at indgå kompromiser for behageligheds skyld, stræben efter magt, eller begærlighed. Og vi har brug for et folk, som vil påskønne og støtte karakteregenskaber af denne slags.

Der fortælles en historie om en engelsk landmand, der en dag arbejdede på sine marker, da han så et selskab af jægere komme ridende i nærheden. Bekymret over at de måske ville ride ind over en mark, hvor hestehovene kunne ødelægge afgrøden, sendte han en af sine folk ud for at lukke gærdet, bevogte det og under ingen omstændigheder lukke op. Denne mand var knapt kommet til gærdet, før jægerne kom og befalede ham at lukke op. Det nægtede han, idet han sagde, at han havde ordre til at holde jægerne ude. Til trods for trusler og løfter om belønning fra de forskellige jægere, holdt han fast ved sine afslag.

Så kom en af rytterne hen til gærdet og sagde i en kommanderende tone: ,,Min søn, kender du mig? Jeg er hertugen af Wellington, en mand, der er vant til at blive adlydt, og jeg befaler dig at lukke op for os, så jeg og mine venner kan komme igennem."

Drengen tog hatten af, og til den mand, som hele England ville gøre sig umage for at behage sagde han fast og bestemt: ,,Jeg er sikker på, at hertugen af Wellington ikke vil ønske, at jeg skulle overtræde de befalinger, jeg har fået. Jeg har fået ordre til at holde dette gærde lukket og ikke lade nogen passere uden min herres udtrykkelige tilladelse."

Imponeret over dette svar, lettede hertugen på sin hat og sagde: ,,Jeg har respekt for en mand, som hverken kan bestikkes eller trues til at gøre noget galt. Med en hær af sådanne soldater kunne jeg erobre ikke bare Frankrig men hele verden." (Fra ,,The Boz Who Kept Out Wellington" i *Moral Stories for Little folks,* Salt Lake Citz 1891)

Som hertugen beviste, står der respekt om personer, der er hæderlige, og jeg er sikker på, at uoverensstemmelser og spændinger mellem nationer kunne løses til velsignelse og tilfredshed for alle, hvis lederne kunne respektere hinanden og nærme sig deres problemer med fuldstændig åbenhed.

Hvordan med *forretningsverdenen* og hæderlighed? Forretningsfolk og finansfolk burde være udtryk for selve begrebet hæderlighed. Lykkeligvis er de fleste det — men når vi hører om storstilet bestikkelse, svindel, snyderi, underslæb og spillen med musklerne for at opnå kontrol over umådelige finansselskaber, når vi er nødt til at lave en særlig lovgivning for at forhindre én gruppe i at drage uretfærdig fordel af en anden, så ved vi, at der mangler hæderlighed. Hvis det ikke var tilfældet, kunne forretningsverdenen handle med større succes, funktionærer ville med større ærlighed udføre deres arbejde, og resultaterne af deres indsats ville ikke blive utilstrækkelige eller forskærtsede. Netop nu overvejer regeringen i USA måder at beskytte forbrugerne mod svigefulde handelsmetoder og underlødige varer.

Hvis hæderlighed styrede afgørelser og forhandlinger mellem arbejdsgivere og arbejdstagere, ville der aldrig blive tale om, som det nu er tilfældet, at nogen påtager sig uretfærdigt herredømme over arbejdsudøvelsen. Alle ville arbejde til velsignelse og gavn for hinanden, og vi ville på den måde udelukke begær, undertrykkelse, fattigdom og de menneskelige lidelser, der er følgen deraf.

Heller ikke *uddannelsesverdenen* undgår behovet for at ransage sig selv for sine formåls hæderlighed. Intet andet sted, med undtagelse af hjemmet, er der større mulighed for at praktisere og belære om princippet hæderlighed. Der er en uafviselig forbindelse mellem den og undervisning. Den berømte engelske forfatter Samuel Johnson forstod det og gav udtryk for det med disse ord: ,,Hæderlighed uden kundskab er svag og nytteløs, og kundskab uden hæderlighed er farlig og frygtelig." (*Rasselas,* kap. 41)

Hvilken frygtelig verden ville vi ikke leve i, og hvor bange ville vi ikke være, hvis der ikke var en usædvanlig udstrakt grad af hæderlighed på *videnskabens* område? Og alligevel er der nogle, hvis hele formål burde være menneskehedens velsignelse, som er uhæderlige. Både lærere og elever i videnskaben burde være fuldt ud ærlige og opmærksomme.

Kan man tænke sig at leve i en verden, hvor kriminalitet ikke trivedes? Det kunne lade sig gøre. Vi er selv skyld i megen af den ulykke, hjertesorg og lidelse, vi kommer ud for på grund af moralsk fordærv og uhæderlighed, der kryber ind i enhver form for aktivitet. For så længe siden som i 1666 skrev en berømt fransk dramatiker, Jean Baptiste Moliéere: ,,Hvis enhver var iklædt hæderlighed, hvis enhver i hjertet var retskaffen, frimodig, venlig, ville alle de andre dyder være så godt som overflødige, for deres hovedformål er at få os til at bære vore medmenneskers uretfærdigheder med tålmodighed." (*Misantropen,* 5. akt, første scene)

Som jeg har sagt, er der megen opløsning i *alle faser af vor tilværelse* på

grund af vor undladelse af at anvende hæderlighedsprincippet. Foruden de nævnte områder må vi nævne *hjemmet og familielivet*. Selve fundamentet for samfundets grundlag, nemlig hjemmet, undermineres ved upålidelighed, skilsmisser og total tilsidesættelse af de ægteskabelige løfter. Med en sådan opløsning kommer hjertesorger, ufortalte lidelser og bekymringer gennem hor, utugt og tilfældige forbindelser, når mænd og hustruer er utro. Opløste hjem er en af nationernes største tragedier og forsøges i antal hver eneste dag.

Forestil jer blot det modsatte, der ville ske, hvis fuld hæderlighed kom til at herske i familielivet. Der ville være fuldkommen tillid. Mænd ville være trofaste over for deres hustruer og hustruer over for deres mænd. Ingen ville leve i hor som erstatning for ægteskab. Hjemmene ville være fulde af kærlighed, børn og forældre ville have respekt for hinanden, og børnene ville blive opdraget i retskaffenhed ved *forældrenes eksempel* — den bedste af al undervisning.

Vore børn burde påskønne ærlighed og hæderlighed. De burde på forhånd vide, hvad deres beslutning vil være, når de kommer ud for en krisesituation. De burde vide og forstå, at de er Guds børn, og at deres evige mål er at leve på en sådan måde, at de vil være værdige til at vende tilbage til hans nærvær, når de har fuldført deres jordiske livs mission. Voksne bør ikke hindre dem i deres udvikling men altid hjælpe dem til at være sanddru overfor deres idealer og principper.

Gerhardt, en lille tysk hyrdedreng, var et sådant eksempel. Han var uhyre fattig, og en dag, da han vogtede sin flok, kom en jæger ud fra skoven og spurgte drengen om vej til den nærmeste landsby. Da drengen havde fortalt ham det, sagde han, at han ville belønne drengen rigeligt, hvis han ville følge ham dertil. Da Gerhardt svarede, at han ikke kunne forlade sine får, fordi han risikerede, at nogle ville løbe bort, sagde jægeren:

,,Nå, hvad så? Det er ikke dine får, og selvom et eller to af dem skulle forsvinde, så betyder det ikke noget for din herre. Jeg vil give dig flere penge, end du tjener på et helt år."

Da drengen vedblev med at afslå, sagde jægeren: ,,Men vil du så betro mig dine får, mens du går til landsbyen og henter mig mad og drikke og en fører?"

Drengen rystede på hovedet og sagde: ,,Fårene kender ikke Deres stemme."

Vredt svarede jægeren: ,,Har du ikke tillid til mig?"

Gerhard mindede ham om, at han havde prøvet at få ham til at svigte hans herres tillid til ham og spurgte:

,,Hvordan kan jeg vide, at De vil holde Deres løfte til mig?"

Således fanget i sine egne garn 1o jægeren og sagde: ,,Jeg kan se, at du er en trofast dreng. Jeg skal ikke glemme dig. Vis mig vejen, og jeg skal nok selv prøve at finde den."

Jægeren viste sig at være storhertugen, og han var så imponeret over Gerhards ærlighed, at han senere sendte bud efter ham og fik ham uddannet. Til trods for at Gerhardt blev

både rig og indflydelsesrig, forblev han ærlig og sanddru. (Efter ,,A Faithful Shepherd Boy" i *Moral Stories for Little Folks,* Salt Lake City 1891)

Den hæderlighed, som vi taler om, er ikke vanskelig at opnå. Ja, vi burde i virkeligheden allesammen være overbeviste om, at det er langt lettere at efterligne vor Frelsers eksempel, end det er at følge Satan, hvis sti fører os bort fra hæderlighed og ind i mørke og fortvivlelse. Der er ingen lykke i synd, og når vi afviger fra retskaffenhedens sti, begynder vi at gøre noget, som uvægerligt vil føre os til ukykke, fortvivlelse og tab af frihed.

Og hvad kan vi så gøre for at forbedre forholdene, som vi her har talt om? Lad enhver af os begynde med sig selv og finde ud af, hvor vi står med hensyn til princippet hæderlighed. Lad os foretage en oprigtig bedømmelse af os selv, vort hjerte, vor opførsel, vore ønsker og mål og være åben for erkendelse af alle vore fejl. Derefter må vi gøre en alvorlig indsats for at rette dem, at forandre vor kurs og føre den hen mod idealet for hæderlighed og de tilsvarende dyder.

Vor evige frelse og ophøjelse i Gud, vor Faders rige, afgøres efter hvordan vi efterlever Jesu Kristi evangeliums principper. De tidlige ledere af Jesu Kristi evangeliums gengivne evangelium, inkluderende profeten Joseph Smith og hans medarbejdere, forstod vigtigheden af hæderlighed i deres dagligliv. De ville og kunne ikke gå på kompromis med den åbenbarede sandhed. Til trods for at Joseph Smith blev hånet og forfulgt for at hævde, at han havde set Faderen og Sønnen i et syn, fortalte han, at han følte omtrent som Paulus, da han stod foran kong Agrippa. Nogle sagde, at Paulus var uærlig, andre at han var gal. Han blev hånet og spottet.

Og sådan var det også med profeten Joseph. Han sagde: ,,Jeg havde virkelig set et lys, og midt i det lys så jeg to personer, og de talte virkelig til mig, og selv om jeg blev hadet og forfulgt, fordi jeg havde set et syn, var det alligevel sandt; og mens de forfulgte og smædede mig og talte allehånde ondt om mig, uforskyldt, fordi jeg sagde det, følte jeg mig drevet til at sige i mit hjerte: Hvorfor forfølge mig, fordi jeg siger sandheden? Jeg har virkelig set et syn, og hvem er jeg, at jeg kan modstå Gud? Og hvorfor tænker verden på at få mig til at fornægte, hvad jeg virkelig har set? Thi jeg havde set et syn; jeg vidste det, og jeg vidste, at Gud vidste det, og jeg ikke fornægte det, og jeg vovede heller ikke at gøre det. Thi jeg vidste i det mindste, at ved at gøre så, ville jeg forsynde mig mod Gud og komme under fordømmelse." (*J.S.* 2:25)

Joseph Smith gav os også en anden udtalelse, der indbefatter hæderlighed. Da han udformede trosartiklerne for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, gav han os disse ord som den trettende artikel:

,,Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle. I virkeligheden kan vi sige, at vi følger Paulus' formaning: Vi tror alt, vi håber alt, vi har udholdt meget og håber at kunne udholde alt. Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt."

Lad hver og en af os inkorporere denne opfordring i vores hverdag.

Blandt profetens nærmeste omgangskreds var dem, som førte vore pionerforfædre over vildmarken til den store Saltsødal for at blive et stort og mægtigt folk i henhold til guddommelig profeti. De kunne ikke have gjort det ved at gå på kompromis med deres principper.

En af dem, som foretog den første lange rejse tværs over sletterne fra Mississippifloden til Salt Lake Dalen, var Heber C. Kimball, bedstefar til vores nuværende profet og leder, præsident Spencer W. Kimball. Ved en bestemt lejlighed sagde han:

,,Gud . . . er besluttet på at frelse dem, som vil tage et kursus for at sikre deres valg og arveret til det evige liv. Alle sådanne mennesker vil sejre. Hvis de opgiver deres hæderlighed og beslutsomhed overfor retskaffenhedens sag, og de ikke omvender sig, vil de miste alt det, som de allerede har opnået, alt, de har forventet, og alt det, som er lovet dem, der vil overvinde fristelsen." (Fra *Journal of Discourses,* side 8:89)

At genvinde godkendelse fra vor evige Fader og Jesus Kristus, hans Søn, burde være den ophøjede belønning for hæderlighed; og lad os aldrig tro, at sådan retskaffenhed nogensinde vil gå upåagtet eller ubelønnet hen. Det er klart fortalt i en åbenbaring, givet til Joseph Smith i januar 1841, der taler om hans trofaste bror, Hyrum, hvis hengivenhed gav ham en martyrs død, da de to blev myrdet i Carthagefængslet i 1844. Jeg citerer:

,,Og videre siger jeg dig: Salig er min tjener Hyrum Smith, thi jeg, Herren, elsker ham for hans hjertes oprigtigheds skyld, og fordi han elsker det, der er ret for mig, siger Herren." (L.&P. 124:15)

Dette gælder lige så meget for de titusinder af retskafne mennesker rundt omkring i verden, som behandler deres medmennesker i hæderlighed.

Profeterne fra Det gamle og Det nye Testamente og dem fra Mormons Bog opnåede hjertets hæderlighed, der bragte dem Helligåndens følgeskab. På samme måde har de, der har præsideret over og i dag præsiderer over Guds genoprettede rige, handlet med hæderlighed og i fuldstændig hengivenhed. Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige verden over kan være evigt taknemmelige over at kende den usvigelige trofasthed hos disse hengivne generalautoriteter, som sidder på denne forhøjning i det store Tabernakel i dag. De er, sammen med tusinder af andre ledere rundt om i kirken, oprigtige, retskafne og hengivne over for de tillidsposter, de har modtaget. De er uselviske i deres tjeneste, ydmyge og har underlagt sig vor Herre og Frelsers sind og vilje. Deres største ønske er at søge frelse og ophøjelse for sig selv og deres medmennesker.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus, Guds Søn, verdens Frelser, er overhoved for denne kirke og leder dens aktiviteter gennem sin profet, præsident Spencer W. Kimball.

Jeg vil denne dag af hele min sjæl bede om, at menneskenes hjerter overalt vil blive rørte af den guddommelige gnist, der vil få dem til at forstå, acceptere og efterleve Jesu Kristi belæringer, der vil berede dem til et evigt liv med Gud, vor himmelske Fader. I Jesu Kristi navn. Amen.

Mødet lørdag eftermiddag den 2. april 1977

Statistisk rapport 1976

PRÆSENTERET AF
FRANCIS M. GIBBONS
Sekretær for Det øverste Præsidentskab

Til oplysning for kirkens medlemmer har Det øverste Præsidentskab ladet udarbejde denne statistiske rapport over kirkens medlemskab pr 31 december 1976:

Kirkelige enheder

Antal Zions stave ved 1976's udgang	798
Antal ward	5 481
Antal uafhængige grene i stave	1 422
Samlet antal ward og uafhængige grene i stave	6 903
Antal missionsgrene	1 716
Antal fuldtids-missioner	148

Kirkens medlemmer

I stavene	3 283 264
I missionerne	459 485
Samlet medlemstal	3 742 749

Kirkens vækst i løbet af 1976

Børn velsignet i stave og missioner	88 522
Børn der er velsignet og døbt i stave og missioner	133 959

Samfundsstatistik

Antal fødsler pr tusinde medlemmer	29.72
Antal personer gift pr tusinde medlemmer	13.34
Antal døde pr tusinde medlemmer	4.32

Præstedømmet

Medlemmer, der har Det aronske Præstedømme . . . ialt 438 859

Diakoner	141 341
Lærere	109 396
Præster	188 122

Medlemmer, der har Det melkisedekske Præstedømme . . . ialt 467 321

Ældster	320 876
Halvfjerds	26 328
Højpræster	120 117

Samlet antal medlemmer, der har enten Det aronske eller Det melkisedekske Præstedømme . . . 906 180 (En forøgelse i antal i løbet af 1976 på 32 387)

Kirkens organisationers medlemstal

Hjælpeforeningen	1 129 135
Søndagsskolen	3 387 454
Unge mænd i aronske præstedømme-alderen	267 352
Unge Piger	249 724
Primary	498 867

Velfærdsplanen

Antal personer hjulpet i årets løb	110 306
Antal personer formidlet arbejde	29 657
Arbejdsdage skænket til velfærdsplanen	400 607
Svært materiel stillet til velfærdsplanens rådighed i antal arbejdsdage	8 219

Her udover blev 125 000 arbejdsdage skænket i forbindelse med oversvømmelseskatastrofen i Idaho.

Genealogisk Selskab

Navne klargjort til tempelordinanser	3 539 340

Genealogisk Selskab indsamler optegnelser i 35 lande ved benyttelse af 80 mikrofilm-kameraer og fem interviewere. I løbet af 1976 øgedes samlingen af mikrofilm med 4.5% til ialt 910 661 spoler på hver 100 fod, svarende til 4 334 559 bøger på hver 300 sider.

Templerne

Antal begavelser foretaget i 1976 i de 16 fungerende templer:

For de levende	43 645
For de døde	3 421 793
Samlet antal begavelser	3 465 438

Kirkens skolesystem

Ialt indskrevet i kirkens skoler for skoleåret 1975-76, inkluderende institutter og seminarer . . . 322 587

Døde i løbet af året

Ældste Alvin R. Dyer fra De halvfjerds' første Kvorum; søster Lewella Rees Christiansen, enke efter ældste ElRay L. Christiansen, tidligere assistent til De Tolv; søster Ida Josephine Murdock Kirkham, enke efter Oscar A. Kirkham, tidligere medlem af De halvfjerds' øverste Råd; præsident Aley K. Auna fra Hilo Hawaii stav; præsident Daniel O. Trevino fra Mexico Torreon mission; præsident Millen Dan Atwood fra Ogden Utah Riverdale stav; dr. Leland R. Cowan, pioner indenfor kræftforskning og behandling af kræft; søster Kate B. Carter, præsidentinde for Daughters of the Utah Pioneers.

Herren har bedt kirkens medlemmer påtage sig større ansvar for at finde og indrage sådanne mennesker i fællesskabet, som er interesseret i evangeliet

Gør en ekstra indsats som missionær

ÆLDSTE
FRANKLIN D. RICHARDS
Præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum

Mine kære brødre og søstre. Jeg fryder mig sammen med jer ved denne konferences åndelighed og de inspirerende budskaber, vi har lyttet til.

En af de sidste opgaver, Frelseren gav sine apostle var: ,,Gå ud i al verden og forkynd evangeliet for al skabningen! Den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst; men den, som er vantro, skal blive fordømt." (Mar. 16:15-16)

Guds kirke har altid været en missionerende kirke, og gennem åbenbaring i vor tid er det blevet krævet af os, at vi skal bringe det gengivne evangelium til enhver nation, slægt, tungemål og folk. (Se L.&P. 133:37)

Vi har også fået fortalt, at ,,. . . der findes endnu mange på jorden blandt alle sekter, partier og religionssamfund, som er forblindede ved menneskenes listige anslag, så de ligger på lur for at bedrage, og som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den."

Vi indbyder dem, som søger sandheden og en bedre livsstil, til oprigtigt at undersøge vort budskab. Det vil besvare spørgsmålene: ,,Hvad er formålet med livet?" ,,Hvor kommer vi fra?" og ,,Hvad er der efter døden?" Det gengivne evangelium bringer fred, lykke og vækst og udvikling i livet for dem, der accepterer det og lever i henhold til dets belæringer.

Præsident Kimball har bedt os gøre en ekstra indsats. Lad mig tilbyde nogle tanker om måder, hvorpå vi kan gøre denne ekstra indsats i missionærarbejdet.

For det første går alt for meget af missionærernes tid med at finde mennesker, de kan undervise. Der må findes måder at give missionærerne mere tid til at undervise. En af de bedste måder er at få programmet ,,Ethvert medlem en missionær" til at virke mere effektivt, således at medlemmerne finder og inddrager folk i fællesskabet, så missionærerne kan undervise dem.

Et tre-punkts-program, der kan hjælpe medlemmerne til med held at finde og indføre eventuelle medlemmer, består af:

1. At efterleve de evangeliske principper. Tusinder slutter sig hvert år til kirken efter at have fået interesse for den på grund af et medlems gode eksempel.

2. At begynde en evangelie-samtale med dine venner og naboer ved at spørge dem, hvad de kender til kirken. Hvad enten de ved lidt eller meget, kan vi følge op ved at spørge: ,,Kunne du tænke dig at få mere at vide?" Hvis de gerne vil det, så indbyd dem til dit hjem for at få undervisning i evangeliet af missionærerne. Hvis det ikke er muligt at invitere dem hjem, så send deres navne til missionærerne, så de kan følge sagen op. Mange af disse henvisninger kan give missionærerne navne på andre interesserede mennesker, og dette kan foregå i det uendelige, hvis arbejdet bliver fulgt op med begejstring.

3. Invitere dine venner og naboer med til møder i kirken, til fester og særlige begivenheder. Når de på den måde bliver bragt ind i fællesskabet, er det langt lettere for dem at foretage den nødvendige forandring af deres levemåde.

Når henvisnings-programmet og fællesskabsindførelsen foregår effektivt, bliver det muligt for missionærerne at bruge mere tid til undervisning, hvilket igen resulterer i flere dåbshandlinger af omvendte.

Et andet godt emne for en missionærindsats er familier, hvor kun den ene ægtefælle er medlem. Tusinder af vore medlemmer har giftet sig med ikke-medlemmer (eller kun den ene er blevet omvendt og har tilsluttet sig kirken. O.a.) Det er vort mål at inddrage disse ikke-medlemmer i fællesskabet, give dem og deres familie missionærlektierne, og, når de har fået et vidnesbyrd, bringe dem ind i kirken gennem dåb.

Et stort antal vordende ældster har giftet sig med ikke-medlemmer, og ved at undervise sådanne familier, kan mange af dem beredes for Det melkisedekske Præstedømme.

Vi foreslår, at sådanne familier undervises i grupper. Ved at gøre det, styrker de stærkere de mindre stærke, og flere omvendelser og dåbshandlinger bliver resultatet med mindre tid og indsats.

Et andet område, der fortjener særlig opmærksomhed, er størrelsen af vore missionær-stab. Selvom vi nu har mere end 25.000 fuldtidsmissionærer, er behovet for unge mænd og kvin-

der og ældre par i høj grad forøget, efterhånden som flere og flere missioner oprettes i mange dele af verden. Præsident Kimball har bedt om, at flere og bedre-beredte missionærer bliver kaldet til oversøiske stave og missioner, og det er ved at ske nu. Da mange af disse missionærer, og især dem, der kaldes fra oversøiske missioner, ikke er i stand til at betale hele omkostningen ved deres missioner, kan præstedømme-kvorummer og kirkemedlemmer hjælpe disse missionærer ved at yde bidrag til kirkens missionærfond.

For nylig sluttede en kvorumspræsident det brev, som fulgte med et bidrag, således: ,,Vi er begejstrede over de rapporter om fremgang, som vi får, og håber at vi kan blive en del af de forøgede anstrengelser for at dele evangeliet med andre."

En søster, der bor i Californien, skrev: ,,Jeg føler mig tilskyndet til at sende endnu en check til kirkens missionærfond. Hvilket større værk er der end dette? Jeg elsker evangeliet og kunne ikke leve uden det. Jeg er meget begejstret for familie-missionær-programmet. Herren leder mig til familier og også til enkeltpersoner- ja, på søndag kommer flere af dem med mig i kirke."

Dette er typiske vidnesbyrd blandt mange, som vi bestandigt modtager, og jeg vil gerne rose og opmuntre dem, som giver af deres midler til det storslåede missionærarbejde. Mange af disse bidrag repræsenterer, selvom de er små, virkelige ofre.

Vi har nu tusinder af stavsmissionærer, men vi kan bruge tusinder endnu. Det anbefales, at enhver nyomvendt får en stilling i kirken, og mange af disse nye medlemmer ville udgøre fremragende stavsmissionærer.

Med organiseringen af De halvfjerds' første Kvorum, som præsident Kimball foretog i oktober 1976, er vægten påny blevet lagt på stavsmissionærarbejdet. De halvfjerds' første Kvorum har ansvaret for at styrke halvfjerds-kvorummerne ude i stavene og at fremme stavsmissionernes indsats. Vi fremhæver betydningen af disse stavsmissionærer og af at koordinere deres indsats med den, der udføres af fuldtidsmissionærerne.

Et andet område, som heller ikke må overses, er vore mænd og kvinder, som arbejder i militæret. Det vil sikkert undre Dem, at der er omkring 20.000 medlemmer af kirken i militærtjeneste. Disse mænd og kvinder kan være, og er i mange tilfælde, fremragende missionærer. Når de efterlever deres religion, respekteres og beundres de af deres kammerater. Gruppen kan være et godt middel til at bringe et uanet antal omvendte ind i kirken og give tusinder af henvisninger hvert år til missionærerne.

Jo, dette ,,hvert medlem en missionær"-program er inspireret. Når de muligheder, jeg har nævnt, og andre, bliver udnyttet, kan kirkens medlemmer finde folk, som missionærerne kan undervise; og mens de bliver undervist, kan medlemmerne føre dem ind i fællesskabet og bevare dem dér efter deres dåb. Og det er jo rigtigt, som Paulus skrev til efeserne:

,,Så er I da ikke længere fremmede og udlændinge, men I er de helliges medborgere og Guds husfæller." (Ef. 2:19)

Må vi blive i stand til at forestille os flere end tre og en halv million medlemsmissionærer bringe sjæle ind i Guds rige og føle den glæde og lykke, der kommer ved at udføre missionærarbejde.

Og må jeg påny sige til alle, der søger sandheden: En ny livsopfattelse venter dem, som accepterer det gengivne evangelium og lader det styre deres tilværelse; de vil sandelig finde svaret på deres spørgsmål: ,,Hvad er formålet med livet?" Vi opfordrer Dem til at undersøge mormonismen — Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Mine brødre og søstre, vi er i gang med at opbygge Guds rige. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, virkelig viste sig for profeten Joseph Smith, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. Evangeliet i dets fylde er blevet gengivet gennem profeten Joseph Smith, og det er vores privilegium og ansvar at dele det med andre. Joseph Smith var en stor profet, og vi har i dag en stor profet som overhoved for kirken, vor højtelskede præsident Spencer W. Kimball. Lad os forøge vor effektivitet i missionærarbejdet, for at Guds rige kan gå fremad i forøget tempo, så himmerigets rige kan komme. I Jesu Kristi navn. Amen.

Kirkens opfordring til at undersøge dens påstande er ,,hovedsagen for det kostbareste du ejer — familien"

Hvad er det, der udgør den sande kirke?

ÆLDSTE
DELBERT L. STAPLEY
De tolvs Råd

Mine brødre og søstre og venner; her er, hvad der somme tider kommer til orde fra velmenende og oprigtige mennesker: ,,Du går til din kirke, jeg går til min kirke. Men lad os følges ad." Men kan folk virkelig følges ad, hvis de ikke er enige om Kristi læres grundliggende principper? Forkynder alle kristne kirker det sande evangelium og dets principper, og har de myndighed til at administrere de frelsende ordinanser, som vil vejlede og ophøje deres medlemmer ind i Guds himmelske rige?

Jesus lærte: ,,Gå ind ad den snævre port; thi vid er den port og bred den vej, som fører til fortabelsen, og mange er de, der går ind ad den;

og snæver er den port og trang den vej, som fører til livet, og få er de, der finder den." (Matt. 7:13-14)

Antyder denne udtalelse af Frelseren, at der er mange veje til himlen? Mange mennesker accepterer virkelig den menneskeskabte filosofi, at ,,Alle veje fører til Gud," men det er en filosofi, der er uforenelig med Herrens belæringer.

Der er ingen logik i eller grund til at antage, at inkonsekvente forkyndelser og afvigende lærdomme kan bringe det samme resultat. Hvis sandhed kommer fra en eneste kilde — Gud — hvordan kan den så forkyndes så forskelligt?

Vi ved, at al sandhed virkelig kommer fra Gud og derfor er uforanderlig, vedvarende, bestandig og samstemmende. Derfor kan ikke alle de kristne kirker med deres afvigende og forskellige belæringer give en fylde af sandhed. Det er min hensigt at vise med vidnesbyrd og udnyttelse af skrifterne, at der kun kan være én Herre og én acceptabel tro, én dåb og én sand kirke. Og hvis nogen af jer bliver klare over, at I ikke kan holde fast ved jeres nuværende tro, så bør I have mod til at undersøge, og tro nok til at foretage en forandring og følge den sande sti, som Kristus har vist os, og som fører til den lykke, der varer evigt.

Da Jesus var her på jorden blandt menneskene, erklærede han overfor sine disciple: ,,Jeg er vejen og sandheden og livet; ingen kommer til Faderen uden ved mig" (Joh. 14:6) Han erklærede, at de doktriner, han lærte, var givet ham af Faderen. Han tog ingen ære selv — sagde kun, at han gjorde det, som Faderen havde sagt, han skulle gøre. ,,Thi Faderen elsker Sønnen og viser ham alt det, han selv gør . . ." (Joh. 5:20)

,,Jeg og Faderen, vi er ét," sagde Frelseren (Joh. 10:30) Denne udtalelse betyder ikke, at de to er den samme person, men at Jesus og hans Fader er ét i hensigt og formål.

At høre og acceptere Jesus er at høre og acceptere hans Fader. Deres lære og formål er identiske. Frelseslæren er den samme for alle Guds efterkommere. Jesus bad i sin forbøn til Faderen for dem, som levede i overensstemmelse med hans lærdomme og ordinanser: ,,Og den herlighed, du har givet mig, den har jeg givet dem, for at de skal være ét, *ligesom vi er ét"* (Joh. 17:22; fremhævelse tilføjet)

For at forkynde denne lære om Faderen og Sønnen, oprettede Jesus sin kirke på jorden. Der var dengang, som der er det nu, mange versioner af sandheden, repræsenteret af forskellige religiøse retninger. Frelseren valgte ingen af de kirker, der var oprettet af mennesker, hverken da han selv var her på jorden, eller i de sidste dage. Han organiserede sin egen kirke med profeter og apostle med en evangelisk plan for frelse og ophøjelse. Det var Jesu Kristi kirke.

Jesus vidste, at de forskellige sekter ikke havde en fylde af sandheden og ikke havde myndighed til at administrere frelsens ordinanser. Da mange religiøse ledere blev fornærmet over hans belæringer, forkyndte Jesus de fleste af sine doktriner i form af lignelser. De gjorde det klart for den åndeligt indstillede, at der kun skulle være ,,én hjord, én hyrde" (Joh. 10:16).

,,Sandelig, sandelig, siger jeg eder: den, der ikke går ind i fårefolden gennem døren, men stiger over andetsteds, han er tyv og røver.

Men den, der går ind gennem døren, han er fårenes hyrde.

For ham lukker dørvogteren op, og fårene hører hans røst; og han kalder sine får ved navn og fører dem ud.

Og når han har lukket alle sine får ud, går han foran dem; og fårene følger ham, fordi de kender hans røst.

En fremmed derimod vil de ikke følge, men vil flygte fra ham, fordi de ikke kender denne fremmedes røst." (Joh. 10:1-5)

Da denne lignelse ikke blev forstået fuldtud, forklarede Jesus den ved at sige:

,,. . . jeg er fårenes dør . . .

Jeg er døren; om nogen går ind gennem mig, han skal blive frelst; og han skal gå ind og gå ud og finde føde.

Jeg er den gode hyrde; den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.

Men den, som er lejesvend og ikke hyrde, hvem fårene ikke hører til, han ser ulven komme og forlader fårene og flygter . . ." (Joh. 10:7, 9, 11, 12)

Vidnesbyrdet om at Jesus er den gode hyrde, var en talemåde, som var godt kendt af dem, der var bekendt med Palæstinas uendelige græsgange. Jesus vidste, at hans tilhørere var bekendt med profetien om, at en hyrde var blevet lovet israelitterne. David, hyrdedrengen, der blev konge, skrev den smukke treogtyvende salme, der begynder: ,,Herren er min hyrde." Esajas profeterede, at når Herren kommer ned, ,,vogter han sin hjord som en hyrde, samler den med armen." (Esajas 40:11) Der var ingen tvivl om, hvad Jesus mente. Han var deres Herre — den lovede Messias!

Ved at sammenligne falske lærere og præster med tyve og lejesvende, hvis hu stod til penge snarere end til hjorden eller flokken, irettesatte Jesus alle hyklere. En strengere fordømmelse kunne ikke tænkes! Og for at sætte prikken over i et, så ingen kunne misforstå, sagde han: ,,Der skal være én fold, én hyrde." (Joh. 10:16)

Han anerkendte ikke dengang, og han har ikke gjort det siden, en mangfoldighed af folde eller hyrder.

Efter at Jesus havde sat sine apostle i spidsen for den oprindelige kirke, prædikede de den samme enhed i doktriner og praktiserede de samme ordinanser, som Jesus havde givet dem. Disse apostle var ikke selvudnævnte tjenere, for Jesus sagde til dem: ,,Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer til at gå hen og bære frugt" (Joh. 15:16)

De var bemyndigede præster, der var kaldede til at undervise og administrere de frelsende, evangeliske ordinanser. Jesus har overdraget den præstedømmelige myndighed til dem. Så længe de forblev på jorden og fungerede under den myndighed, som Jesus gav dem, herskede der doktrinær enhed og ensartethed i ordinanserne. Det evangeliske budskab, som de havde fået besked på at bringe ud over hele verden, var det samme for enhver overalt. Folk fik ikke forkyndt forskellige evangelier og derpå givet et valg. Der var kun én plan for alle.

På grund af det universelle ved disse frelses-krav, skrev apostlen Paulus: ,,. . . én Herre, én tro, én dåb." (Ef. 4:5) Ved en anden lejlighed skrev han: ,,Men om så vi selv eller en engel fra Himmelen forkyndte jer evangeliet i strid med det, vi har forkyndt jer — forbandet være han." (Gal. 1:8)

Een kirke, eet bemyndiget præsteskab, een ortodoks evangeliedoktrin og een Helligånd karakteriserede Jesu Kristi Kirke på hans tid. ,,Thi Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud." (1. Kor. 14:33) Således var Guds åbenbaringer til lederne af Jesu Kristi Kirke fornuftige, konsekvente og samstemmende.

Det var først efter Kristi apostles død, at åbenbaringer ophørte. De rene doktriner, som Kristus lærte, blev udvandede med verdens filosofier, og profane forandringer sneg sig ind i kirkens ordinanser. Til sidst blev det, der engang havde været tydeligt og forståeligt, mystisk og forvirrende. Forvirring er den mark, hvorpå Satan opererer for at besvige og føre menneskeheden på afveje. Jesus og apostlene forudsagde et ,,frafald" (se Tess. 2:1-4), som virkelig forekom, og kristendommen gik ind i en lang, mørk nat.

I dag er der et mylder af kirker og doktriner i overflod, som alle påberåber sig een kilde. En sådan påstand er selvfølgelig selvmodsigende og i modsætning til Jesu Kristi belæringer og det mønster, han satte. En oprigtig sandhedssøgende må spørge: ,,Hvilken, om nogen, af de forskellige kristne grupper, er den rigtige?" Som vejledning gav apostlen Jakob os dette råd: ,,Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, da skal han bede om at få den fra Gud, der giver alle gavmildt og uden bebrejdelser, og så vil den blive ham givet." (Jakobs Brev 1:5) Hvis man oprigtigt sætter dette løfte på prøve i søgen efter lys og sandhed, vil man blive belønnet.

Moroni, en af profeterne i Mormons Bog, anviser en enkel måde, hvorpå man kan kende ægtheden af Kristi evangelium. Han opmuntrede: ,,Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft.

Og gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:4, 5)

Da det er klart, at Jesus var ét med sin Fader, og at de kun accepterede én fold, eller kirke, er det vigtigt for enhver, der søger efter sandheden, at kunne kende tegnene på den sande kirke. Jesu Kristi kirke har i alle tidsaldre haft visse identificerende kendetegn.

I den sande Jesu Kristi kirke vil man finde ledere, der kan føre deres præstedømmelige myndighed direkte tilbage til Herren Jesus Kristus.

Man vil i hans kirke finde de samme embedsmænd administrere blandt menneskene, nemlig: profeter, apostle, biskopper, halvfjerdser, ældter, præster, lærere og diakoner. Kirken vil være under ledelse af en Guds profet.

Kirkens hovedopgave er at ,,gøre alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn." (Matt. 28:19)

De samme Åndens gaver, som fandtes i kirken på Kristi tid, findes der i dag. Nogle af disse gaver er: åbenbaring, helbredelse, mirakler, profeti og mange andre — således som de nævnes i det første brev til korinterne, det tolvte kapitel; Lære og Pagters seksogfyrretyvende afsnit, og i Mormons Bogs tiende kapitel af Moroni. Barmhjertighed — Kristi rene kærlighed — er et af kendetegnene på dens medlemmer.

Den samme kraft, som Jesus gav sine apostle, at ,,hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være

løst i Himmelen" (Matt. 18:18), vil også findes i den sande kirke idag. Der vil være ordinanser og velsignelser, der overdrages af bemyndigede tjenere til kirkens medlemmer. Disse pagter og forpligtelser vil gælde, hvis de indgåes og adlydes, ikke blot for dette liv men for al evighed.

Ethvert menneske i Herrens kirke er berettiget til en sikker viden, modtaget ved personlig åbenbaring gennem Helligånden om, at kirken er sand. Personlig åbenbaring til den enkelte er styrke i Jesu Kristi kirke til enhver tid.

Vi må lære sandheden sikkert at kende og ikke bare antage, at vi har ret. Det er vores ansvar at vide — og ved hjælp af skrifterne og Helligånden kan man vide uden tvivl.

Man kan ikke ydmygt studere skrifterne uden at opnå kundkab om og vidnesbyrd om, at der kun er én vej til ophøjelse. Skrifterne påpeger det meget klart. Det må være Guds måde og ikke menneskers måde, for Gud har sagt: ,,Thi mine tanker er ej eders, og eders veje er ej mine, lyder det fra Herren." (Esajas 55:8)

Som en bemyndiget tjener og særligt vidne om Jesus Kristus i denne tid bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om, at Jesu Kristi kirke er på jorden i dag. Denne kirke bærer alle de identifikationstegn, som jeg har nævnt. Præsiderende under ledelse af Jesus Kristus virker en levende profet. Hans navn er Spencer W. Kimball, præsident over Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Vi erklærer, at Jesu Kristi kirke er blevet genoprettet i vor tid. Hans oprindelige kirke var gået tabt for jorden på grund af frafald. Gennem Joseph Smith, den grundlæggende profet, kaldet af Gud i denne, vor tids uddeling, kom der ny åbenbaring fra Gud, hvorved de oprindelige lærdomme og ordinanser blev gengivet, som hører til Jesu Kristi kirke.

Omkring 25.000 missionærer, ældster og unge piger, er kaldede til at bringe budskabet om genoprettelsen ud til alle nationer, der tillader den gengivne kirke at komme ind. De er kaldet til at virke på frivillig basis atten måneder for unge piger, og to år for de unge mænd.

Vores præsident, Spencer W. Kimball, har sagt, at vort mål er at bringe evangeliet ud til hele verden, og at ,,vi indbyder alle til at lytte til budskabet fra de sidste dages helliges missionærer. Intet budskab De nogensinde vil høre, vil få større indflydelse for det gode i Deres tilværelse, både her i dødeligheden og i livet herefter. Belønningerne er kostelige for de oprigtige i hjertet, som søger efter sandheden." (*Ensign,* maj 1976, side 7)

En magtfuld begrundelse for at undersøge Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges påstand er omsorgen for Deres dyrebareste ejendom — Deres familie. Vi lover Dem, at når De er lydig over for særlige ordinanser, kan Deres kære blive forenet med Dem for evigt. Når De undersøger vores påstande, vil De opdage, hvordan disse velsignelser kan blive Deres.

Vi kan ikke sikre os de velsignelser, Gud har lovet, uden at vi holder hans love og hans befalinger. Dem må vi lære at kende og trofast adlyde, hvis vi skal opnå at komme i Det celestiale Rige.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd til Dem, at der kun er én sand hyrde — vor Herre Jesus Kristus — én tro, én dåb, og kun én Kristi kirke. Jeg opfordrer alle, som lytter til Den gode Hyrdes stemme om at undersøge budskabet fra hans kirke i dag og opnå et personligt vidnesbyrd om dets ægthed. Jeg bærer ydmygt mit vidnesbyrd om sandheden af dette og opfordrer Dem alle til at opnå dette personlige vidnesbyrd; og jeg gør det i Jesu Kristi navn. Amen.

Meditationen under nadverens administrering har stor betydning for at forandre og velsigne vor tilværelse

Tanker om nadveren

ÆLDSTE
HOWARD W. HUNTER
De tolvs Råd

For ikke så længe siden overværede jeg en stavskonference ikke så langt herfra, og ved at skynde mig var jeg i stand til at komme hjem tidligt nok søndag eftermiddag til at få lejlighed til at overvære nadvertjenesten i mit eget ward. Rundt omkring i verden overværer tusinder og atter tusinder af familier nadvermødet på hviledagen — Herrens dag — de fleste af dem anført af præstedømmebæreren i hjemmet, hvis ansvar det er at lede familien i efterlevelse af Guds befalinger. Herren sagde: ,,Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L.&P. 59:9)

Det var interessant at se folk gå til kirke, nogle af dem spadserende hen ad gaden, andre kørende i bil og dreje ind på parkeringspladsen. Fra alle sider samledes de — mænd, kvinder og børn. Mange kom hele familier ad gangen.

Familier består som regel af far, mor og børn, men det ikke altid tilfældet. Somme tider er der ikke nogen mor eller far, og somme tider er der ingen børn. Ofte er der kun en enkelt person. I de tidligere år var vores familie større, men nu består den kun af to.

Da vi gik ind i kirkebygningen hilste biskop Salisbury os på sin sædvanlige venlige måde med et varmt håndtryk. Da vi gik hen langs rækkerne, nikkede bror Doxey, vores hjemmelærer, til hilsen, og vi hilste ham på samme måde — en hjertelig måde at hilse på, men ligeså god som et håndtryk, bortset fra afstanden der skilte os. Og så var der bror Jensen, vores tidligere hjemmelærer, der sad sammen med sin kone og sine døtre. Vi kunne også se søster Whitney og søster Nielsen, de søde besøgslærerinder, der kommer til vores hjem og bringer en solstråle med sig til opmuntring for søster Hunter. Et par rykkede ind på bænken, så vi kunne sidde ved siden af dem, og nogen på rækken bagved os berørte min skulder og hviskede, at de var glade for at se os.

Vi var blandt venner. Vi var blandt mere end venner — vi var sammen med både brødre og søstre — bogstavelig talt. Orglet spillede sagte, og der var nogle få øjeblikke af stille meditation, før den store viser på kirkebygningens ur nåede det højeste punkt og antydede, at det var tid for påbegyndelse af en hellig time.

Den ene af biskoppens rådgivere bød på en værdig men venlig måde velkommen fra talerstolen og nævnede den salme, som vi skulle synge.

Præsterne sad stille ved nadverbordet. Jeg betragtede dem enkeltvis. Velsoignerede. ærbødige, alvorlige. Mange unge mænd på deres alder tilbragte dagen med rekreation eller sport, men de var kommet til Herrens hus. Foran dem sad en række diakoner. Også de var velsoignerede og opførte sig pænt. De tog virkelig deres første embede i Det aronske Præstedømme alvorligt.

Som jeg betragtede disse præster og diakoner, blev jeg klar over, at de kom fra gode hjem med forældre, som elskede dem, og som lærte dem at holde Herrens befalinger. Og så gik tankerne til andre, som har interesse for dem: deres biskop og hans rådgivere, hjemmelærerne, præstedømme-ledere og lærere, alle dem, som hjælper dem i søndagsskolen og Unge Mænd-organisationen, spejder- og ulveungeledere og en række andre, som giver deres tid og arbejde for at lære og opmuntre dem i deres unge år.

Det vil ikke vare længe, tænkte jeg, før disse præster og diakoner vil være ude i missionsmarken for at udføre den opgave, der er givet alle trofaste ældster i kirken: ,,Gå ud i al verden og prædik evangeliet for al skabningen og handl efter den myndighed, som jeg har givet jer, og døb i Faderens, Sønnens og Helligåndens navn." (L.&P. 68:8)

Efter en salme og bøn, og mens præsterne beredte nadveren, blev vi ledet i sangen:

Kære Fader, hør vor bøn
lad din nådes lys os få,
om vor Frelsers kærlighed
nadverbordet minde må.
Salme nr 175

En præst knælede over det brudte brød og bad: ,,At de må spise det til minde om din Søns legeme og vidne for dig, o Gud, du evige Fader, at de er villige til at påtage sig din Søns navn og altid erindre ham og holde hans bud." (L.&P. 20:77) Diakonerne spredtes rundt om i salen for at om-

dele det brudte brød. En af dem kom hen til vores række og holdt bakken, mens jeg tog et stykke. Derefter holdt jeg bakken, så søster Hunter kunne tage, og hun holdt den for den, der sad ved siden af hende. På den måde gik bakken ned langs rækken, hvor enhver betjente og enhver blev betjent. Jeg tænkte på de begivenheder, der fandt sted den aften for næsten to tusinde år siden, da Jesus blev forrådt. Han havde sendt Peter og Johannes ind til Jerusalem for at gøre alting parat til påskefesten. Det inkluderede efter sædvane ofrelsen af et lam. Offerloven var blevet fulgt ned gennem århundrederne, lige siden fader Adam indviede den som forberedelse til den tid, da Frelseren ville yde det store offer for menneskeheden ved at udgyde sit blod og dø på korset.

Efter at Mesteren og de tolv havde spist under påskefesten ,,tog han et brød, velsignede, brød det, gav det og sagde: ,Tag dette; dette er mit legeme.'

Og han tog en kalk, takkede og gav dem den; og de drak alle deraf.

Og han sagde til dem: ,Dette er mit blod, pagtsblodet, som udgydes for mange.'" (Mark. 14:22-24)

Således blev Herrens nadver indført som erstatning for offeret og som en påmindelse om de pagter, som de har gjort om at ville følge ham, holde hans befalinger og være trofaste til enden.

Mens jeg tænkte over alt dette, randt Paulus' opfordring i brevet til kirken i Korint mig i tankerne. Han sagde: ,,Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådrager sig altså skyld over for Herrens legeme og blod.

Enhver må prøve sig selv og så spise af brødet og drikke af kalken.

Thi den, som spiser og drikker uden at ænse, at det er Herrens legeme, spiser og drikker sig selv en dom til." (1. Kor. 11:27-29)

Jeg fik anfægtelser. Jeg spurgte mig selv: ,,Sætter jeg virkelig Gud over alt andet og holder alle hans befalinger?" Så kom reflektionen og beslutningen. At gøre pagt med Herren om altid at ville holde hans befalinger er en alvorlig forpligtelse, og at forny den pagt ved at deltage i nadveren er lige så alvorligt. Meditationen under nadverens administration har stor betydning. Det er øjeblikke af selvransagelse, selviagttagelse, selvbedømmelse — tid til at reflektere og beslutte.

På dette tidspunkt knælede den anden præst ved bordet og bad om, at alle, som skulle drikke ,,måtte gøre det til minde om din Søns blod, der blev udgydt for dem, at de . . . altid erindrer ham, så de må have hans Ånd hos sig". (L.&P. 20:79)

Der var stille meditation, hvor stilheden kun blev afbrudt af en lille baby, hvis mor skyndsomt knugede ham ind til sig. Alt, der bryder stilheden under denne hellige ordinanse synes ude af takt; men det er sikkert og vist, at lidt støj fra et lille barn ikke vil mishage Herren. Også han blev vugget af en kærlig mor ved begyndelsen af et jordisk liv, der begyndte i Betlehem og endte på korset på Golgata.

De unge mænd færdiggjorde tjenesten ved nadverbordet. Så fulgte opmuntrende og instruerende ord, en afslutningssalme og bøn, og de hellige øjeblikke nærmede sig afslutningen. På vejen hjemad så vi adskillige drenge spille bold på gaden, og en familie, der vendte hjem i deres campingvogn efter en weekend i bjergene. Jeg kom til at tænke: hvor ville det være vidunderlig, hvis alle mennesker havde forståelse af formålet med dåben og villighed til at acceptere den; ønske om at overholde de pagter, der indeholdes i den ordinanse om at tjene Herren og efterleve hans befalinger; og desuden et ønske om at deltage i nadveren på sabbatsdagen for at forny de pagter om at ville tjene ham og være trofast til enden.

I sin omtale af de pagter, man indgår, når man deltager i nadveren, udtalte en tidligere præsident for kirken: ,,Hvem kan måle ansvaret ved en sådan pagt? Hvor vidt den rækkerä Hvor omfattende den er? Den udelukker fra et menneskes liv profanitet, vulgaritet, ørkesløshed, fjendskab, jalousi, fuldskab, uærlighed, had, selviskhed, og enhver form for ulovlighed. Den forpligter ham til at være flittig, sober venlig og til at udføre enhver pligt i kirke og stat. Han binder sig til at respektere sine medmennesker, at ære præstedømmet, at betale sin tiende og sine offergaver og at vie sit liv til tjeneste for menneskehedenø" (Præsident David O. McKay i *Millenial Star* 85:778)

At have deltaget i nadvermødet og nadveren gjorde dagen mere meningsfyldt, og jeg følte at jeg bedre forstod grunden til, at Herren sagde: ,,Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.

Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt." (L.&P. 59:9-10)

Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at han lever, efter at være blevet slået ihjel som et sonende offer, og er opstået for at alle mennesker igen kan leve og have evigt liv. Jeg beder, at vi trofast må følge ham, i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Kimball og præsident Romney nyder et lokalt kors sang i Lima, Peru.

Den fundamentale forskel mellem traditionel kristendom og den sande Jesu Kristi Kirke er den sidste forkyndelse af en levende Frelser

Den levende Kristus

ÆLDSTE
BERNARD P. BROCKBANK
De halvfjerds' første Kvorum

Det har været et vidunderligt privilegium og en velsignelse at tilbringe mere end syv år af mit liv som tjener for Herren på De britiske Øer og Irland. Disse mine forfædres lande er skønne, og vi føler os hjemme og elsker menneskene dér.

Præsident Kimball, de sidste dages hellige på De britiske Øer, i Irland, i Rhodesia og Sydafrika elsker, støtter og opretholder Dem som Herrens levende profet. Og de elsker og støtter også Herrens levende apostle.

Herrens kirke er den eneste kirke, af hvem det kræves, at den har en levende profet og et kvorum af tolv levende apostle.

De sidste dages hellige i Rhodesia og Sydafrika med deres race- og ligheds-problemer ønsker, at Herrens vilje må ske i deres tilværelse og i deres lande, og nogle af Herrens bedste hellige lever i disse lande.

Vi lever i urolige tider, farlige og usikre, som de er, og det gælder også i Storbritannien. Mange af de kristne kirker lukkes, fordi folk ikke vil støtte dem. Samtidig med at dette sker, vedbliver Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige at vokse, og antallet af dem, der deltager i kirkens programmer og aktiviteter øges. Jeg vil gerne have lov til kort at nævne nogle statistikker angående Frelserens kirkes vækst og udvikling i Storbritannien.

I 1960 havde vi én mission, der betjente 55 millioner mennesker i England, Skotland, Wales og Irland med omkring 180 fuldtidsmissionærer.

I begyndelsen af tresserne var der ingen stave af kirken, og i dag har vi 27 fuldtudbyggede stave og 5 flere er rede til officiel udnævnelse. Vi har også 12 distrikter, som forbereder sig på at blive stave. I 1960 havde vi 11.000 medlemmer. I dag har vi mere end 100.000 medlemmer. I 1960 var der ingen kirkebygninger, der var passende til at betjene behovet i et ward. I dag har vi 175 smukke kirkebygninger og 47 mere under bygning eller forberedelse. Der er i Storbritannien 376 enheder af kirken, inkluderende missioner, stave, distrikter, ward, grene og andre kirkeprogrammer.

Der er millioner af Herrens pagts-børn i Storbritannien, der venter på at Herrens missionærer skal nå dem og belære dem om de hellige principper og ordinanser i Jesu Kristi gengivne evangelium, som de findes i de hellige skrifter. Vi er kun ved at skrabe overfladen af, hvad der behøves at blive gjort i disse lande.

Mange af de kristne kirker i Storbritannien regner ikke med og anerkender ikke Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige som en kristen kirke.

Følgende blev offentliggjort i *London Times:*

,,Er mormonerne kristne? De hævder sandelig at være disciple af Kristus og derfor berettigede til at indtage deres plads ved siden af andre trosretninger som endnu en kristen kirke . . .

I virkeligheden er der god grund til at betragte dem som en ny religion, snarere end som en afart af kristendommen. Den Kristus, de følger, er både den kristne Messias fra Det nye Testamente og den opstandne Kristus, som besøgte den nye verden efter afslutningen af sit virke i den gamle. Traditionel kristendom — romersk katolsk og protestantisk . . . afviser eksistensen af denne Kristus, som påny viste sig på jorden efter himmelfarten, og derfor er den Kristus, som mormonerne følger, ikke den Kristus, som følges af den traditionelle kristendom." (,,Alcohol, tea and smoking banned" i *London Times,* 18. juni 1976, specielt supplement om mormoner, side II)

Det er rigtigt, at mange af de kristne kirker tilbeder en anden Jesus Kristus, end den, som mormonerne eller Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige følger. For eksempel kan jeg citere fra Church of Englands Articles of Religion, den første artikel: ,,Der er kun én levende Gud, evig, uden legeme eller lidenskaber."

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige tilbeder en Gud og en Jesus Kristus med legeme, med lemmer og med lidenskaber. Vi tror også, at Guddommens treenighed udgøres af tre adskilte personer: Gud den evige Fader; Jesus Kristus, Guds Søn — vor Frelser; og Helligånden. Disse to opfattelser af treenigheden og deres egenskaber er helt forskellige.

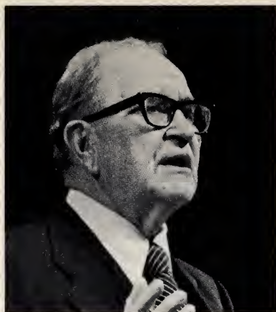
Jesus Kristus fra de hellige skrifter har et legeme af kød og ben og lidenskaber før og efter sin opstandelse.

Efter sin opstandelse besøgte Frel-

seren sine apostle og sagde til dem: ,,Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har.
Og da han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og sine fødder" (Lukas 24:40).
Jesus advarede menneskene mod falske Kriste med disse ord: ,,Agt vel på, at ikke nogen føre jer vild.
Thi mange skal komme i mit navn og sige: ,Jeg er Kristus', og de skal føre mange vild . . .
Thi falske Messias'er og falske profeter skal fremstå og gøre store tegn og undere for, om det er muligt, at føre endog de udvalgte vild." (Matt. 24:4-5, 24)
I det første af de ti bud, befaler Herren mennesket at tilbede skrifternes levende Gud og ikke skabe og tilbede menneske-gjorte guder. Han sagde: ,,Du må ikke have andre guder end mig.
Du må ikke gøre dig noget udskåret billede eller noget afbillede af det, som er oppe i himmelen eller nede på jorden eller i vandet under jorden; du må ikke tilbede eller dyrke det . . ." (2. Mos. 20:3-5) Mange vedbliver at tilbede menneske-gjorte afgudsbilleder.
Da Frelseren levede på denne jord, fordømte han den magtfulde farisæiske religion, der påstod at tro på profeterne og skrifterne men ikke ville acceptere den levende Jesus Kristus. Farisæerne lovede deres disciple frelse i himmeriges rige, men fordi de ikke ville anerkende den levende Kristus med et legeme af kød, ben og lidenskaber, fornægtede Jesus dem, idet han sagde: ,,Ve jer, I skriftkloge og farisæere, I hyklere! thi I lukker Himmeriget for menneskene; selv går I ikke derind, og dem, som vil gå ind, tillader I det ikke." (Matt. 23:13)
I vor tids åbenbaring advarer Herren igen menneskene mod at blive vildledt og bedraget af religioner, der blev organiserede uden guddommelig myndighed af mennesker, af herskere eller overhoveder, som lover deres disciple frelse i himmeriges rige.
Han sagde: ,,Jeg er Herren, din Gud, og jeg giver dig denne befaling, ingen skal komme til Faderen uden gennem mig eller gennem mit ord, som er min lov, siger Herren.
Og alt, hvad der findes i verden, enten det er af mennesker, troner, fyrstedømmer, magter eller noget af andet navn, som ikke er forodnet af mig eller gennem mit ord, siger Herren, skal ikke bestå, når menneskene er døde, hverken i eller efter opstandelsen, siger Herren, din Gud.
Thi alt, hvad der består, er af mig; og alt hvad der ikke er af mig, skal rystes og tilintetgøres." (L.&P. 132:12-14)
Der er af Herren kun sørget for én måde, hvorpå mennesket kan opnå frelse og evigt liv i Guds rige, og det er ved og gennem den levende, personlige Jesus Kristus, og ved at kende og efterleve hans befalinger. Vi kan ikke opnå frelse og evigt liv ved at tilbede falske Kriste eller ved at leve efter menneskenes lærdomme og befalinger.
Farisæerne med deres menneskegjorte doktriner og traditioner blev igen fordømt af Frelseren. Han sagde til dem: ,,Dette folk ærer mig med læberne, men deres hjerte er fjernt fra mig.
Det er forgæves at de dyrker mig, når de fører lærdomme, som kun er menneskebud." (Matt. 15:8-9)
Den tro, at Gud ikke har noget legeme, lemmer og lidenskaber, er ikke en af Jesu Kristi doktriner eller en doktrin fra skrifterne, men den er en doktrin af mennesker, og at tilbede en sådan Gud er forgæves.
Fra det tidspunkt, da Herren skabte mennesket i sit eget billede og lignelse, har menneskene skabt falske guder at tilbede, som f.eks. guldkalve, statuer o.l.; og milliarder er gennem århundrederne, inkluderende også de særligt udvalgte, blevet bedraget og vildledt.
Det hellige formål med evigt liv er at kende den eneste sande Gud og Jesus Kristus. ,,Dette er det evige liv," sagde Jesus, ,,at kende dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3)
Budskabet fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige til menneskene i verden er, at Gud den evige Fader og Jesus Kristus lever, at de er personer med udødelige legemer af kød og ben og lidenskaber, at alle mennesker er Guds børn og skabt i hans lignelse, og at Jesus Kristus gennem sin profet Joseph Smith genoprettede sin kirke med alle sine doktriner, befalinger og ordinanser, som omtalt i alle hans hellige skrifter.
Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus Kristus lever, og at han snart vil vende tilbage til denne jord i sin majestæt og herlighed, i Jesu Kristi navn. Amen.

E.G. Holden, elektriker, klynger sig til kobber-spiret på toppen af det nordøstlige tårn på Salt Lake templet, en højde på 185 fod. Lamperne er tændt og brænder med 8.100 stearinlyskraft. (Fotografi af M. Faldmo, 1893; CA)

Frelserens storslåede forkyndelser efter hans opstandelse er ikke blevet forståét af verden — men vi har dem, og de centreres om arbejdet for de døde

Hverken gådefuldt eller skjult

ÆLDSTE
THEODORE M. BURTON
De halvfjerds' første Kvorum

Mine brødre og søstre og venner: Hvad ældste Brockbank lige har fortalt os, er sandt. Jeg ved det, og I ved det. Må jeg fortsætte dér, hvor han slap?

Når jeg læser de første tre vers i det første kapitel af Apostlenes Gerninger, rejser der sig et spørgsmål. Lukas skrev:

,,. . . om alt, hvad Jesus gjorde og lærte fra begyndelsen
og indtil den dag, da han blev optaget, efter at han ved Helligånden havde givet sine befalinger til apostlene, som han havde udvalgt sig.
For dem havde han også, efter sin lidelse, med mange beviser fremstillet sig som den levende, idet han viste sig for dem i fyrretyve dage og talte om, hvad der hører Guds rige til."

Efter sin opstandelse må Jesus fra Gud have modtaget yderligere magt og kundskab langt ud over, hvad han vidste og oplevede i kødet. Alligevel finder vi praktisk talt intet af det, han forkyndte i de fyrre dage, hvor han instruerede sine disciple efter sin opstandelse. Hvad lærte han dem?

Vi har meget af det, som Jesus forkyndte under sit 3-års virke. Men den opstandne Kristus' forkyndelser har vi kun lidt af. Disse tanker og sætninger må sandelig være af større betydning, end hans belæringer i dødeligheden!

Jeg begår dog en fejl, hvis jeg giver indtryk af, at vi ikke ved noget som helst af, hvad Jesus lærte i den fyrre dages periode. Disse lærdomme fremførtes på en velindpakket måde af hans apostle, når de skrev til de hellige. Ikke alle og enhver kunne forstå deres skrivelser, men dem, som de skrev til ville helt sikkert forstå dem. Et eksempel finder vi i Johannes' første brev, kapitel 2, vers 20:

,,Og I har en salvelse fra den Hellige og har alle indsigt."

Hvilken kirke i dag forstår og benytter salvelse til at lære sine medlemmer alting, som det yderligere forklares i vers 27? (I den danske Bibels ,,Ordforklaringer" gives en noget svævende og meget utilfredsstillende ,,forklaring" på ordet ,,salvning" O.a.)

,,Og den salvelse, som I selv fik af ham, bliver I jer, og I har ikke nødig, at nogen skal lære jer; men hvad hans salvelse lærer jer om alt, er også sandt og ikke løgn; bliv altså i det, som den har lært jer."

Se, den udtalelse må, selvom dens mening er skjult for den nuværende kristne verden, have haft betydningsfuld mening for dem, som Johannes skrev til. Trofaste medlemmer af vores kirke vil genkende og forstå denne lærdom på samme måde, som de gamle kristne gjorde det.

Et andet eksempel findes i Pauli forkyndelse i 2. Korinterbrev, kapitel 1, vers 21-22:

,,Og den, der knytter os såvel som jer fast til Kristus, og som salvede os, er Gud,
der også har sat sit segl på os og givet os Ånden som pant i vore hjerter."

Beseglingsmagten, der omtales af Paulus, var givet til Peter, Jakob og Johannes på Forklarelsens Bjerg. Den samme beseglende magt, gengivet af profeten Elijah, blev senere givet af Jesus til alle hans apostle, som det berettes i Mattæus 18, vers 18:

,,Sandelig siger jeg eder: hvad I binder på jorden, det skal være bundet i Himmelen; og hvad I løser på jorden, det skal være løst i Himmelen."

Jesu instruktioner og belæringer efter hans korsfæstelse var så hellige, at de ikke blev fornedret til skrivesprog. Ikke desto mindre blev antydninger givet til trofaste medlemmer i den oprindelige kirke, når apostlene opmuntrede dem til at være mere trofaste i udførelsen af deres kristne pligter.

Hvad foretog Jesus sig mellem sin død og sin opstandelse? Vi ved, for eksempel, at han ikke øjeblikkeligt vendte tilbage til sin himmelske Fader. Johannes skriver i kapitel 20, vers 17, hvordan den opstandne Jesus fortalte Maria Magdalene:

,,Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. Men gå til mine brødre og sig til dem: Jeg farer op til min Fader og jeres Fader, til min Gud og jeres Gud."

Hvis Jesus ikke var hos sin Fader i Himmelen i det tidsrum, hvor var han så, og hvad bestilte han?

I den periode mellem død og opstandelse drog Jesus ind i åndeverdenen, således som han havde lovet røveren på korset. Dér organiserede han forkyndelsen af evangeliet til de ånder,

der var i fængsel. Peter skrev i sit første brev, kapitel 3, versene 18 og 19:

,,Thi Kristus døde én gang for synder, en retfærdig for uretfærdig, for at han kunne føre jer til Gud. Han led døden i kødet, men blev vakt til live i ånden,
i hvilken han også drog hen og prædikede for de ånder, der var i forvaring (altså i form af ånd)."

Præsident Joseph F. Smith skrev om sit bemærkelsesværdige syn i Den kostelige Perle, versene 29 og 30:

,,Medens jeg endnu undredes derover åbnedes mine øjne, og min forstand oplystes, og jeg forstod, at Herren ikke i egen person gik og belærte de ugudelige og ulydige, der havde forkastet sandheden;
men se, blandt de retfærdige organiserede han sine styrker og udpegede budbringere, som var iklædt magt og myndighed, og overdrog dem det hverv at gå ud og bringe evangeliets lys til dem, der var i mørke, ja, til alle menneskers ånder. Og således blev evangeliet prædiket for de døde."

Da der ,,hos Gud ikke er personsanseelse" (Ap. Ger. 10:34) ville det være uretfærdigt at fordømme dem, som måske ikke, mens de var levende, havde fuld mulighed for at høre evangeliet blive prædiket. Nogle blev født på tider og steder, hvor det var umuligt for dem at høre frelsesbudskabet. At fordømme dem uden mulighed for at acceptere evangeliet, mens de levede, ville være uretfærdigt. Frelse for de døde var et af de principper, der forkyndtes i de fyrretyve dage efter Jesu opstandelse.

Peter forklarede at grunden til, at Jesus drog til disse ånder i fængsel, var, at han ville bringe dem evangeliet. Det finder vi i hans første brev, kapitel 4, vers 6:

,,Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." — Det vil sige modtage frelse ved at acceptere jordiske ordinanser i åndeverdenen, efter at disse ordinanser var blevet udført for dem af stedfortrædere på jorden.

Princippet om frelse for hele menneskeheden afspejler Guds barmhjertighed, venlighed og kærlighed til alle sine børn. Er det ikke mærkeligt, at et så ædelt og vigtigt princip skulle blive glemt og ikke længere praktiseres i vor tids kristne verden?

Sådan praksis var grundprincipper i den tidlige kristne kirke. Arbejdet med frelse for de døde var en så almindelig praksis, at Paulus endog benyttede det som bevis, for at opstandelse ville komme til alle. I sit første brev til korinterne skrev han i kapitel 15 vers 29:

,,Hvad vil ellers de opnå, der lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor lader de sig så døbe for dem?"

Intet kunne være tydeligere, end at stedfortrædende arbejde for de døde blev praktiseret af de tidlige kristne.

Denne manglende kundskab i kristendommen i dag er for mig bevis på, at der er sket et frafald fra sandheden. Som Esajas skrev i kapitel 24, vers 5:

,,Vanhellig blev jorden under dem, som bor der, thi loven krænkede de, overtrådte budet, brød den evige pagt."

Der var behov for at genskabe disse doktriner og ordinanser. Kloge mænd var ikke i stand til at genskabe disse principper under reformationen eller senere. Disse doktriner kom fra Himlen ved en gengivelse af evangeliet. Heller ikke Joseph Smith kunne have udtænkt disse doktriner. De var en del af den sten, der blev skåret ud af bjerget uden hænders hjælp, og som skulle rulle frem og opfylde jorden. (Se Daniel 2:34, 44-45)

Det rige er nu i gang med at rulle frem. Der er igen profeter på jorden, som forkynder de samme hellige principper, som Jesus afslørede i de fyrretyve dage efter hans opstandelse. Bevidstgørelsen af denne kendsgerning er en levende advarsel til alle nuværende medlemmer af kirken om at kvalificere sig til at modtage disse velsignelser ved at leve et retskaffent liv. De vil blive åbenbaret til de retskafne, som vil tro på og efterleve dem.

Vi kan se en hastig fremgang for arbejdet idag, hvor verden viser en bemærkelsesværdig interesse for genealogi. Det kommer så naturligt, at kun få ser Guds hånd i det, men den er der. Folk, der er interesseret i genealogi, vil utvivlsomt stille spørgsmålet: ,,Hvorfor?" Hvis blot de vil søge efter et svar på det spørgsmål, vil de finde det gengivne evangelium og modtage kraft fra det høje, ligesom mennesker, der var medlemmer af Jesu Kristi kirke i gammel tid, gjorde det.

Vi ser en forøget aktivitet med tempelbyggeri i kirken og en forøget aktivitet i arbejdet for frelse for de døde. Det er en advarsel til kirkens medlemmer om at tage dette arbejde mere alvorligt. Det er en fortsættelse og en fuldkommengørelse af missionærarbejdet; ja, det er en livsvigtig del deraf. At negligere dette ansvar er at sætte sin egen frelse på spil.

Man kan føle nødvendigheden af dette arbejde i luften. Man kan se Herrens travle hånd i arbejdet. Man kan føle nødvendigheden af at gå videre med dette arbejde. Jeg føler, at jeg må tale om det, hvor som helst jeg kommer, så medlemmer og ikke-medlemmer i lige grad må søge den kundskab, der hverken er gådefuld eller skjult for dem, som kender og elsker Herren. Det er mit vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

For den ærligt søgende, som studerer og beder, vil Helligånden manifestere det evangeliske budskabs sandhed

Brændte vore hjerter ikke i os?

ÆLDSTE LOREN C. DUNN
De halvfjerds' første Kvorum

Mine kære søskende, det er en ære at være her til denne konference. Og det er en ære at tjene som missionær i Australien.

Dette er det 126. år kirken har været i Australien.

De to missionærer, som førte evangeliet til Australien, var John Murdock og Charles Wandell, som ankom til Sydney den 30. oktober 1851. Bror Murdock var nioghalvtreds år gammel på det tidspunkt og var en af kirkens tidlige støtter. Han var i den første gruppe, der blev ordineret til højpræster af Joseph Smith. Han blev kaldet til to af sine missioner ved åbenbaringer, der findes i Lære og Pagter. (Se L.&P. 52:8; 99:1) Hans kone døde, efterladende ham tvillinger, der kun var seks timer gamle. Det var de to tvillingebørn, som profeten Joseph Smith tog til sig i sit hjem for at opdrage.

En tid boede han i Joseph Smiths hjem og fortæller denne hændelse: ,,Den vinter, da jeg boede hos bror Joseph . . . holdt vi en række bønnemøder i profetens værelse . . . i et af disse møder fortalte profeten os at ,hvis vi ville ydmyge os for Gud og udøve stærk tro, ville vi se Herrens ansigt.' Og omkring middagstid blev mit sind åbnet, og min forstands øjne blev oplyst, og jeg så en meget smuk mandsskikkelse med et udtryk i ansigtet så sundt og lyst som solen. Hans hår var sølvgråt, og bølget på en i høj grad majestætisk måde; hans øjne var dybt gennemtrængende blå, huden på hans hals var overordentlig smuk hvid, og han var dækket fra halsen til fødderne med en løs klædning, helt i hvidt. Hvidere end noget hvidt tøj, jeg før havde set. Hans ansigtsudtryk var meget gennemtrængende og alligevel meget kærligt. Og mens jeg forsøgte at opfatte hele personen fra hoved til fødder, forsvandt synet for mig. Men i mange måneder efterlod det hos mig indtrykket af kærlighed i en grad, jeg aldrig før har følt." (John Murdock: *En forkortet beretning om John Murdocks liv,* side 26)

Sådan var den mand, der åbnede Jesu Kristi evangeliums værk i Australien i denne uddeling. I kirkens tidlige år i Australien sluttede mange sig til den og emigrerede til enten Canada eller USA. I 1955 gennemrejste præsident David O. McKay landet og tilrådede de hellige at blive og opbygge Zion i deres eget land.

Det næste besøg af en profet i Australien skete i februar 1976, da præsident Spencer W. Kimball afholdt de første område-konferencer dér. Præsident Kimballs budskab var: ,,Kirken skal vokse!" Og kirken vokser i Australien såvel som andre steder i verden.

Grunden til denne vækst er det, der sker inden i hver enkelt, som iagttager kirken eller undersøger dens lærdomme. Måske kan jeg forklare det på denne måde: I Mattæus, kapitel 16, spurgte Frelseren sine disciple: ,,Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?"

De svarede: ,,Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias! andre Jeremias eller en anden af profeterne."

Han spørger dem: ,,Men I, hvem siger I, at jeg er?"

Og Simon Peter svarede og sagde: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn."

Da svarede Jesus og sagde til ham: ,,Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i himlene." (Versene 13-17)

Skønt Peter havde vandret og talt med Frelseren og havde været vidne til mange af hans mirakler, så påpegede Frelseren ved svaret: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn," at det ikke var kød og blod, der havde åbenbaret dette til Peter, men hans Fader i Himmelen.

Dette siger os, at der findes en mere sikker måde at indhente viden på, end hvad vi aktuelt ser med vore øjne; for der var mange, som så Jesus Kristus, men som ikke vidste, at han var Guds Søn. De, som virkelig vidste det, gjorde det, fordi det var blevet dem åbenbaret af vor Fader i Himlen.

Dette vidnesbyrd om Ånden nævnes i Lukas, det fireogtyvende kapitel, da to af disciplene vandrede henad vejen til den lille by, der kaldtes Emmaus. Frelseren kom selv og gik og talte med dem, men de ,,kendte ham ikke", før til allersidst, da deres øjne blev åbnet, og de kendte ham. Vers 32 siger: ,,Og de sagde til hinanden: ,,Brændte ikke vort hjerte i os, mens

han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os?'"

Selv med al logikken og de ydre vidnesbyrd om evangeliets sandhed, så afhænger dog det hele af Åndens vidnesbyrd.

,,Brændte ikke vort hjerte i os?" er lige så relevant i dag for et menneske, som søger Jesu Kristi evangelium, som det var på Kristi tid eller på John Murdocks.

I vor tid har Herren i en åbenbaring opstillet en åndelig prøve på at finde sandheden.

I det niende afsnit af Lære og Pagter siger han ganske enkelt: ,,Men se, jeg siger dig: Du må udtænke det i dit eget sind, og da må du adspørge mig, om det er rigtigt; og dersom det er rigtigt, vil jeg bevirke, at dit hjerte brænder i dig, og derved skal du fornemme, at det er rigtigt." (Vers 8)

Ordene ,,skal du fornemme, at det er rigtigt", hentyder til en følelse af fred og varme, en følelse, der rører sjælen. For én, der undersøger sandheden, begynder denne følelse at komme, når missionærerne kommer og giver deres budskab. De kan føle det i hjemmet, efter at missionærerne er gået. De kan føle det i de helliges forsamlinger; og de kan føle det, når de læser og studerer og beder om budskabet. Det er en følelse, der er noget enestående i sin fred og glæde, for den udspringer fra Jesus Kristus. Det er den følelse, der bringer større kundskab og et mere sikkert vidnesbyrd, end kød og ben nogensinde kan give.

En nylig omvendt fra Camberra i Australien sagde dette: ,,Jeg var født i en religiøs familie, hvor religion blev taget alvorligt. Jeg blev opdraget i streng kristendom. Men jeg drev dog væk fra kirken i 20-års alderen, da jeg forlod hjemmet for at studere til lærer. Fra da af følte jeg på en sær måde det hele som formålsløst, og med cirka et års mellemrum begyndte jeg at studere en ny åndelig retning. Jeg studerede yoga og praktiserede meditation, læste om hinduisme, buddhisme og jødedom. På en eller anden måde var der ingen af disse der tilfredsstillede min søgen. Så holdt jeg op med at lede, og da ældsterne kom til mig, var det med blandede følelser, jeg bød dem ind. Jeg brød mig ikke om endny en frugtløs søgen, men jeg fandt det rimeligt at høre deres budskab og derefter bestemme mig. De første par lektier overbeviste mig ikke om, at der var noget anderledes i dem, end hvad jeg allerede havde hørt andre steder. Men derefter begyndte jeg langsomt ved hjælp af ældsternes tålmodighed at få en fornemmelse af, at alt, hvad de sagde, var rigtigt. De opfordrede mig til at bede tit, hvad jeg gjorde. Men stadig var jeg ikke sikker. De forklarede mig, hvordan Helligånden kunne komme ind i éns hjerte, og hvordan man kunne føle en varm gløden indvendig. Det var meget vanskeligt for mig at forestille mig, men jeg troede dem.

En aften udfordrede ældsterne mig til at lade mig døbe allerede den næste lørdag. Det forbavsede mig, men jeg indvilgede virkelig i at blive døbt en uge senere, hvorved jeg fik mere tid til spørgsmål og bøn. Så bad ældste Hurd ældste Nelson, om han måtte bære sit vidnesbyrd for mig. Han gjorde det med en sådan begejstring, at før han var kommet halvvejs igennem, følte jeg en varm fornemmelse i mit hjerte, som syntes at komme fra ældste Nelson. Og efterhånden som han talte videre, bredte den sig så den føltes som en lille sky inden i mig.

Da han var færdig, forsikrede begge ældster mig, at de havde følt nærværelsen af Helligånden, men jeg fortalte dem først nogle dage senere om min oplevelse. Jeg følte mig for udkørt til at kunne tale om den. Før de gik den aften, bad de mig læse kapitlerne 11 til 26 i tredie Nephi i Mormons Bog, før jeg gik i seng. Straks efter at de var gået, gik jeg ivrigt i gang med læsningen, og mens jeg læste, vendte den varme glød tilbage til mig, og jeg havde ikke længere brug for at blive overbevist."

Ikke alle oplevelser vil forme sig som denne. Men i større eller mindre grad vil den samme Ånd komme ind i livet hos enhver sjæl, som ønsker at kende sandheden. Ethvert medlem af kirken og enhver sjæl, som oprigtigt undersøger lærdommene ved studium, bøn og deltagelse i kirkens møder, vil få sit svar.

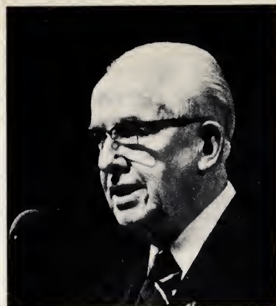
Så enkelt og ligetil er det. Kød og blod åbenbarede det ikke, men vor Fader, som er i Himlen. På et eller andet tidspunkt i omvendelsesprocessen vil denne bekræftende ånd komme ind i sjælen, og sandheden vil åbenbare sig. Hvis der i dette øjeblik er nogen, som ser eller lytter, som tænker på at se lidt nærmere på kirken eller som studerer dens lære, så tilbyder vi Dem dette. Der er ikke noget indviklet eller vanskeligt ved det. Det kræver kun et menneske, som ønsker at kende sandheden, og som er villig til at vende sig til Herren og spørge om det, som han læser og hører er sandt.

Også jeg har følt den Ånd; også jeg ved, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans Søn. Det er ikke min egen filosofi; det er ikke min tro. Det er en viden, født af Ånden. Denne kirke er sand. Joseph Smith var en Guds profet. Spencer W. Kimball er en Guds profet i dag. Vi er i Herrens tjeneste. I Jesu Kristi navn. Amen.

Det øverste Præsidentskab: Præsident Marion G. Romney, andenrådgiver, præsident N. Eldon Tanner, førsterådgiver, præsident Spencer W. Kimball.

Skrifterne taler så oprigtigt om bøn, fordi det for enhver af os er vores mest konstante hjælpekilde

Bøn

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
De tolvs Råd

Mine elskede søskende. Jeg står ydmyg og taknemmelig foran jer for anden gang i dag. Jeg er taknemmelig for dette privilegium, og jeg nedbeder Herrens ånd til at støtte mig, mens jeg taler om kraften i personlig bøn, og om, hvordan vi kan forbedre vor kommunikation med vor himmelske Fader.

Gennem hele mit liv er rådet om at gøre sig afhængig af bøn blevet værdsat over næsten ethvert andet råd, jeg har modtaget. Det er blevet en indbygget del af mig selv, et anker, en konstant kilde til styrke og grundlag for min viden om guddommelige forhold.

Skrifternes opfordring til bøn

,,Husk at ligegyldigt hvad du gør, eller hvor du befinder dig, så er du aldrig alene," var min fars velkendte råd til mig som dreng. ,,Vor himmelske Fader er altid i nærheden. Du kan række ud efter ham og modtage ham gennem bøn." Jeg har erfaret, at det råd er sandt. Lovet være Herren, at vi kan række ud efter ham og modtage den usete kraft, uden hvilken intet menneske kan gøre sit bedste.

De hellige skrifter er fulde af overbevisende formaninger om betydningen af bøn, slående eksempler på bøn og råd om, hvordan man effektivt beder.

Under sin jordiske mission sagde Jesus, at menneskene ,,altid skulle bede og ikke blive trætte" (Lukas 18:1). ,,Våg og bed, for at I ikke skal falde i fristelse" (Matt. 26:41). I denne uddeling sagde han: ,,Bed altid, at den onde ikke skal få magt over jer og flytte jer bort fra jeres plads." (L.&P. 93:49)

Gennem Joseph Smith kom advarslen: ,,Og i intet fortørner mennesket Gud mere, og mod ingen er hans vrede blusset op i større grad end mod dem, der ikke anerkender hans hånd i alle ting, og som ikke adlyder hans befalinger." (L.&P. 59:21)

Og så har vi denne instruktion fra vor opstandne Herre, da han virkede blandt nephiterne på den vestlige halvkugle:

,,I skal altid våge og bede, for at I ikke skal blive fristet af djævelen og blive bragt i fangenskab af ham . . .

Se, sandelig siger jeg jer, I må altid våge og bede, så I ikke falder i fristelse; thi Satan begærer jer, så han kan sigte jer som hvede.

Derfor skal I altid bede til Faderen i mit navn,

Og hvad I beder Faderen om i mit navn, som er ret, og tror, I skal få det, se, det skal gives jer." (3. Neph. 18:15, 18-20)

Måder at forbedre vor personlige kommunikation med vor himmelske Fader

Må jeg have lov til at foreslå nogle måder, hvorpå vi kan forbedre vor kommunikation med vor himmelske Fader?

1. *Vi bør ofte bede.* Vi bør være alene med vor himmelske Fader mindst to eller tre gange hver dag ,,Morgen, middag og aften", siger skriften (Alma 34:21). Derudover får vi at vide, at vi skal ,,bede altid" (2. Nephi 32:9; L.&P. 88:126). Det betyder, at vore hjerter helt og fuldt skulle være vedblivende engageret i bøn til vor himmelske Fader. (Se Alma 34:27)

2. *Vi bør finde et passende sted, hvor vi kan meditere og bede*

Vi opfordres til at dette skulle være ,,i lønkammeret og på lønlige steder og i ørkenen" (Alma 34:26). Det betyder, at det bør være fri for forstyrrelser, i ,,hemmelighed" (3. Nep. 13:5-6)

3. *Vi bør berede os til bøn.* Hvis vi ikke føler trang til at bede, så bør vi bede, indtil vi får lyst til at bede. Vi må være ydmyge. (L.&P. 112:10) Vi bør bede om tilgivelse og barmhjertighed (Alma 34:17-18). Vi må tilgive enhver, som vi har haft dårlige følelser for (Markus 11:25). Og alligevel advarer skrifterne os, at vore bønner vil være forgæves, hvis vi ,,bortviser den trængende og den nøgne og ikke besøger den syge og den bekymrede, og ikke deler (vore) midler . . . med dem" (Alma 34:28).

4. *Vore bønner bør være meningsfyldte og vedkommende.* Benyt ikke de samme udtryksmåder ved hver bøn. Vi ville allesammen blive foruroliget, hvis en ven sagde de samme få ord til os hver dag, behandlede samtalen som en pligt, og knapt kunne vente, til han var færdig, med at vende sig mod tv-apparatet og glemme os.

I alle vore bønner vil det være godt at bruge skrifternes hellige tiltaleformer — (på dansk vil det sige at bruge ordet

,,Fader" fremfor ,,far". O.a.) — når vi taler til Guddommen. Derved viser vi større respekt for Guddommen. (Heraf følger, at vi ikke bør bruge samme udtryk for den almindelige, jordiske ,,far", selvom det måske staves ,,fader". O.a.)

Hvad bør vi bede om? Vi bør bede om vort arbejde, mod vores fjenders og djævelens magt, og vort velfærd og deres, som er omkring os (Alma 34:20, 22-25, 27). Vi bør være taknemmelige nok til at takke for alt, hvad vi har (L.&P. 59:21). Vi bør indrømme, at Herrens hånd er i alle forhold. Manglende taknemmelighed er en af vore store synder.

Herren har i vor tids åbenbaring erklæret: ,,Den, der modtager alt med taknemmelighed, skal blive herliggjort, og de jordiske ting skal tilfalde ham hundredfold, ja mere" (L.&P. 78:19)

Vi bør bede om det, vi trænger til, idet vi passer på ikke at bede om noget, som kunne blive til vort fordærv (Jakobs Bog 4:3). Vi bør bede om styrke til at overvinde vore problemer (Alma 31:31-33). Vi bør bede om inspiration for kirkens præsident, generalautoriteterne, vores stavspræsident, vores biskop, vores kvorumspræsident, vore hjemmelærere, familiemedlemmer og vore borgerlige ledere. Der kunne stilles mange andre forslag; men med Helligåndens hjælp vil vi vide, hvad vi bør bede om (Rom. 8:26).

5. *Når vi har bedt om noget i bøn, har vi en forpligtelse til at hjælpe med til, at det sker fyldest.* Vi bør lytte. Måske ønsker Herren at rådgive os, mens vi endnu ligger på knæ.

,,Oprigtig bøn indbefatter, at vi, når vi beder om en dyd eller en velsignelse, så også arbejder for den velsignelse og dyrker den dyd" (David O. McKay *True to the Faith,* Salt Lake City 1966, side 208)

Bønnens kraft og virkning

Ud fra personlig erfaring kender jeg bønnens virkning og kraft. Da jeg var ung missionær i det nordlige England i 1922, blev modstanden mod kirken meget intens. Ja, modstanden blev så stor, at missionspræsidenten bad os ophøre med alle gademøder, og i nogle tilfælde ophørte man også med at dele traktater ud og ringe på dørene.

Min kammerat og jeg var blevet indbudt til at rejse til South Shields for at tale ved et nadvermøde. I indbydelsen hed det: ,,Vi er sikre på, at vi kan fylde det lille mødehus. Mange mennesker her tror ikke alt det usande, der er blevet skrevet om os. Hvis I vil komme, er vi sikre på, at vi vil få et storartet møde." Vi tog mod indbydelsen.

Vi fastede og bad oprigtigt, før vi tog til mødet. Min kammerat havde planlagt at tale om evangeliets første principper. Jeg havde studeret meget som forberedelse til en tale om frafaldet. Der var en vidunderlig ånd tilstede i mødet. Min kammerat talte først og gav virkelig et inspirerende budskab. Jeg reagerede derpå og talte med en sådan frigjorthed, som jeg aldrig før havde følt før i mit liv. Da jeg satte mig, opdagede jeg, at jeg overhovedet ikke havde nævnt frafaldet. Jeg havde talt om profeten Joseph Smith og båret mit vidnesbyrd om hans guddommelige mission og om sandheden af Mormons Bog. Efter mødet kom flere af de tilstedeværende hen til mig og nogle, der ikke var medlemmer, sagde: ,,I aften har vi fået et vidnesbyrd om, at evangeliet, som I ældster forkynder det, er sandt. Vi er nu klar til at blive døbt.

Det var et svar på vores faste og bøn-

ner, for vi bad om at måtte sige netop det, som ville røre vore venners og undersøgeres hjerter.

I 1946 havde jeg af præsident George Albert Smith fået til opgave at rejse til det krigshærgede Europa og genoprette vore missioner fra Norge til Sydafrika og at etablere et program for fordeling af velfærdsforsyninger.

Vi oprettede hovedkvarter i London. Derefter traf vi foreløbige aftaler med militæret i det kontinentale Europa. En af de første jeg ønskede at træffe, var lederen af de amerikanske tropper i Europa. Han var stationeret i Frankfurt.

Da vi kom til Frankfurt, søgte min ledsager og jeg en aftale med generalen. Officeren, vi talte med, sagde: ,,Mine herrer, det vil ikke være muligt for Dem at komme til at tale med generalen før om tre dage. Han er stærkt optaget, og han har andre aftaler dagen lang."

Jeg sagde: ,,Det er meget vigtigt, at vi får en samtale med ham, og vi kan ikke vente så længe. Vi skal være i Berlin i morgen."

Han sagde: ,,Jeg beklager."

Vi forlod bygningen, gik ud til vores vogn, tog hatten af og forenedes i bøn. Derpå gik vi igen ind i bygningen og fandt en anden officer i modtagelsesværelset. I løbet af mindre end 15 minutter fik vi foretræde for generalen. Vi havde bedt om, at vi måtte komme til at tale med ham og gøre indtryk på ham, velvidende at alle hjælpevorsyninger, ligegyldigt hvor de kom fra, måtte overlades til militæret til fordeling. Vores formål var, som vi forklarede generalen, at få vore egne forsyninger fordelt til vore egne medlemmer gennem vore egne kanaler, og også at fordele gaver til almindelig bespisning af børn.

Vi forklarede velfærdsprogrammet, og hvordan det fungerede. Tilsidst sagde han: ,,Ja, mine herrer, jeg syntes, De skal gå i gang med at samle Deres forsyninger; og når De har fået dem samlet, vil vi måske have fået nye retningslinier." Vi sagde: ,,General, vore forsyninger er allerede samlet; de er altid samlet. På mindre en fireogtyve timer fra det tidspunkt vi telegraferer til Det øverste Præsidentskab i Salt Lake City, vil jernbanevogne med forsyninger være på vej til Tyskland. Vi har mange varehuse, fyldt med nødvendighedsartikler."

Så sagde han: ,,Jeg har aldrig før hørt om et folk med en sådan forudseenhed." Hans hjerte var rørt, således som vi havde bedt om, at det måtte blive. Før vi forlod hans kontor havde vi en skriftlig bemyndigelse til at foretage vores egen fordeling til vore medlemmer gennem vore egne forbindelser.

Det er noget, der gør godt inderst inde at vide, at Gud tænker på os og er rede til at besvare os, når vi sætter vor lid til ham og gør det, der er rigtigt. Der er ingen plads for frygt hos mænd og kvinder, som sætter deres lid til den Almægtige, og som ikke betænker sig på at ydmyge sig for at søge guddommelig vejledning gennem bøn. Selvom der skulle komme forfølgelser, selvom der skulle komme modangreb, kan vi finde ny sikkerhed, for Gud vil tale fred til sjælen. Den fred, den klarhedens fred, er livets største velsignelse.

Som dreng og medlem af Det aronske Præstedømme lærte jeg dette lille vers om bøn. Jeg har aldrig glemt det:

Jeg kender ikke metoderne,
men jeg ved, at Gud vil besvare
  bønner.
Jeg ved, at han har givet sit ord,
som siger, at bønner altid høres
og før eller senere bliver besvaret.
Derfor beder jeg og venter roligt,
uden at vide om disse velsignelser
kommer netop som jeg havde ønsket.
Mine bønner bliver hos ham alene,
hvis vilje er klogere end min egen,
han sikkert vil efterkomme mit ønske
eller sende det svar, der er bedst for
  mig.

(Eliza M. Hickok ,,Prayer" i *Best Loved Religious Poems*, side 160 New York 1933)

Vidnesbyrd om bøn

Jeg bærer vidnesbyrd for jer, mine elskede brødre og søstre, at Gud lever, Han er ikke død. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud vor Fader og hans elskede Søn, vor Frelser og Forløser, virkelig viste sig for Joseph smith. Jeg ved det, ligeså sikkert som jeg lever. Jeg vidner om, at der er en Gud i Himlen, som hører og besvarer bønner. Jeg ved, at det er sandt. Jeg vil ydmygt opfordre alle indenfor min stemmes rækkevidde — medlemmer og ikkemedlemmer — til at holde sig nær til vor Fader i Himlen gennem bøn. Aldrig før i denne evangeliske uddeling har der været et større behov for bøn. At vi bestandigt vil stole på vor himmelske Fader og samvittighedsfuldt stræbe efter at forbedre vor kommunikation med ham er min oprigtige opfordring i Jesu Kristi navn. Amen.

Assembly Hall er stadig en af de kønneste bygninger på Temple Square. Den lev påbegyndt i 1877 og gjort færdig i 1880 og blev indviet i 1882. Stenene i forgrunden bliver til en del af templet, derfor er de nummereret for at angive deres placering i bygningen.

Præstedømmets møde, lørdag den 2. april 1977

Præsentation af spejderdiplom

Præsident Kimball understreger, at spejderprogrammet er en del af kirkens officielle program for drenge

Præsident Arch Monson: Præsident Kimball af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, ærede gæster, spejderbrødre og spejderledere, det er et stort privilegium og en stor ære for mig at være her i dette verdenskendte åndelige centrum i dette historiske øjeblik. Som præsident for Boy Scouts of America bringer jeg hilsner til jer på eksekutivbestyrelsens vegne. Den ønsker at fortælle jer, at vi er glade for at være repræsenteret ved dette storslåede møde i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Når vi nu en gang igen mødes ved denne højtidelige lejlighed, føler jeg, at vi skulle erkende det lange og særdeles udmærkede partnerskab mellem Boys Scouts of America og Deres kirke. Siden 1913 har Mormonkirken benyttet spejderprogrammet som en integreret del af dens betjening af drenge og unge mænd. Dette enestående forhold har været muligt på grund af nært samstemmende mål og formål mellem spejderbevægelsen og kirken, nemlig karakteropbygning, oplæring i samfundssind, personlig duelighed og åndelig vækst. Vi må i høj grad anerkende de tidlige kirkeledere, som i deres store visdom så metoder i spejderprogrammet, som ved passende anvendelse ville bringe ungdommen ind i et nærmere og mere meningsfyldt forhold til deres Gud og deres medmennesker.

Det er det egentlige mål med spejderprogrammet. Det kan tilpasses af samfundets forskellige organisationer — som f.eks kirker, tjenestegrupper, borgerklubber og skoler — og benyttes af disse organisationer som en hjælp til at opnå deres mål for deres unge mennesker. Spejderbevægelsens metoder er et højst effektivt middel, hvorved drenge kan lære selvtillid, teamwork, pligt mod Gud og land samt respekt for andres tro og overbevisning — altsammen ved at rette sig efter spejderløftet og spejderloven og støtte dem. På den måde udvikler de en kodex af etik og en følelse af værdier, hvorefter de former deres tilværelse.

I samspil med andre programmer i kirken og samfundet giver spejderbevægelsen et ægte indhod i form af kristen livsførelse. I mine rejser omkring i spejderverdenen er jeg bestandigt blevet imponeret over den effektivitet, hvormed Mormonkirken benytter spejderprogrammet i samarbejde med de forskellige spejderorganisationer. Som en verdensomspændende bevægelse spiller spejderbevægelsen en vital rolle med hensyn til at fremme verdensbroderskab og forståelse; og selv på verdensbasis hjælper spejderbevægelsen kirken med at opnå dens mål.

Jeg vil gerne, før jeg går videre, takke Dem for sammen med os at dele så fremragende ledere som præsident Ezra Taft Benson, ældste Thomas Monson, ældste Marion Hanks, og gennem dette lange tidsrum med partnerskab mange andre, som har været overmåde hjælpsomme i vores nationale spejderprogram.

Jeg vil gerne på dette tidspunkt bede mr. William Jackson, som er formand for PR-afdelingen af Boys Scout of America, og også mr. James Sand, som er leder af Boys Scouts of Americas internationale afdeling, slutte sig til mig her ved talerstolen. Vær så venlige at komme frem.

I dag hylder vi Deres højagtede præsident, hvis støtte og oprigtige tro på spejderbevægelsen vedbliver at gøre dette fortrinlige samarbejde muligt. Præsident Kimball, må jeg bede Dem komme herhen? Spencer Wooley Kimball, verdensreligionsleder, forfatter, menneskeven, spejderbevægelses-ven, Boys Scout of America hylder Dem og overrækker Dem the Silver World Award, vores højeste udmærkelse for fremragende indsats for ungdommen på verdens basis. De, mr. Kimball, er anerkendt blandt verdens mest fremragende borgere, som har ydet så betydningsfuld en indsats til fremme af en enhed og et broderskab hos ungdommen i mere end 113 nationer i denne vor store verden. Vi føler os beærede ved at foretage denne præsentation.

Præsident Spencer W. Kimball: Mange, mange tak. Jeg tror, jeg vil bede alle spejdere, der er til stede i denne sal rejse sig et øjeblik. (De fleste af de tilstedeværende rejste sig.) Mange tak.

Jeg påskønner meget denne anerkendelse og denne venlige handling, som Boys Scouts of America har arrangeret. Jeg har glædet mig over et langt, varigt og altid godt forhold til spejderbevægelsen. Jeg tror på dens muligheder for at motivere unge mennesker til at leve effektivt og ærligt og til hjælpe dem til at berede sig til

manddom. Der findes nogle linier, en digter har skrevet, som udtrykker mine følelser til drenge:
Ingen ved, hvad en dreng er værd,
vi må vente og senere se.
Men enhver mand, som når til tops,
var også engang en dreng.

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige står fast ved sin forpligtelse overfor ungdommen, for de familier, hvortil de hører, for de familier, som de selv en dag vil danne og for ethvert program og enhver indsats, der søger at opbygge og styrke og berige og forædle de unge. Boys Scout of America har fundet en sponsor i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige siden 1913, da vi blev den første partner til at støtte spejderbevægelsen i De forenede Stater. Vi er forblevet stærke og faste i vores støtte af denne storartede bevægelse for drenge og overfor det løfte og den lov, som den centrerer om. At forpligte en dreng til at gøre sit bedste — at gøre sin pligt overfor Gud, sit land og sine medmennesker, sine sande principper og sig selv — er at åbne brede veje for fremsynethed og en vejledning for ham, der kan blive af afgørende betydning i hans tilværelse. En ung mand, som forstår og fuldtud er forpligtet overfor spejderlovens store principper, har sine fødder solidt plantet på en sti, der kan føre til et lykkeligt og konstruktivt liv. Han vil kvalificere sig til selvrespekt, og han vil sandsynligvis få et godt forhold til andre mennesker og vil danne en retlinet familie. At være sanddru overfor spejderprincipperne vil hjælpe ham til at danne et fællesskab med sin himmelske Fader, der vil styrke alle andre forhold og aspekter i tilværelsen. Det er vor forståelse og tro, at spejderbevægelsen stadig er stærkt funderet m.h.t. disse pligter og principper, og at dens nuværende ledelse er fast besluttet på at styrke dem yderligere. Hvis dette er rigtigt, bekræfter Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige sin fortsatte støtte til spejderbevægelsen og til fremskaffelse af ledere, der vil hjælpe drenge til at holde sig nær til kirken, mens de udvikler de egenskaber for samfundssind og karakter og duelighed, som spejderbevægelsen repræsenterer.

Må jeg igen sige oprigtig tak for denne æresbevisning.

Dette billede blev taget af pioner-fotografen C.R. Savage i 1892. (Utah State Historical Society; USHS!.

Den levende profets anvisninger og livsmønster er, hvad vi bør bruge som forbillede

Følg den levende profet

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

Siden jeg talte sidst til kirkens præstedømme, er der sket nogle meget væsentlige ændringer i Det præsiderende Biskopråds opgaver og ansvar. Det øverste Præsidentskab har bekendtgjort, at ansvaret for alle ungdomsprogrammer ligger hos De tolv apostles Kvorum og overladt meget af det timelige ansvar til Det præsiderende Biskopråd. Vi har som biskopråd i højeste grad været glade for vort samarbejde med ungdommen over hele verden, lige så vel som med vore medarbejdere i Det aronske Præstedømme og Unge Piger her i hovedkvarteret. Den kendsgerning, at denne forandring er sket, mindsker ikke vores interesse i og kærlighed til de unge Piger her i hovedkvarteret. Den kendsgerning, at denne forandring er sket, mindsker ikke vores interesse i og kærlighed til de unge. Vi vedbliver at føle, at dagens unge er en kongelig generation med en stor fremtid, og beder for de unge menneskers fremtid og succes, ligegyldigt hvor de er.

Vi vedbliver at tjene i Det aronske Præstedømme, hvor det drejer sig om rigets timelige forhold. Sammen med den ene af mine rådgivere har jeg i de sidste seks uger rejst til ethvert område af kirken uden for De forenede Stater og Canada, som præsideres over af en områdetilsynsførende. Efterhånden som vi er blevet mere intimt bekendt med kirkens hurtige vækst i mange lande, som har resulteret i stress og svære belastninger i kirkens timelige organisation og dens fysiske reserver, kan vi klart se, hvorfor Herren inspirerede sin profet til at foretage de organisationsmæssige forandringer, som er sket i de nærmest foregående måneder.

Jeg mener, at heri ligger et af de allervigtigste og grundlæggende principper, vi alle burde være opmærksomme på. Lektien forkyndes af Frelseren i beretningen i Mattæus 16:13-18:

,,Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ,Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'

De svarede: ,Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.'

Han spørger dem: ,Men I, hvem siger I, at jeg er?'

Og Simon Peter svarede og sagde: ,Du er Kristus, den levende Guds Søn.'

Da svarede Jesus og sagde til ham: ,Salig er du, Simon Jonas' søn! thi det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene.

Så siger også jeg til dig, at du er Petrus, og på den klippe vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den.'"

Det præstedømme, vi bærer, og den kirke, vi i dag tilhører, er ligesom disse ting var i begyndelsen Præstedømmet blev gengivet ved åbenbaring til en profet — Joseph Smith — og kirken ledes i dag af en profet — præsident Spencer W. Kimball. Det ved jeg, og jeg er yderst taknemmelig for denne viden.

Alle de forandringer, som er foregået under præsident Kimballs administration, er resultater af åbenbaring; den samme åbenbaring, som Frelseren henviste til som grundlaget for sin kirke. Af hele mit hjerte accepterer jeg sammen med mine rådgivere præsident Kimball som en Guds profet og hans ledelse i alle ting, ikke blot villigt men entusiastisk; og vi opfordrer alle kirkens trofaste medlemmer til at gøre det samme.

Præsident Lee gav ved flere lejligheder vise råd med hensyn til at følge den levende profet. Jeg kunne lide at citere fra en af hans taler på Brigham Young universitetet:

,,Må jeg nu have lov til at fortælle noget personligt, som jeg vil forsøge at behandle på en sådan måde, at jeg bevarer fortroligheden. Det drejer sig om en køn, ung hustru og mor af en prominent familie. Hun var rejst bort fra sit fødehjem og boede nu i de østlige stater. Hun havde sammen med sin mand bosat sig i et område, hvor de levede sammen med folk i et jødekvarter, og hun skrev mig et nok så interessant brev, og jeg skal kun citere et enkelt stykke: ,I morgen vil min mand barbere sit lange fuldskæg af. På grund af stavspræsidentens forlangende og Deres vejledning i *Bulletin for Præstedømmet,* må han ikke have et ondt eller oprørsk udseende, hvis han skal have en anbefaling til templet. Jeg har grædt smertelige

tårer; Moses og Jakobs ansigter var skæggede, og for mig afspejledes de gamle profeters visdom og åndelighed i min egen åndelige mands ansigt. Det var som at fjerne for mig et symbol på de gode ting, som min generation har lært.' Derefter fortsatte brevet med en udfordring til mig: ,Vi er forberedte på tydelig, specifik, hård-opsat vejledning, som de unge vi er. Tågesnak høres ikke ret godt her. Vi glæder os til, at De vil fortælle os det rent ud.'

Jeg ved ikke, fortsatte præsident Lee, om hun virkelig vidste, hvad hun spurgte om, da hun bad mig fortælle hende det rent ud, men her er noget af det, som jeg skrev til hende: ,I Deres brev tiltalte De mig som ,Kære præsident Lee', og i den første sætning henfører De til mig som Herrens profet. Men i Deres brev fortæller De mig, at De er ked af det, fordi Deres mand med afbarberingen af skægget og klipning af håret, ikke længere vil se ud som profeterne Moses og Jakob. Jeg gad vide, om ikke det ville være klagere at tænke på at følge de nulevende profeters udseende. Præsident David O. McKay havde ikke noget skæg; det havde præsident Joseph Fielding Smith heller ikke; og heller ikke Deres ydmyge tjener, som De har anerkendt som Herrens profet.

Det inkonsekvente i Deres brev har fået mig til at tænke på en oplevelse, jeg havde i missionsmarken, da jeg i selskab med nogle missionærer og missionspræsidenten var I Carthagefængslet, hvor profeten Joseph og hans bror Hyrum led martyrdøden. I mødet blev de begivenheder, som førte til deres martyrdød fortalt. Og så kom missionspræsidenten med en betydningsfuld bemærkning. Han sagde: ,Da profeten Joseph Smith døde, var der mange, som døde åndeligt med Joseph.' På samme måde var der mange, som døde åndeligt med Brigham Young, og sådan var det også med de andre af kirkens præsidenter, fordi de valgte at følge manden, som var død, snarere end at være trofaste mod hans efterfølger, hvorpå lederskabskåben var blevet lagt gennem Herrens udnævnelse,' og så spurgte jeg hende igen: ,Følger De i udseende, profeter, som levede for hundrede af år siden? Er de virkelig tro mod Deres overbevisning som medlem af kirken, når De undlader at følge dem som præsiderer over kirken i dag? Hvordan kan det være, at De ønsker, Deres mand skal ligne Moses og Jakob snarere end vor tids profeter, som De har erklæret trofasthed overfor? Hvis De vil tænke alvorligt over dette, vil Deres tårer tørre, og De vil begynde at få nye tanker.'" („Be Loyal to the Royal Within You" i *Speeches of the Year,* Brigham Young University, 1974, siderne 97-98)

En anden vigtig lektie med hensyn til at følge en levende profets råd kan findes i 2. Kongebog, femte kapitel. Den fortæller om en stor kriger og tjener for kongen af Syrien, hvis navn var Naaman. Han var blevet spedalsk. Han blev sendt til Israels konge, som igen henviste ham til profeten Elisa. Vi læser i versene 9-14:

„Da kom Na'aman med heste og vogne og holdt uden for døren til Elisas hus.

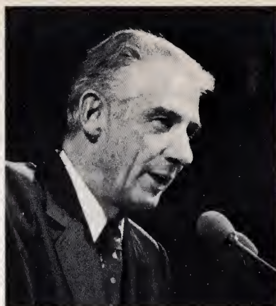
Elisa sendte et bud ud til ham og lod sige: ,Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver dit legeme atter friskt, og du bliver ren!'

Men Na'aman blev vred og drog bort med de ord: ,Se, jeg havde tænkt, at han ville komme ud til mig, stå og påkalde Herren sin Guds navn og svinge sin hånd i retning af helligdommen og således gøre ende på spedalskheden.

Er ikke Damaskus' floder Abana og Parpar fuldt så gode som Israels vande? Kunne jeg så ikke blive ren ved

at bade mig i dem?' Og han vendte sig og drog bort i vrede.
Men hans trælle kom og sagde til ham: ,Dersom profeten havde pålagt dig noget, som var vanskeligt, ville du så ikke have gjort det? Hvor meget mere da nu, da han sagde til dig: Bad dig, så bliver du ren!'
Så drog han ned og dykkede sig syv gange i Jodan efter den Guds mands ord; og hans legeme blev atter friskt som et barns, og han blev ren."
Præsident Romney fortæller om en interessant oplevelse, han havde med hensyn til at følge den levende profet:
,,En dag, sad jeg i mit kontor på den anden side af gaden efter en generalkonference. En mand kom for at tale med mig. Han var meget ophidset over, hvad der var blevet sagt i den konference af nogle af brødrene, inkluderende mig selv. Jeg kunne mærke på hans sprog, at han kom fra et fremmed land. Da jeg havde beroliget ham nok, til at han ville lytte, sagde jeg: ,Hvorfor kom De til Amerika?'
,Jeg kom her, fordi en Guds profet havde sagt, at jeg skulle komme.'
,Hvem var den profet?' fortsatte jeg.
,Wildford Woodruff.'
,Tror De at Wilford Woodruff var en Guds profet?'
,Ja,' sagde han.
,Tror De også, at hans efterfølger, præsident Lorenzo Snow, var en Guds profet?'
,Ja, det gør jeg.'
,Tror De, at præsident Joseph F. Smith var en Guds profet?'
,Ja!'
Og så kom det afgørende spørgsmål.
,Tror De at Heber J. Grant er en Guds profet?'
Han svarede: ,Jeg mener, at han burde tie stille med hensyn til hjælp til de gamle.' (Fra *Conference Report,* 6. april, 1953, side 125)
Hvilken vidunderlig velsignelse er det ikke at leve i denne verden og at have øren, hvormed vi kan høre de råd, der gives af en levende Guds profet — råd, der kan bringe indre fred i en tid med megen forvirring og store vanskeligheder. Jeg beder, at enhver af os vil lytte til og følge præsident Kimball, som, det bevidner jeg, er Herrens talerør til menneskeheden i dag. I Jesu Kristi navn. Amen.

De skridt unge mænd, fædre og hjemmelærere bør følge for at berede unge mænd til deres mission

Bered dig til din mission nu!

ÆLDSTE J. THOMAS FYANS
Præsidentskabet for De halvfjerds' første Kvorum

Unge mænd, jeg vil gerne tale til jer om jeres forberedelse til evigheden. En af de største muligheder i dette liv, er den lutrende indflydelse, der kommer ind i jeres sjæl, når I bereder jer til at røre hjerterne, medens I er i hans hellige ærinde som missionær. Må jeg foreslå seks ting, I må gøre:
1. Bed flittigt til jeres Fader i Himlen mindst to gange om dagen — måske vil det være rigtigt at gøre det, når dagen begynder, og når den ender. Det vil opbygge et nært, personligt forhold til ham. Hør disse tanker med titlen ,,Bevis"

,,Hvis radioens tynde fingre kan fange en melodi
fra her og nu — og slynge den tværs over et kontinent eller hav;
Hvis spinkle toner fra strenge på en violin
kan blæses tværs over bjerge eller gennem byens larm!
Hvis sange som mørkerøde roser
trækkes ud af den blå luft—
Hvorfor så undres mennesker over,
at Gud hører bønner?"

(Ethel Romig Fuller ,,Proof" i *Masterpieces of Religious Verse.* New York 1948, side 407. Oversættelse ved Jørgen W. Schmidt)
2. Hav jeres egne, personlige eksemplarer af skrifterne. Unge mænd, vil I ikke nok gøre jer umage, så I kan få dem?
3. Lad disse skrifter blive slidte og brugte, så de føles behagelig i jeres hænder som godt udtrådte tennissko på jeres fødder. Studér dem dagligt. Måske har I lyst til at beslutte jer til at læse specielt Mormons Bog i løbet af det kommende år. Det kan gøres ved gennemsnitligt at læse mindre end to sider om dagen. Hvis I kan læse fire sider om dagen, kan I i løbet af et år læse Mormons Bog, Lære og Pagter, Den kostelige Perle og Det nye Testamente. Det vil være et værdigt mål at sætte sig. Men vær nu rar og lad være med at bestemme jer for mindre end at absorbere Mormons Bog i løbet af det næste år af jeres liv.
4. Sørg for at have en missionær-opsparingskonto. Jeg håber, at det kun vil være et forslag til at fortsætte, hvad I allerede har påbegyndt. Hvis ikke I er begyndt, så gør det i dag. Sæt i dette hellige øjeblik et beløb til side, selvom det bare er lidt, som en begyndelse til jeres eget bidrag til jeres mission.
5. Vær aktiv i kirken. Det betyder at overvære søndagsskole, præstedømmemøde og nadvermøde, foruden involvering i spejderarbejde, seminar eller institut, afhængig af jeres alder.
6. Tag del i familiehjemmeaftenerne. Som følge af en evig plan er I en del af denne meget specielle gruppe ånder. Bidrag selv i disse omgivelser; lad være med bare at tage imod. Gennem passende brug af bøn og godt kendskab til skrifternes profeters oplevelser og hele liv vil I have en baggrund for at komme med meget specielle åndelige bidrag til familiehjemmeaftenerne.

Og nu nogle bemærkninger til fædrene. Faderens indstilling vil være sønnens skole. I vil gerne inspirere jeres sønner til at tage imod profetens kaldelse. Her er seks ting, I kan gøre for at berede jeres søn til en mission:

1. Lær ham, at igennem bønnens ydmyghed flyder der stor styrke fra Himmelen. Lær ham bønnens principper. Som dit grundlag kan du bruge den vidunderlige prædiken, præsident Ezra Taft Benson gav os i eftermiddag.
2. Hjælp ham med at skaffe sine egne, personlige standardværker, når han ikke mere kan klare sig ved egen hjælp.
3. Hjælp ham til at opbygge et personligt skrift-studieprogram, så han dagligt får en åndelig indsprøjtning.
4. Inspirer ham og vis ham hvordan man iværksætter et opsparingsprogram, så han vil føle det som et personligt, økonomisk bidrag og et offer, når han helliger sin tid netop dette meget hellige formål.
5. Led ham ved eksemplets magt ind i fuld kirkeaktivitet og pås på, at han drager fordel af sit personlige præstedømme, spejderprogrammet, samt seminar, intsitut og hjælpeorganisationsprogrammerne. Lær ham sandhederne i tro, dåb, omvendelse og Helligåndens gaves velsignelser.
6. Hold familiehjemmeaftener regelmæssigt — det vil sige hver mandag aften — og lad ham herved få en meningsfyldt, aktiv oplevelse.

Må vi nævne en vigtig kilde for jer fædre? — jeres hjemmelærere!

Og nu til hjemmelærerne. I vil ønske at hjælpe denne far til at klare sin op gave. Hvordan kan I det? Senior-hjemmelærere! I kan opfordre jeres unge kammerat til at studere disse skridt under jeres ydmyge inspiration, og derpå give ham til opgave, efter indbydelse fra faderen, at undervise i disse principper og fremgangsmåder i hjemmet. (Unge mand, det er højst tænkeligt, at I får denne opgave. Så vil I ikke nok høre efter?)

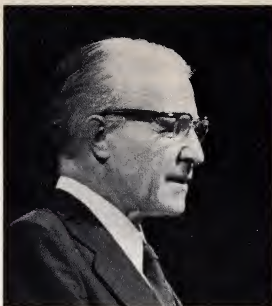
opgaven til den unge hjemmelærerkammerat:

1. Bær vidnesbyrd om, hvordan du er blevet velsignet i tilværelsen ved at komme til din himmelske Fader i bøn.
2. Tag dine standardværker med dig på alle dine hjemmelærerbesøg.
3. Citér fra skrifterne og vis, hvordan du afmærker dem for nemt at kunne finde frem til bestemte skriftsteder.
4. Fremvis din opsparingsbog eller andet bevis på, at du er ved at forberede dig økonomisk til din mission.
5. Udtryk din store glæde over, hvad kirken giver dig, nåt du deltager aktivt. Nævn specifikke eksempler på den inspirastion, du har fået ved at bære vidnesbyrd eller høre andres, så vel som tilfælde hvor du virkelig har moret dig ved opløftende aktiviteter sammen med andre unge.
6. Giv i hjemmet udtryk for, hvordan du føler dig priviligeret over at være med til virkelig udviklende oplevelser i de regelmæssigt afholdte familiehjemmeraftener i *dit* eget hjem.

Og nu tilbage til begyndelsen: til jer, mine unge venner — og jeg taler til hver enkelt af jer. Kan I huske den hændelse om natten i september måned i 1823? Moroni gav råd til profeten Joseph Smith tre gange. Næste dag gik Joseph ud på marken men var for udmattet til at arbejde. Hans far sagde: ,,Søn, gå tilbage til huset og hvil dig." Joseph klatrede over hegnet, og I husker, at han faldt om på

jorden. For fjerde gang blev budskabet gentaget. Jeg tror nok, at Joseph Smith forstod det for hele verden så vigtige budskab.
Forstår I, hvad der er sket i der sidste få minutter? Prøv at forestille jer, at I har haft en søvnløs nat, og at disse seks missionær-principper har gennemtrængt jeres hjerne tre gange! I går billedligt talt ud på marken for at fortælle jeres far om jeres oplevelse. Han råder jer til at vende hjem og meditere og gennemarbejde disse tanker for fjerde gang: Jeg vil udføre en mission, og for at berede mig dertil vil jeg:
1. bede mindst to gange hver dag.
2. have mine egne personlige standardværker.
3. sørge for, at de bliver slidte og brugte, og at lærdommene deri bliver indbudt til at tage plads i mit inderste jeg.
4. støtte mig selv økonomisk i så høj grad, jeg formår, hvorefter jeg vil yde en lille smule mere.
5. overvære — nej — virkelig *deltage*. i søndagsskole, spejderbevægelse, aronske præstedømme, seminar og institut og andre muligheder indenfor min aldersklasse.
6. være taknemmelig for familiehjemmeafternes velsignelser.
Og nu, I unge mænd, kom op fra jeres liggende stilling ved gærdet og kom igang! Hvad vil resultatet blive? I vil blive bedre missionærer. Når vores profet-leder, præsident Spencer W. Kimball, siger: ,,Enhver ung mand på mission," så ser han langt videre ud end til de måneder, der tilbringes i missionsmarken. Når I kommer tilbage fra jeres mission, vi I blive en bedre biskop og en bedre stavspræsident, en bedre far og en bedre hvadsomhelst, I kan blive både i denne verden og det kommende liv.
Når I træffer jeres bestemmelse, vil I så huske dette? Herren lever. Jesus er Kristus. Dette er hans værk, som vi er engageret i. I den endelig analyse må I stå fast ved jeres egen beslutning. Den beslutning vil være en prøve på jeres karakter og lydighed. Må I blive velsignet til at tage en positiv bestemmelse og derpå modigt berede jer og tjene på en strålende måde, beder jeg om i Herren Jesu Kristi, navn. Amen.

Nylig opretholdt generalautoritet lover ,,at gøre sit bedste for at blive til at stole på"

Evangeliets værdi

ÆLDSTE G. HOMER DURHAM
De halvfjerds' første Råd

Mine kære brødre i præstedømmet. Jeg vil gerne have, at I skal vide, at jeg med inderlig ydmyghed accepterer kaldelsen til at tjene som medlem af De halvfjerds' første Kvorum. Over for Herren, for disse generalautoriteter og overfor jer, mine brødre og søstre, forpligter jeg mig til at bruge mit liv, mit arbejde og hvilke talenter, jeg måtte have. Og min kære hustru, Eudora, slutter sig til mig i denne pagt. Vi er taknemmelige for den kærlighed og støtte, vi føler fra jer, mine brødre, og fra vores familie og kære. Og jeg er taknemmelig for, at hendes liv er blevet sparet, så hun kan være min kammerat, når vi nu giver os i lag med denne store opgave.
Ligesom jer er jeg en af dem, som rejste sig før som spejder, og jeg er taknemmelig for, at jeg fik lært, at en spejder er pålidelig. I aften vil jeg imidlertid gerne have, at I skal vide, at jeg er mere interesseret i, hvad jeg føler: denne spejder er meget ærbødig i aften. Og jeg bærer vidnesbyrd for jer, at der ikke findes noget større privilegium, nogen større glæde, nogen større mulighed, end at tjene vore medmennesker i vor Herres og Frelsers navn. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, mine brødre i præstedømmet, at de stillinger, vi er blevet velsignet med, er af evig værdi, at de har en større udstrækning end de, af os, der besidder dem, at vi i vor gening konstant konfronteres med en udfordring til at følge Mesterens eksempel på venlighed og intelligens.
Jeg elsker de ord af kong Benjamin, som vi finder i Mosiah: ,,Og se, jeg siger jer dette, for at I kan få visdom og lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud." (Mosiah 2:17)
Verden har brug for at huske dette og at vide, at det kommer af ,,Guds kærlighed", som Nephi erklærede ,,udgydes i menneskenes børns hjerter" (1. Nep. 11:22), og som vi allesammen har brug for at blive gjort opmærksom på findes inde i os. Og det, brødre, er en del af vores store mission.
Nephi sagde, at denne Guds kærlighed er ,,det mest ønskværdige af alt", og engelen bekræftede dette overfor ham i det storslåede interview ved at sige: ,,Ja det, som glæder sjælen mest." (1. Ne. 11:23) Verden har brug for at kende denne glæde, og som præstedømmebærere er det vores store opgave at stræbe efter at velsigne verden på den måde. Vi kan begynde i vore egne hjem.
Jeg er taknemmelig for et hjem, for forældre, der lærte mig disse principper, og for medlemskabet i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som lærer os, at sådan kundskab må benyttes i tjeneste for andre, en kirke, der forkynder Guds sande natur og karakter, en kirke, der forlanger, at vi udvikler ren kærlighed som det endelige udtryk for intelligens, der er Guds herlighed.
Jeg bærer vidnesbyrd om vor Faders godhed. Jeg takker ham for at have

givet os sin elskede Søn, Herren Jesus Kristus. Han lever. Han er virkelig. Han leder denne kirke idag gennem sin udvalgte profet, præsident Spencer W. Kimball. Må jeg ydmygt illustrere ved et eksempel, som jeg håber, De vil tillade mig, hvor oprigtigt jeg føler sandheden af dette vidnesbyrd om evangeliet. Jeg må tage dette eksempel fra egen erfaring, og jeg gør det i al beskedenhed.

I verden i dag findes der omkring 87.000 forskellige diplomer, der vidner om bestemte grader, som mange af jer indehaver, og som gives til doktorer, advokater, ingeniører og andre fra de forskellige kunstarter, indenfor videnskab og teknologi. Disse dokumenter indeholder, blandt andre, også mit navn, som attesterer det pågældende studiums værdi. Mit navn ville ikke stå derpå, medmindre jeg troede på de pågældendes værdi, og at disse forskellige eksaminer var beståede på ti forskellige universiteter og læreanstalter i denne og andre stater. Modtagerne af disse diplomer har, såvidt jeg ved, aldrig betvivlet min ydmyge garanti for, at de var udstedt af anerkendte institutioner på regulær vis. Jeg vil sige til disse værdige mennesker, ydmygt, som jeg siger det til jer her, at jeg er endnu mere fuldstændig overbevist om værdien af det evige evangelium og dets autentitet, og det vidner jeg om. Jeg vil håbe, at nogle af diplomindehaverne — når og hvis De nogensinde genkalder sig mit ydmyge navn på deres diplom — så også vil huske på mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at han er alles kærlige Fader, at hans Søn, Jesu Kristi evangelium indeholder den grundlæggende kraft, hvorved mænd og kvinder, ligegyldigt hvordan deres forhold er, kan blive velsignet. Evangeliet indeholder de frelsende principper, der vil hjælpe til at helbrede verdens sygdomme. Og jeg vidner om, at de er blevet gengivet med dette formål for øje af profeten Joseph Smith, som jeg ærer, og at nøglerne til tilgivelse af synder og frelse for menneskeheden stadig er i kirken i dag under ledelse af en sand og levende profet. Det bærer jeg ydmygt vidnesbyrd om og lover jer mine stærkeste anstrengelser i opfyldelse af denne kaldelse og min fulde pålidelighed, i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Dette billede, der blev taget i 1869 af Andrew J. Russell, viser udsigten lige mod øst fra toppen af Tabernaklet, hen over land og bygninger, hvor nu kirkens moderne kontorbygning står. På den anden side gaden ligger tiendegården. (USHS)

Et vidnesbyrd om taknemmelighed og forpligtelse

Et tusinde vidner

ÆLDSTE JAMES M. PARAMORE
De halvfjerds' første kvorum

Mine brødre og søstre — jo, jeg er nervøs, men der *er* to søstre, der lytter i aften; min elskede og min mor der ude i Sandy. Jeg er taknemmelig ud over alle grænser for, hvad der kan siges, over at fortælle jer, hvilken fryd og ære det er at være her hos jer i aften.

Jeg elsker profeten. Ulig de fleste af jer har jeg tilbragt fire år af mit liv ved hans side og andre tre år med præsident Benson; og jeg har tilbragt hver torsdag i templet med De tolv apostles Råd. Jeg vil gerne give jer mit vidnesbyrd i aften om, at vor himmelske Fader leder dette værk.

Jeg vil gerne hylde min engel af en mor, som i mange år bad om, at hendes ægtemand ville blive aktiv, at han ville erkende sit sønneforhold til Gud, og at han ville acceptere præstedømmet. Som lille dreng gik jeg disse mange år med min mors støttende hånd til kirke og så til sidst min far få et vidnesbyrd ved Helligåndens kraft. Jeg ærer ham i aften, og jeg elsker og respekterer ham. Han har været min ven, for han har taget mig til sig i fortrolighed. Han har lært mig at arbejde og at elske og ikke at dømme. Jeg er taknemmelig for min far og for min mor.

Og jeg er taknemmelig for min kone. Jeg vil gerne fortælle jer en lille historie. Jeg har overværet mellem tre og fire tusinde møder, vil jeg tro, i de sidste femogtyve år. Og hver eneste af disse mange gange har hun støttet mig — undtagen en enkelt. Da jeg tog afsted en aften til et søndagsskolemøde, spurgte hun: ,,Kommer du tidligt hjem?" Jeg sagde: ,,Ja, jeg er hjemme klokken 22.30." Klokken blev imidlertid 23 og 23.30 og jeg var stadig ikke hjemme. Da jeg endelig kom, gik jeg op til døren for som sædvanlig at gå ind, men den var låst. Jeg ringede på klokken — men ingen svarede. Så bankede jeg hårdt, og tilsidst kom hun. Hun sagde: ,,Jeg vil ikke lukke dig ind."

Jeg sagde: ,,Åh, lad nu være."

Og hun sagde: ,,Nej, nu er bægeret ved at løbe over."

Dengang havde vi en Nash Rambler med et forsæde, der kunne lægges ned og bruges som seng (men det var midt om vinteren). Så jeg tog min overfrakke og gik ind i vognen, rullede sædet ned og gik i seng.

Efter et øjebliks forløb kunne jeg høre fordøren blive åbnet, og min kone kom ud til vognen og bad mig komme ind. Jeg sagde, at det troede jeg ikke, jeg ville. Det var dog så koldt, at jeg tilsidst gjorde det.

Brødre, min kone er sådan en dejlig kvinde. I alle disse år har hun støttet mig overmåde meget. Og jeg håber, at vi, som medlemmer af præstedømmet, og når vi har ledende stillinger, altid vil huske denne lille oplevelse og tænke på vore koner.

Jeg er så taknemmelig for Jesu Kristi evangelium, Jeg har modtaget tusinde vidnesbyrd i løbet af mit liv sammen med missionærer og sammen med min familie. Jeg oplevede en aften min datter, der var helt ude af sig selv af smerter fra en ørelidelse. Min kone kom og sagde: ,,Jim, jeg synes, du skulle give din datter en velsignelse." Jeg tog mig sammen og gav min dejlige datter en velsignelse. Og brødre, før jeg var færdig sov hun fast.

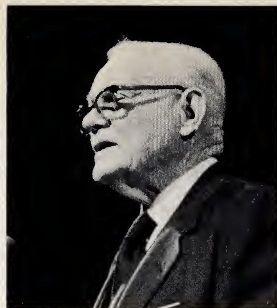
Jeg ønsker, I skal vide, at min hele tilværelse har været og vil blive viet til det, der hører Gud til, for jeg ved, at han lever, og jeg elsker at arbejde for ham, og jeg elsker og ved, at de evangeliske principper er sande. Jeg lover min fulde støtte til profeten og De tolv apostles Råd, og til bror Richards og de andre præsidenter. Jeg beder, at det må siges om mig, som apostlen Paulus sagde ved sine dages ende: ,,Et gør jeg." (Fil. 3:13) I Jesu Kristi navn. Amen.

Inspireret budskab

Et lykkeligt hjem er ikke blot himlen på jorden, men en nations styrke. Et folk og en nation kan ikke være stor uden lykkelige, stærke hjem.

- Præsident Spencer W. Kimball

Tre faser omhandles: (1) det lys, der oplyser hvert menneske, (2) Helligåndens gave, (3) det mere sikre profetiens ord

Kristi lys

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine brødre, jeg beder, og jeg ønsker jeres støtte i denne bøn, om at vi, mens jeg taler, vil have Kristi ånd med os. Hvis vi ikke har det, vil vi ikke kunne nyde disse bemærkninger, for mit emne er ,,Kristi lys". Der er tre faser i Kristi lys, som jeg ønsker at tale om.

Den første er det lys, der oplyser ethvert menneske, som kommer ind i denne verden.

Den anden er Helligåndens gave.

Og den tredie er det mere sikre profetiens ord.

I det otteogfirsindstyvende afsnit af Lære og Pagter siger Herren, ,,Kristi lys . . . kommer fra Guds nærhed og opfylder det umådelige rum." (Vers 7, 12)

I en anden åbenbaring hedder det, at dette lys, som er ,,Jesu Kristi ånd . . . giver hvert menneske, som kommer til verden, lys, og Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst." (L.&P. 84:45-46)

Denne Ånd er uden tvivl kilden til éns samvittighed, som Webster definerer som ,,en kundskab eller følelse af ret og forkert med tilskyndelse til at gøre det rette".

Mormon lyttede til denne Ånd, da han skrev til sin søn Moroni, at ,,derfor er alt, det som indbyder og leder til at gøre godt og til at elske Gud og til at tjene ham, indgivet af Gud.

Tag jer derfor i agt, mine elskede brødre, at I ikke anser, at det, som er ondt, er af Gud, eller at det, som er godt og af Gud, er af djævelen.

Thi se, mine brødre, jer er det givet at dømme, så I kan skelne det gode fra det onde; og måden, hvorpå man bør dømme er så klar, at I kan kende den med fuldkommen kundskab, ligsom I skelner dagens lys fra nattens mørke.

Thi se, Kristi ånd gives alle mennesker, for at han kan kende godt og ondt (det gode fra det onde. O.a.)" (Moroni 7:13-16)

Præsident Joseph F. Smith siger, at denne Kristi Ånd ,,strides med . . . mennesker, og vil vedblive at strides med dem (hvis de vil modstå Satans fristelser), indtil den bringer dem til kundskab om sandheden og i besiddelse af det større lys og vidnesbyrd om Helligånden." (*Gospel Doctrine,* 1973, siderne 67-68)

Og denne udtalelse af præsident Smith bringer os til overvejelse af den anden fase af vores emne: Helligåndens gave.

Den Helligånd er en person, en ånd, det tredie medlem af Guddommen. Han er en budbringer og et vidne om Faderen og Sønnen. Han bringer mennesker vidnesbyrd, bevidner og belærer om Gud Faderen, Jesus Kristus; hans Søn, og evangeliets sandhed. Han levendegør sandheder i menneskenes hjerter og sjæle.

,,Der er forskel," sagde profeten Joseph Smith, ,,på den Helligånd og Helligåndens Gave. Kornelius modtog den Helligånd, før han blev døbt, og det var Guds overbevisende kraft til ham om evangeliets sandhed, men han kunne ikke få den Helligånds gave, førend efter at han var blevet døbt. Dersom han ikke havde påtaget sig dette tegn eller den forordning, ville Helligånden, som overbeviste ham om Guds sandhed, have forladt ham." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 238) Det er ikke noget jeg siger; det er en udtalelse af profeten Joseph Smith. Men jeg ved, at det er rigtigt.

Helligåndens gave giver mennesket, sålænge det er værdigt, retten til at modtage lys og sandhed.

Forud for modtagelse af Helligåndens gave må gå tro, omvendelse og dåb. At beholde den ånd, kraft og vejledning af Helligånden kræver et retskaffent liv — en hengiven indsats for bestandigt at rette sig efter evangeliets love og ordinanser.

Helligånden er, som vi har sagt, det tredie medlem af Guddommen. Om ham har profeten Joseph sagt:

,,Helligånden har ikke et legeme af kød og ben (som vi ved Gud og Jesus Kristus har), men er en person, der består af ånd." (L.&P. 130:22)

Helligånden er det store vidnesbyrd om, budbringer for, og bevidner om Faderen og Sønnen. Frelseren sagde, idet han talte om ham som *Sandhedens Ånd:*

,,Når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden; thi han skal ikke tale af sig selv, men alt, hvad han hører, skal han tale, og det, der kommer, skal han forkynde jer.

Han skal herliggøre mig; thi han skal tage af mit og forkynde jer det." (Joh. 16:13-14)

Gennem Helligåndens vidnesbyrd og kraft modtager vi personlige vidnesbyrd om evangeliets sandheder, indbefattende kundskab om Gud Faderen og hans elskede Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og Forløser.

Til trods for, at Helligåndens gaver er til rådiged, er der mange mennesker, der lever indenfor deres rækkevidde, som ikke kan se dem. Om den tragedie siger Herren:

,,Se, jeg er Jesus Kristus, Guds Søn. Jeg er den, der kom til mine egne, og mine egne modtog mig ikke. Jeg er lyset, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke." (L.&P. 6:21)

Alle tre synoptiske evangelier fortæller denne klassiske illustration af, hvor vanskeligt det er for én, som er i mørket, at forstå lyset. Mattæus siger det på denne måde:

,,Da Jesus var kommen til egnen ved Kæsarea Filippi, spurgte han sine disciple og sagde: ‚Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?'

De svarede: ‚Nogle siger: Johannes Døber; andre: Elias; andre: Jeremias eller en anden af profeterne.''" (Matt. 16:13-14)

Vi må huske på, at de, der sagde dette, var Kristi samtidige. Deres udsagn vidner om, at de vidste noget om hans mægtige undergerninger. Uden tvivl var de klare over hans påstand om at være Guds Søn. Men deres sind var uigennemtrængeligt for det lys, der var hans sande identitet. Selv om lyset omkring dem var skinnende klart, ,,forstod de ikke".

Efter at have hørt deres svar med hensyn til, hvem mennesker sagde han var, stillede Jesus dette spørgsmål til sine disciple: ,,Men I, hvem siger I, at jeg er?" (Matt. 16:15)

Så svarede Peter, talende for sig selv og sandsynligvis også for de andre: ,,Du er Kristus, den levende Guds Søn." (Matt. 16:16) I denne erklæring bevidnede Peter den kendsgerning, at han og hans kammerater blandt disciplene virkelig forstod det lys, der skinnede i verdenen af åndeligt mørke omkring dem.

I sin belæring til Peters svar, erklærede Jesus en sandhed, som kun de forstår, som opfattede lyset ved og gennem Helligåndens gave og kraft, for Jesu svar lød:

,,Det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min Fader, som er i Himlene . . . og på den klippe" — hvilket vil sige, åbenbaringens klippe — ,,vil jeg bygge min kirke, og Dødsrigets porte skal ikke få magt over den." (Matt. 16:17-18)

Hvor vanskeligt det er at få én, der er i mørket, til at opfatte lyset eller at tro, at der er et sådant lys, illustreres af Johannes' beretning om samtalen mellem Jesus og Nikodemus.

,,Der var blandt farisæerne en mand, som hed Nikodemus, en af jødernes rådsherrer

Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: ‚Rabbi! vi ved, at du er en lærer, som er kommen fra Gud; thi ingen kan gøre de tegn, som du gør, uden Gud er med ham.'

Jesus svarede og sagde til ham: ‚Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født pány.'

Nikodemus siger til ham: ‚Hvorledes kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin moders liv og fødes?'

Jesus svarede: ‚Sandelig, sandelig siger jeg dig: ingen kan komme ind i Guds rige, hvis han ikke bliver født af vand og ånd.'" (Joh. 3:1-5; se også 3:6-10)

Man bliver født igen ved virkeligt at modtage og opleve det lys og den kraft, der er indbygget i Helligåndens gave.

Og nu med hensyn til den tredie fase af vores emne, ,,det mere faste profetiens ord" (L.&P. 131:5), der opnåes ved at gøre éns ,,kaldelse og udvælgelse urokkelig" (2. Peter 1:10), har profeten Joseph sagt:

,,Efter et menneske har fået tro på Kristus, omvender sig fra sine synder og modtager den Helligånd (ved håndspålæggelse), som er den første Talsmand, lad ham da blive ved med at ydmyge sig for Gud og hungre og tørste efter retfærdighed og at leve af hvert ord, der udgår af Guds mund, så vil Herren snart sige til ham: Søn, du skal blive ophøjet. Når Herren fuldt ud har prøvet ham og finder, at vedkommende er bestemt på at tjene ham i alle tilfælde, så vil manden finde, at hans kaldelse og udvælgelse er gjort sikker, og så vil det være hans privilegium at modtage den anden Talsmand, som Herren har lovet de hellige, som det findes nedskrevet i Johannes' vidnesbyrd." (*Profeten Joseph Smiths Lærdomme,* side 177)

I det otteogfirsindstyvende afsnit i Lære og Pagter er der nedskrevet en åbenbaring, hvori Herren, som taler til nole af de tidlige hellige i Ohio, siger:

,,Nu, mine venner, sender jeg jer en anden Talsmand, for at han kan blive i jeres hjerter, ja, forjættelsens Helligånd; og denne Talsmand er den samme, som jeg lovede mine disciple, som der står skrevet om i Johannes' vidnesbyrd.

Denne talsmand er den forjættelse, som jeg giver jer om evigt liv, ja, det celistiale riges herlighed." (L.&P. 88:3-4)

Jeg ville tro, at alle trofaste sidste dages hellige ,,ville ønske det mere faste profetiens ord, at de var beseglede i Himlene og havde løfte om evigt liv i Guds rige." (*History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 5:388)

Når jeg læser de hellige optegnelser, finder jeg oplevelser nedskrevet af mænd, som har dette mere sikre anker for deres sjæle, denne fred i deres hjerter.

Lehis barnebarn, Enos, hungrede i den grad efter retskaffenhed, at han råbte til Herren indtil ,,en røst kom til (ham) og sagde: ‚Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet.'" (Enos 5) Senere åbenbarede Enos denne lovede velsignelses natur, da han skrev:

,,Jeg går snart til mit hvilested, som er hos min Forløser; thi jeg ved, at i ham skal jeg hvile. Og jeg glæder mig til den dag, da min dødelighed skal iføre sig udødelighed, og jeg skal stå for ham. Da skal jeg med glæde se hans åsyn, og han vil sige til mig: Kom, du velsignede, der er et sted beredt for dig i min Faders hus." (Enos 27)

Herren sagde til Alma: ,,Du er min tjener, og jeg gør pagt med dig, så du vil få evigt liv." (Mosiah 26:20)

Til sine tolv nephitiske disciple sagde Mesteren:

,,Hvad begærer I af mig, efter at jeg er gået til Faderen?

Og alle uden tre talte og sagde: ,Vi ønsker, at vor virksomhed, hvortil du har kaldet os, må ophøre, når vi har opnået et menneskes fulde alder, så at vi snart må komme til dig i dit rige.'

Og han sagde til dem: 'Salige er I, fordi I begærer dette af mig; derfor skal I komme til mig i mit rige, når I er blevet tooghalvfjerdssindstyve år gamle; og hos mig skal I finde hvile.'" (3. Nephi 28:1-3)

Da Moroni arbejdede alene med at forkorte de jareditiske optegnelser, modtog han af Herren denne trøstende forsikring:

,,Du har været trofast; derfor skal dine klæder være rene. Og dersom du har set din svaghed, skal du blive stærk, ja, så du kan indtage den plads, som jeg har beredt i min Faders boliger." (Ether 12:37)

Paulus skrev i sit andet brev til Timoteus:

,,Thi mit blod skal nu snart udgydes som drikoffer, og tiden er inde, da jeg skal bryde op.

Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret.

Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig hin dag." (2. Tim. 4:6-8)

I denne uddeling har mange modtaget lignende forsikringer. I foråret 1839, da profeten Joseph og hans ledsagere vansmægtede i Liberty-fængslet, arbejdede Heber C. Kimball, vores nuværende præsidents bedstefar, hårdt for at sørge for de hellige og prøve at befri de brødre, som var i fængsel. Den sjette arpil skrev han:

,,Mens min familie har været borte omkring to måneder, i hvilken tid jeg intet har hørt fra dem; vore brødre har været i fængsel og død og ødelæggelse fulgt os, hvor som helst vi drog, følte jeg mig meget trist og ensom. Disse ord faldt mig ind, og Ånden sagde til mig: ,Skriv', hvilket jeg gjorde ved at tage et stykke papir, lægge det på mine knæ og skrive således: . . .

,Sandelig siger jeg til min tjener, Heber, du er min søn, som jeg har velbehag i; for du er omhyggelig med at lytte til mine ord og overtræder ikke min lov eller gør oprør mod min tjener Joseph Smith, for du har respekt for mine salvedes ord, lige fra den mindste til den største af dem; *derfor:* , — lyt til dette —' er dit navn skrevet i Himlen, og skal aldrig slettes ud'.'" (Orson F. WhitneY: *Life of Heber C. Kimball,* side 241. SLC 1975. Fremhævelse tilføjet)

Til profeten Joseph Smith sagde Herren:

,,Jeg er Herren, din Gud, og vil være med dig til verdens ende og i al evighed. *Thi jeg besegler sandelig din ophøjelse på dig og bereder dig en trone i min Faders rige hos Abraham, din fader."* (L. & P. 132:49, fremhævelse tilføjet)

Og nu, mine elskede brødre, bærer jeg som opsummering og konklusion vidnesbyrd om virkeligheden af disse store sandheder. Jeg ved, at Kristi Ånd oplyser ,,hvert menneske, som kommer til verden; og at Ånden oplyser hvert menneske i verden, der lytter til hans røst." (L. & P. 84:46)

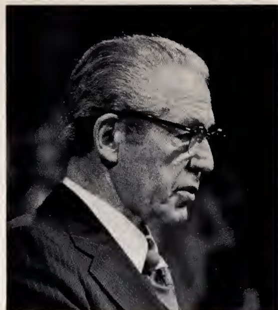
Jeg ved, at enhver, som efterkommende Åndens hvisken udvikler tro, bliver døbt og modtager Helligånden gennem håndspålæggelse af sådanne, der har myndiged, så de ved adlydelse af evangeliets lærdomme, kan modtage Helligåndens gaver og kraft.

Og jeg bærer yderligere vidnesbyrd om, at ethvert menneske, som efter at være kommet så langt vil følge profetens opfordring til ,,vedblivende at ydmyge sig for Gud, hungrende og tørstende efter retskaffenhed og efterlevende hvert af Guds ord" *(Profeten Joseph Smiths Lærdomme),* kan modtage det mere faste profetiens ord.

At Herren vil velsigne alle os bærere af præstedømmet, at vi i den grad vil forstå disse store sandheder, at vi tilsidst ved at gøre vore kaldelser og udvælgelser sikre, kan glæde os over Kristi fulde lys, beder jeg ydmygt om i vor Forløser, Jesu Kristi navn. Amen.

Vi udtrykker vores kærlighed til hinanden ved de principper, vi forkynder, og det arbejde, vi udfører

Det største Broderskab

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
Førsterådgiver i Det øverste Præsidentskab

I de sidste par år har jeg været tilknyttet en organisation, der er kendt som ,,Nationalkonferencen af Kristne og Jøder". Det er en national organisation med råd i byer overalt i USA og bemandet med lokale embedsmænd og komitéer. I Salt Lake City arbejder en katolik, en protestant, en jøde og en mormon alle sammen som medarbejdere for at fremme kammeratskab og broderskab. Og jeg har tænkt på, hvor vidunderligt det ville være at udstrække denne slags fællesskab til alle religioner og folk overalt i verden.

Præsidenten for denne organisation, dr David Hyatt, har udtalt:

,,Broderskab — respekten for et andet menneskes værdighed og værdi — må blive en del af vores bevidste aktiviteter, ikke blot filosofisk tale eller eftertanke . . .

Broderskab er demokrati i arbejde! Det giver andre de rettigheder og den respekt, vi ønsker for os selv. Det kan være så enkelt og så dybsindligt!" (,,We Need You to Combat Intergroup Bigotry and Prejudice". *NCCJ pamphlet,* dec. 1974, side 3)

Når jeg har betragtet medlemmerne af denne organisation og studeret deres mål og idealer, er jeg blevet imponeret over, hvad jeg har set dem udføre med folk, der arbejder sammen i harmoni og enhed for at nå deres mål. Og jeg tænkte på andre grupper, der arbejder sammen for broderskab eller søsterskab, eller for at fremme andre formål eller projekter, og mine tanker kommer altid tilbage til organisationen af Guds præstedømme, som er den største og vigtigste broderskabsorganisation i hele verden. Hvor lykkelige er vi ikke, at vi kan være medlemmer af den!

Men da jeg altid synes at gøre opmærksom på os, følger der med det medlemskab et stort ansvar og store muligheder. Det er ikke nok for os at være medlemmer og at være tilfredse med det antal, vi har i vore respektive kvorummer. Vi ønsker at nå ud til og omfatte hele verden i vort broderskab, der er den eneste organisation, der er beregnet på at bringe dem den største gave, de kunne modtage: Evigt liv!

Kirkens medlemmer er i en enestående position, fordi de ved og forstår, at alle mennesker bogstaveligt er Guds åndelige børn, at familieenheden er evig, og at de kan glæde sig over evig fremgang — noget, som burde være alles mål. Da vi ved, at Gud er vores Fader, taler vi om og til hinanden som brødre og søstre, ligesom børnene i en familie gør det, og vi glæder os over en virkelig følelse af broderskab.

Nogle mennesker kan ikke se nogen grund til at have en organiseret kirke. De mener, at de kan udarbejde deres frelse alene, og at der ikke er behov for at gå til møder i kirken eller at opfylde andre krav, når blot de er ærlige og oprigtige og gør godt mod deres medmennesker. Men Herren har givet os instruktioner om, at vi skal høre til en kirke; og denne, hans kirke, har samme organisation, som den, Jesus Kristus selv oprettede, da han var på jorden. Vi har mange helt tydelige udtalelser fra Herren, der gør det klart, og også at vi har brug for at opmuntre og hjælpe hinanden.

Han sagde: ,,Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag." (L. & P. 59:9)

Og også: ,,Det er gavnligt, at menigheden ofte samles for at nyde brødet og vinen til minde om den Herre Jesus." (L. & P. 20:75)

Videre sagde han: ,,Og jeg befaler jer, at I skal undervise hinanden i rigets lære." (L. & P. 88:77)

Og han opfordrede: ,,Og når du engang omvender dig, da styrk dine brødre." (Lukas 22:32)

Alle disse instruktioner skal hjælpe os til at fryde os over livet her og berede os til at gå tilbage til vor himmelske Fader. Med dette formål blev jorden skabt, og vi finder en skriftsmæssig beretning, der fremsætter Guds plan med os:

,,Vi vil gå ned, thi der er rum der, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem." (Abraham 3:24-25)

For at fuldkomme Guds formål og for at prøve os er det nødvendigt, at vi arbejder indenfor kirken og under dens bemyndigede tjeneres ledelse. Vi har behov for den styrke, der kommer af fællesskab med andre, som søger de samme mål.

For at illustrere dette, vil jeg gerne gentage en historie, der for et par år siden fortaltes af Henry D. Taylor i en tale, han holdt ved en konference, og som han kaldte: ,,Mennesket står ikke alene."

,,En dreng fik en indbydelse til at besøge sin onkel, som var træhugger oppe i det nordvestlige hjørne af USA . . . Da han ankom, tog hans onkel imod ham ved banen, og mens de to kørte videre til træhugger-lejren, imponeredes drengen over den umådelige størrelse af træerne omkring dem Der var et kæmpemæssigt træ, som han lagde mærke til stod helt alene på toppen af en lille høj. Drengen, der var fuld af forundring, udbrød spændt: ,Onkel George, se det store træ! Det vil give en mængde godt træ, vil det ikke?'

Onkel George rystede langsomt på hovedet og svarede så: ,Nej, min søn, det træ vil ikke give en mængde godt træ. Det vil give en *mængde* træ, men ikke en mængde *godt* træ. Når et træ vokser helt for sig selv, vokser der for mange grene ud på det. De grene forårsager knaster, når træet skæres ud til tømmer. Det bedste tømmer kommer af træer, der vokser sammen i skove. Træerne vokser sig også højere og mere lige, når de vokser op sammen.'"

Derpå konluderede bror Taylor: ,,Sådanne er det også med mennesker, Vi bliver bedre mennesker, giver mere nyttigt tømmer, når vi vokser op sammen, snarere end alene." (Fra *Conference Report,* april 1965, siderne 54-55)

Ældste Sterling W. Sill skrev i en artikel med titlen: ,,Mænd i udvikling": ,,Den største opfindelse til alle tider siges at være gjort for 2500 år siden i Plateon, da en forlængst glemt græker fandt på at lade mænd marchere i takt. Da man fandt ud af, at en stor gruppe mennesker med forskellige motiver og forskelligartede personligheder kunne organiseres og koordineres til at fungere som én, den dag begyndte civilisationen." (,,Insights & Perspectives", marts 1977. Fra *Leadership* I:222-29. Salt Lake City 1958)

Jeg kunne sige, at den dag, da alle præstedømme-bærere i kirken vil marchere i takt som Guds hær m.h.t. at gøre vores pligt, hjælpe hinanden, passe kirken, gøre alle mennesker til vore venner, vil vi opfylde Guds formål og udføre det, som han havde i sinde med os, da han oprettede sin kirke.

Kirken har oprettet velfærdsprogrammet, hvor igennem vi kan arbejde på organiseret måde for at hjælpe dem, der er i nød. Mænd og kvinder tilbringer talløse timer med at arbejde sammen på velfærdsprojekter, hvis udbytte opmagasineres til en tid, hvor deres medmennesker har behov for hjælp. Hvilken dejlig følelse er det ikke at erkende, at ud over hele kirken har vi faciliteter til at producere og distribuere varer, der er anbragt i varehuse, parat til at blive fordelt til de trængende blandt os.

Dette er sandt broderskab i gerning — at arbejde eller økonomisk at støtte programmer, der er til fordel for mennesker, som vi måske aldrig vil se eller høre om. Det er let at gøre noget for vore egne familier og kære, men at give af vore midler til den fremmede, der er i trang, er den virkelige prøve på vores kærlighed til og barmhjertighed overfor vore medmennesker.

Et andet område, hvor vi arbejder for velsignelse af og gavn for nogen, som vi ikke kender, er i forbindelse med tempel- og genealogisk arbejde. Vi

Det øverste Præsidentskab 1945-51: Præsident George Albert Smith, i midten, med førsterådgiver J. Reuben Clark, tilvenstre, og andenrådgiver David O. McKay, tilhøjre. (USHS)

udfører tusinder og atter tusinder af ordinanser for dem, som er døde uden at have haft mulighed for selv at gøre det, der er nødvendigt for deres fremgang i Himlens rige.
På begge disse områder af vor kirkes aktiviteter er det inspirerende at se grupper af mænd og kvinder arbejde side om side i godt kammeratskab for at gøre noget til fordel for andre. Disse projekter styrker det personlige forhold mellem dem, der arbejder sammen og styrker vidnesbyrdene om det evangeliums sandhed, som lærer, at vi er vor broders vogter, og at „hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig" (Matt. 25:40)
Somme tider kan vi få vore passive brødre til at hjælpe os i sådanne projekter. Og når de ser ånden i arbejdet, vil de ønske at fortsætte samværet med deres brødre i kvorum-møder. Præsident David O. McKay sagde engang:
„Der er mange måde, hvorpå vi kan få disse ligeglade ældster samlet uden at indbyde dem til at gøre noget vanskeligt. Nogle af dem bryder sig ikke om at bede. De er betænkelige ved at skulle stå frem offentligt og prædike, og nogle af dem vil hellere tage ud at fiske eller spille fodbold om søndagen end at tage til møde. Men ikke en eneste af disse ligeglade ældster vil afslå en indbydelse til for eksempel at komme til en begravelse for en af deres medborgere eller et af deres medlemmer eller medlemmernes hustruer, og hvis I vil komme som et kvorum og sætte jer sammen som et kvorum, er der her et middel til indførelse i fællesskabet. Vore højpræster gør det i større udstrækning end halvfjerdserne og ældsterne.
Jeg har overværet en række begravelser, hvor jeg har set pladser reserveret for højpræster i respekt for en afdød bror. Se, det er gruppe-fællesskab." (I *Conference Report,* oktober 1951 side 179)
I samme forbindelse sagde præsident McKay ved en anden lejlighed i en tale til præstedømmet:
„Mine med-præsiderende embedsmænd i missioner, stave, ward og kvorummer, *gør jeres kvorummer mere effektive med hensyn til broderskab og tjeneste.* Kvorummerne er enheder, der effektivt bør holde præstedømmet i hellige bånd og i nyttig gerning.
Jeg hentyder specielt til seniormedlemmerne i Det aronske Præstedømme — I forretningsfolk med succes i forretningsverdenen; I professionelle mænd, som har helliget jer tid til jeres fags succes og er ledende og succesrige mænd i borgerlige og politisk virke — kom nærmere sammen i jeres kvorum . . . og hjælp hinanden. Er en iblandt jer syg, så kom sammen to eller tre af jer og aflæg ham et besøg . . .
I ældster har måske en iblandt jer som er syg, og hans mark er rede til at høstes. Så kom sammen og få afgrøden i hus. Et af jeres medlemmer har en søn på mission, og det kniber med at betale. Så spørg ham blot, om han trænger til hjælp. Jeres omtanke glemmer han aldrig. Det er sådanne handlinger, Frelseren havde i tankerne, da han sagde: ,Hvad I har gjort imod en af mine mindste brødre dér, har I gjort imod mig.' (Matt. 25:40)" (*Conference Report,* okt 1955, side 129)
For at udstrække dette broderskab til hele verden, sender vi tusinder af missionærer ud i overensstemmelse med Frelserens opfordring: „Gå derfor hen og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,
og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg er med jer alle dage indtil verdens ende." (Matt. 28:19-20)
Det er altid interessant at høre de hjemvendte missionærer, uden hensyn til hvor de har arbejdet, sige, at de har arbejdet i verdens bedste mission. Det er, fordi de har forstået ånden i missionærarbejdet og blevet overbevist om, at alle mennesker er søskende og Guds børn. Når de underviser i evangeliet, lærer de at ombytte med kærlighed enhver følelse af forudindtagethed, som de måske har haft overfor de mennesker, som de arbejder iblandt. Det er bemærkelsesværdigt, hvad Herrens Ånd kan gøre for os.
Vi beder hver dag for, at regeringer i de lande, der nu er lukket for vore missionærer, vil åbne deres døre, så det bliver muligt for os at forkynde evangeliet for dem; det evangelium, der alene vil bringe fuld forståelse af Guds faderskab og menneskenes broderskab. Vi vil gerne forklare, hvordan de han vende tilbage til et liv med Gud, deres Fader, og blive genforenet med deres familier og til sidst opnå evigt liv som én stor familie.
Selvom vi beskyldes for forudindtagethed, er der intet folk noget sted i verden med større kærlighed til og interesse for menneskeheden end de sidste dages hellige. Vi giver udtryk for denne broderskabsfølelse ved de principper, vi forkynder, og det arbejde vi udfører. Vi har omtalt arbejde for de døde, vores velfærdstjeneste og det storslåede missionærprogram. Vi udtrykker også omsorg for og interesse i vore medmennesker gennem præstedømmeorganisationernes hjemmelærere og hjælpeforeningens besægslærerinder. Hvor disse besøg udføres, som de bør, vil kirkens medlemmer føle, at de bringes ind i fællesskabet i et stort broderskab eller søsterskab.
Lad mig fortælle to oplevelser for at demonstrere, hvad jeg mener. En mand i en af vore organisationer blev forflyttet til New York for at lede arbejdet på en af vore radiostationer. Han havde aldrig før været i byen, New York, men han fandt en af vore kirkebygninger, og var i kirke den første søndag, han var i byen. Han blev budt velkommen i præstedømmekvorummet som en bror, og hans hustru og børn blev på samme måde budt velkommen og følte sig snart hjemme.
I modsætning hertil blev en ung mand, som han kendte, udsendt af sit kompagni for at drive en anden station. Selvom han var medlem af en anden kirke med mange gange flere medlemmer end SDH-kirken, fandt han det meget vanskeligt at føle sig hjemme, og han bad ret hurtigt om at blive flyttet hjem til sin oprindelige station. Det har måske nok været hans egen fejl, eller det kan have været hans kirkes fejl. Men i vores kirke bør alle medlemmer, hvis den enkelte og kvorummet fungerer, som de burde, føle sig lykkelige, øn-

skede, og accepterede, hvor som helst de er.

En anden oplevelse blev fortalt mig for nylig af en af vore præstedømmebærere. Her er, hvad han sagde:

,,Jeg var sammen med min kone og søn og datter ude for en alvorlig bilulykke. Min kone, datter og søn undslap uden alvorlig skade. Vognen blev helt ødelagt. Da jeg blev trukket ud af vraget, var jeg i chok-tilstand, lammet og halvt bevidstløs. Falck-folkene kunne ikke forstå, hvordan vi kom levende fra ulykken.

Da mennesker strømmede til ulykkesstedet, beordrede en mand dem til ikke at flytte mig, for at jeg ikke skulle lammes. Han var den første på stedet, og da han undersøgte mig, opdagede han, at jeg gik med garment. Han var selv mormon. Efter at han havde set mig sikkert anbragt i ambulancen og på vej til den næste by, alarmerede han biskoprådet. Og da jeg kom til hospitalet, var brødrene dér for at salve mig. Den vagthavende læge på hospitalet var stavspræsident.

Hele næste uge var jeg på listen over kritisk syge, og et medlem af biskoprådet insisterede på, at min kone og børnene tog ophold i hans hjem og fik deres måltider dér. Efter tre-fire dage vendte de tilbage til Phoenix, og medlemmer fra wardet samledes om min familie for at hjælpe dem med det de kunne. En god bror tilbød os at benytte hans private fly eller hans campingvogn for at bringe mig hjem. Vi tog mod tilbudet med campingvognen, fordi det derved var muligt for dem at få båren gennem døren.

Da jeg kom hjem, var der mange venner samlet for at hilse mig velkommen, og min kære ven og medlem af mit præstedømme-kvorum, som er en dygtig læge, plejede mig. Vi kan ikke give udtryk nok for vores taknemmelighed mod dem, som tilbød hjælp på forskellig måde, men vi oplevede så afgjort ved den lejlighed præstedømmet i funktion og vil altid være taknemmelig over at være medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, hvor et sådant broderskab fostres."

Præsident Stephen L. Richards, tidligere medlem af Det øverste Præsidentskab, sagde:

,,Jeg har nået den konklusion, at intet menneske, ligegyldigt hvor stor hans individuelle intelligens er, uanset hvor udbredt og langtrækkende hans tjeneste måtte være, opnår det fulde mål af sit sønneforhold og den manddom, som Herren havde i sinde, han skulle have, uden indsættelse af Det hellige Præstedømme, og med den taknemmelighed har jeg takket Herren hele mit liv for den vidunderlige velsignelse, der er overgået mig — en velsignelse, som nogle af mine forfædre havde, og en velsignelse, som mere end nogen anden arv er, hvad jeg ønsker, at mine sønner og børnebørn og deres sønner igen skal kunne glæde sig over." (I *Conference Report,* okt. 1955, side 88)

Og nu har jeg prøvet at hjælpe os alle til yderligere at forstå vores pligt, så det sandfærdigt kan siges om os: ,,Vel, du gode og tro tjener . . ." (Matt. 25:21) Må vi hjælpe vores profet, præsident Spencer W. Kimball, med at fuldføre hans store ønske om glæde og velsignelse for hele menneskeheden. Hans første og mest værdige mål er at bringe evangeliet ud til enhver nation, slægt, tungemål og folk, og at bygge templer, hvori værket kan udføres for at besegle på jorden og i Himlen de velsignelser, der er forbeholdt de trofaste retskafne.

Må vi af hele hjertet, vort sind og vor styrke stræbe efter at gøre det, som Herren ønsker, vi skal gøre som forberedelse for hans andet komme. Jeg tror fuldt og fast, at han, når han kommer, vil kalde de trofaste brødre, som bærer hans præstedømme, fremfor alle andre til at hjælpe sig i udførelsen af hans vidunderlige værk. Jeg ved, at han lever, og at han vil komme igen; og det er min oprigtige bøn, at vi må være værdige til at mødes med ham og hjælpe ham. I Jesu Kristi navn. Amen.

De retskafne er blevet lovet, at de kan ,,tilsidst nå guddommelighed og de velsignelser, der hører dertil"

Vor store mulighed

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Præsident Brigham Young, den anden præsident i denne uddeling, sagde: ,,Dette folk antager, at vi er i besiddelse af ordinanser til liv og frelse og ophøjelse, og at vi administrerer disse ordinanser. Men det er ikke tilfældet. Vi har i vort eje alle de ordinanser, der kan administreres i kødet; men der findes andre ordinanser og administrationsformer, som må administreres uden for denne verden. Jeg ved, at I så kunne lide at spørge, hvad det er for nogle. Jeg skal blot nævne én. Vi har ikke, og vi kan heller ikke få den her på jorden: ordinansen for og nøglerne til opstandelse." (I *Journal of Discourses,* 15:137)

Har vi nøglerne til opstandelse? Kunne I vende tilbage til jorden som nogle, der aldrig igen ville dø — jeres egne forældre, jeres bedsteforældre, eller jeres forældre?

Vi begravede min mor, da jeg var elleve år gammel, min far, da jeg var i begyndelsen af tyverne. Jeg har i høj grad savnet mine forældre. Hvis jeg havde magten til opstandelse, således som verdens Frelser havde, ville jeg føle mig fristet til at prøve at bevare dem længere.

Jeg er blevet bedt om at tale ved talrige begravelser af folk, som jeg har kendt, mennesker som jeg har elsket, og mennesker, som jeg har søgt at bevare som mine venner. Vi kender ikke nogen, som kan oprejse de døde, sådan som Jesus Kristus gjorde det, da han bragte nogle tilbage til dødeligheden.

Nøglerne ,,vil blive givet til dem, som har forladt denne skueplads og igen har fået deres legemer . . . De vil blive ordineret af dem, som ejer nøglerne til opstandelse, så de kan gå ud og oprejse de hellige, fuldstændig, som vi modtager dåbens ordinanse og derpå får myndighedsnøglerne til at døbe andre for tilgivelse af deres synder. Det er en af de ordinanser, som vi ikke kan modtage her på jorden, og der er mange flere." (*JD,* 15:137)

Vi husker, at Herren Jesus befandt sig bag i skibet og sov med hovedet på en pude, og hans disciple vækkede ham og sagde til ham: ,,Mester, bryder du dig ikke om, at vi går under?

Så rejste han sig og truede ad stormen og sagde til søen: ,,,Ti, vær stille!' og stormen lagde sig og det blev helt blikstille . . .

og de . . . sagde til hverandre: ,Hvem er dog han, siden både storm og sø lyder ham?'" (Mark. 4:38-39, 41)

Måske er der noget andet, som vi vil lære, når vi fuldkommengør vore legemer og vore ånder i den kommende tid. I og jeg — hvilke hjælpeløse skabninger er vi ikke? Så begrænset magt vi har, og hvor lidt vi dog kan kontrollere vinde og bølger og uvejr? Vi husker de talrige skriftsteder, der koncentreret i en enkelt linie blev udformet af en tidligere profet, Lorenzo Snow: ,,Som mennesket er, var Gud engang; og som Gud er, kan mennesket blive." Det er en magt, der er tilgængelig for os, når vi når fuldkommenhed og får lejlighed og magt til at skabe, organisere og kontrollere elementerne. Hvor begrænsede er vi ikke nu? Vi har ingen magt til at få græsset til at vokse, planterne til at udvikle sig, sæden til at spire.

,,Vi har ingen sådanne ordinanser her," sagde Brigham Young. ,,Vi organiserer i henhold til mennesker i kødet. Ved at kombinere elementerne og så frøet, får vi grøntsager, træer, korn osv. til at spire frem." Men vi giver dem ikke liv. ,,Vi organiserer et kongerige her i henhold til det mønster, Herren har givet for mennesker i kødet men ikke for dem, som har modtaget opstandelsen, selvom der er en lighed." (*JD,* 15:137)

Millioner af os har bidraget til skabelsen og udviklingen af ånd, men ,,kimen dertil har Gud sat i os. Og når vore ånder modtager vore legemer, og vi gennem vor trofasthed er værdige til at blive kronede, vil vi modtage myndighed til at producere både ånd og legeme. Men disse nøgler kan vi ikke modtage i kødet." (*JD,* 15:137)

Og så har vi en anden mand, Abraham, et jordisk væsen og fader til Moses, som ,,talte med Herren, ansigt til ansigt, som én mand taler til en anden." (Abr. 3:11)

Herren sagde: ,,Min søn! min søn! . . . Jeg vil vise dig alt dette . . . jeg så de ting, som hans hænder havde gjort . . . de mangfoldiggjordes for mine øjne, og jeg kunne ingen ende se på dem." (Abr. 3:12)

Herren viste Abraham stjernebillederne, verdener så talrige som havets

sand; og Herren sagde: ,,Abraham! jeg viser dig alle disse ting, inden du drager ind i Ægypten, så du kan forkynde alle disse ord." (Abr. 3:15) Og derpå fulgte synet af en række skabelser og planeter og verdener uden ende.

Herren havde sendt sine engle for at udfri Abraham af en morders hænder, som ville have taget hans liv på alteret. Herren ville vise ham alt det, som han ikke kendte, ,,Thi jeg regerer i himlene oventil og på jorden nedentil med al visdom og klogskab over alle de intelligenser, som dine øjne har set fra begyndelsen. Jeg kom i begyndelsen ned blandt alle de intelligenser, som du har set." (Abr. 3:21)

Og derpå åbner han en ny verden for profeten Abraham. Herren havde vist Abraham ,,de intelligenser, som var organiserede, før verden blev til; og blandt alle disse var der mange af de ædle og store.

Og Gud så disse sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem og sagde: Disse vil jeg gøre til mine fyrster; thi han stod midt blandt dem, som var ånder, og han så, at de var gode. Og han sagde til mig, Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt før du blev født.

Og der stod en imellem dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, som var med ham: Vi vil gå ned, thi der er rum dér, og vi vil tage af disse materialer og danne en jord, hvorpå disse kan bo."

Og så fortsatte han med disse løfter: ,,Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige, som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand, skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed." (Abraham 3:22-26) — hvis de består deres prøvestand; hvis de gør alt, hvad Herren Gud har befalet dem.

Gud har taget disse intelligenser og givet dem åndelige legemer og givet dem instruktioner og oplæring. Derpå fortsatte han med at skabe en verden for dem og sendte dem som ånder for at få et jordisk legeme, som han beredte for dem. Og mens de var på jorden, gav han dem instruktioner om, hvordan de kunne udvikle og styre deres tilværelse, så de kunne blive fuldkomne og vende tilbage til deres Fader i Himlen efter deres omformning. Derefter kom de tidsperioder, da sjæle blev anbragt på jorden og født af forældre, som fik lov til at skaffe legemer tilveje. Men ingen forældre har nogensinde på denne jord været forældre til en ånd, fordi vi endnu er langt fra at være fuldkomne. Husk, hvad jeg sagde for lidt siden, at ,,som mennesket er, var Gud engang; og som Gud er, kan mennesket blive". De kom med den abso-

lutte forståelse, at de kunne vende tilbage og blive ligesom Gud og fortsatte deres storslåede udvikling og fremgang.
Kunne I producere en ånd? Har nogen, som I kender, nogensinde fremstillet en ånd? Det er en magt, som ikke er givet til det jordiske menneske, så der er meget for os at lære.
Vi har ikke magten i kødet til at skabe og frembringe en ånd (med al den umådelige kundskab, som eksperter i denne verden besidder, står dette ikke i menneskenes magt); men vi har evnen til at fremstille (med Guds hjælp) et midlertidigt legeme (til vore børn). Kimen dertil har Gud anbragt i os . . . Heraf, brødre, kan I forstå, at vi ikke har fuldendt og kan ikke fuldende vor gerning, mens vi lever her (på jorden), ikke mere end Jesus gjorde, mens han var her i kødet." (*JD*, I5:137)
Lad mig nævne endnu en ting. Mens vi er her i det jordiske legeme, kan vi ikke ,,forme kongeriger (eller) organisere materie, for (det er) udover vores evne og kaldelse, udover denne verden. I opstandelsen vil mennesker, som har været trofaste og flittige i alle ting i kødet, (som) har bestået deres første og anden prøvestand, og (er) værdige til at blive kronet som guder, ja, som Guds sønner — blive ordineret til at organisere materie. Hvor meget materie tror I ikke, der er mellem os og nogle af de stjerne, som vi kan se! Nok til at danne ramme om sådanne jorde som denne, og alligevel er den så spredt, klar og ren, at vi kan se igennem den og se stjernerne. Alligevel er materien der. Kan I danne jer en mening ud fra alt dette? Kan I udforme nogen tanke om materiens idenhed?" (*JD* 15:137)
Kan I forstå bare overfladisk, hvor forholdsvis lidt, vi ved? Som Paulus sagde: ,,Intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opkommet i noget menneskes hjerte, hvad Gud har beredt for dem, der elsker ham." (1. Kor. 2:9)
Vi taler om evangeliet i dets fylde; og alligevel forstår vi, at en stor del endnu er til rådighed, når vi bereder os, når vi fuldkommengør vor tilværelse, og når vi i højere grad bliver som Gud. Er vi parate til det? I Lære og Pagter læser vi om Abraham, som allerede har opnået guddommelighed. Han har sikkert modtaget så megen kraft, som vi kunne tænke os at have og måske vil få, hvis vi trofast fortsætter med at fuldkommengøre vores tilværelse.
Lad mig slutte med denne tanke, i sangen ,,O min Fader":

O min Fader, du som troner
i en navnløs hellig fred,
når skal jeg dit åsyn skue,
se din nærheds herlighed?
En gang før min spæde barndom,
har min ånd jo dvælet der;
o min Fader, i din våning
stod jeg tit din trone nær!

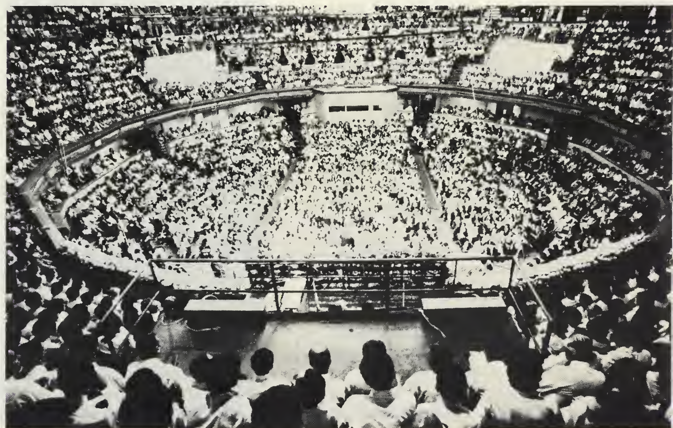
I en hensigt vis og herlig
har du mig på jorden sat!
himmelsk byrd og slægt og venner,
alt er skjult i glemselens nat.
Mangen gang en lønlig tanke
hvisked: ,,Du er fremmed her!"
En gang fri og salig vandred'
jeg din fadertrone nær!

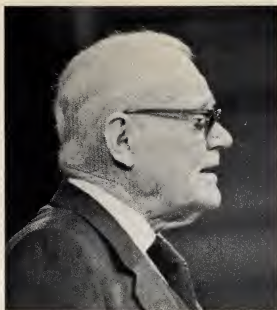
O min Fader, du mig lærte
ved din Ånd at kalde så,
men før kundskabsnøglen skænktes,
grunden dertil dunkel lå.
Men har dér jeg kun en Fader?
Hør fornuft og sandheds svar,
sig, hvad jeg vil evigt kende:
,,Dér jeg og en Moder har!"

Når min svage hytte lægges
ned i jordens kolde grus,
Fader, Moder, lad mig møde
eder i jert kongehus!
Når jeg har mit mål fuldkommet,
hvorfor I mig sendte her,
kald mig hjem med fælles stemme,
lad mig salig dvæle dér!
(Sangbogen nr 195)

Mine brødre, Gud velsigne jer, når vi forsøger at bringe vores tilværelse nærmere mod fuldkommenhed, så vi kan opnå og modtage de velsignelser, som vi har løfter om, så vi tilsidst kan nå guddommelighed og modtage de velsignelser, der er knyttet dertil.
Jeg beder Herren velsigne os, når vi tager til vore hjem, når vi opdrager vore børn, når vi lærer dem det evige evangeliums sandheder; at også de kan indrette deres tilværelse tidligt, så de kan styre den hen mod den fuldkommenhed, som Herren vil erkende i evighederne. Jeg beder om disse velsignelser og efterlader vore velsignelser over jer med vidnesbyrdet om, at dette er sandheden, at Gud lever, og at Jesus er Kristus. I ved det, og jeg ved det, og vor tilværelse burde vise det i alle vore aktiviteter. Jeg bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen.

En fyldt sal viser tro og styrke hos de hellige, som overværede områdekonferencen i Santiago, Chile.

,,Vi kan opnå fred, hvis vi vil følge Herrens befalinger; katastrofe vil komme, hvis vi ikke gør det."

Et sølverskær

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mødet søndag morgen den 3. april 1977

Det emne, jeg har valgt til disse bemærkninger, har jeg taget fra et rim, vi plejede at synge i hæren dengang i 1918, da udsigterne var triste. Det begyndte sådan:
,,Stråler af sølverskær
går gennem de mørke skyer"
(Lena Guilbert Ford)
(Eller som danskere ville sige det: ,,Oven over skyen er himlen altid blå".)
Det har jeg gjort, fordi jeg, til trods for at der tales meget om vanskelige tider forude, er overbevist om, at der er et ,,sølverskær" oven på vore vanskeligheder, og at der ,,bag det dunkle ukendte, står en Gud i skyggen og holder vagt over sine egne" (*The Present Crisis* af James Russell Lowell)
Typisk for den omsiggribende bekymring er den udtalelse, som generalsekretæren for De forenede Nationer for nogen tid siden fremkom med:
,,Jeg ønsker ikke at skjule, ,,sagde han, ,,min alvorlige bekymring over den situation, der nu hersker i verden, en bekymring, som jeg ved, deles af ansvarlige mennesker overalt. Der eksisterer en næsten verdensomspændende følelse af ængstelse for, hvor vor tids urolige udvikling kan bringe os hen, en følelse af dyb foruroligelse over et fænomen, som vi ikke helt forstår og slet ikke kan kontrollere. I al den spekulation over fremtidens udsigter, hvoraf megen er nedslående, forekommer der en tone af hjælpeløshed og fatalisme, som jeg finder i høj grad foruroligende. Det er ikke noget nyt fænomen. Disse profetier har ofte før været symptomatiske for perioder med forandringer i det menneskelige samfund. Hvad der *er* nyt, er omfanget og størrelsen af problemerne, der giver grund til disse ængstelser . . .
I dag er den civilisation der står over for en sådan udfordring, *ikke* bare en lille del af menneskeheden — det er *hele* menneskeheden." (Kurt Waldheim i en tale, holdt 30. august 1974; fremhævelser tilføjet.)
En anden uheldsvanger påmindelse om de truende skyer findes i en fornylig offentliggjort pressemeddelelse om en ny bog med titlen *The End of Affluence* (Velfærdssamfundets endeligt), der ,,beskriver menneskeheden på randen af en afgrund af mangler, der synes bundløs". (Mr & Mrs Paul Erlich, *Stanford University New Service,* 17. dec 1974)
Disse udsigter er ubehagelige. De kommer ikke som nogen overraskelse, for vi ved, at for omkring et hundrede og halvtreds år siden sagde Herren, at jordens indbyggeres opførsel, hvis den ikke forandredes, ville forårsage katastrofe. Han udlagde dens årsag, forudsagde dens komme og beskrev de midler, hvormed den kan undgås.
Jordens indbyggere, sagde han — idet han forklarede grunden til den kommende katastrofe — ,,er afveget fra mine forordninger og har brudt min evige pagt.
De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej, og efter sin egen guds billede. . . .
Derfor," vedblev han, ,,har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jr. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg kendte de ulykker, som skulle ramme jordens indbyggere.
Jeg har også givet andre befaling til at forkynde dette for verden." (L.&P. 1:15-18)
Herren refererer her til kommunikationer, der har fundet sted mellem ham og Joseph Smith i de foregående elleve år, der begyndte med en personlig tilsynekomst af Gud Faderen og Jesus Kristus, hans Søn for Joseph Smith. I disse kommunikationer — åbenbaringer, som de var — havde Gud erklæret, at alle menneskers ånder er hans bogstavelige afkom; han forklarede, at jorden var skabt på hans foranledning til at være et opholdssted, hvor vi, hans åndelige børn, skulle prøves for at konstatere, om vi ville gøre det, som han, vores Fader og Gud, befalede os.
Han vidste fra sin omfattende erfaring, hvordan vi ville være nødt til at styre os selv, for at undgå de katastrofer, der så ofte har plaget og tilintetgjort jordens indbyggere.
Med sin kendskab til dette instruerede han den første generation af mennesker, begyndende med Adam, og han har instrueret enhver efterfølgende generation om, hvordan man skal leve for at holde ud og gøre fremskridt. Han har fortalt dem, at hvis de vil følge hans direktiver, vil de blive velsignet og blomstre på jorden. Samti-

dig har han advaret dem, om at hvis de vedblev med at tilsidesætte hans direktiver, ville de bringe ulykke og katastrofer over sig selv.

Disse direktiver og advarsler har ikke været vilkårlige påbud af en omskiftelig tyran. De er lærdomme, råd og anmodninger, tilbudt os af en kærlig, himmelsk Fader. De anbefaler det eneste middel til fred og lykke på denne jord. De fortæller om den lov, der ikke kan tilsidesættes, og som er nødvendig at lyde for at opnå fred og fremgang: jorden selv reagerer overfor menneskets lydighed eller ulydighed mod den Guds lærdomme, som skabte jorden.

Lydighed medfører ,,fredeligt og nyttigt samarbejde mellem elementerne". Ulydighed ,,kan" og har gentagende gange forårsaget ,,katastrofe i form af ødelæggende fænomener".

Fuldstændig ulydighed i Noas dage forårsagede ,,syndfloden". (Dr. James E. Talmage i *Improvement Era,* juni 1921, side 738)

Lad os se på nogle af Guds grundlæggende instruktioner, der, hvis de adlydes, bringer fred og fremgang.

Det første bud, han gav til Adam og Eva, efter at de havde forladt Edens Have, var at de ,,skulle tilbede Herren deres Gud" (Moses 5:5) Betydningen af denne befaling understreger alle resten af hans befalinger. Læg mærke til, hvordan Herren gentagne gange har fremhævet dette behov:

,,Jeg er Herren din Gud . . .
Du må ikke have andre guder end mig.
Du må ikke misbruge Herren din Guds navn." (2 Mos. 20:2, 3, 7)

Til den lovkyndige, som spurgte: ,,Mester, hvilket bud i loven er det største?" svarede han ham:

,,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind." (Matt. 22:36-37)

Herren hentydede til disse befalinger, da han sagde til profeten Joseph Smith om denne generation: ,,De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen Guds billede, hvis billede er en verdens lignelse." (L.&P. 1:16)

Disse og flere befalinger blev, sammen med velsignelser, der blev lovet dem, der ville følge dem, fremhævet i de befalinger, Joseph Smith modtog til vores instruktion i denne uddeling.

,,Du skal ikke lyve" (L.&P. 42:21).

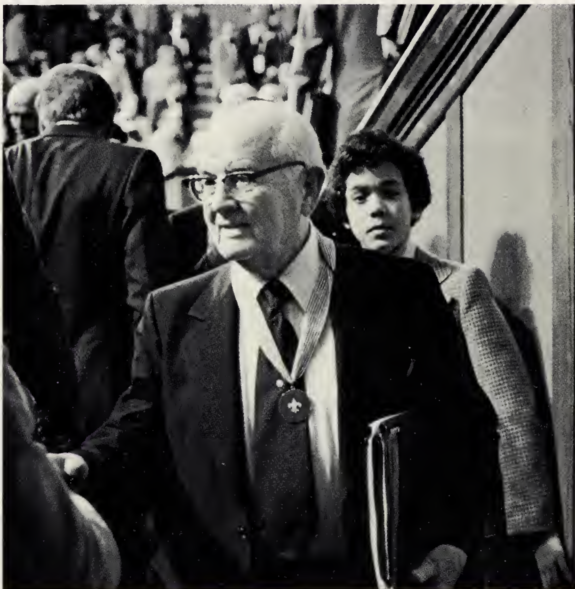
,,Du skal elske Herren med hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele dit sind, og tjene ham i Jesu Kristi navn.
Du skal elske din næste som dig slev.
Du må ikke stjæle, ej heller bedrive hor, ej heller slå ihjel eller gøre noget sådant.
Du skal takke Herren, din Gud, for alting.
Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag.
Og om I gør dette med taksigelse og med glade hjerter og åsyn . . .
Skal jordens fylde være jeres . . .
(Og I vil lære), at den, der gør retfærdighedens gerninger, skal få sin løn, nemlig fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende." (L.&P. 59:5-7, 9, 15-16, 23)

Synes I, at denne generation fortjener den belønning for at have adlydt disse befalinger? Her er nogle eksempler på, hvad Herren har sagt, vi fortjener og skal modtage, hvis vi nægter at omvende os men holder os til vores nuværende ugudelige kurs.

,,En ødelæggende plage skal komme over jordens indbyggere, og dersom menneskene ikke omvender sig, skal plager udgydes over dem, indtil jorden bliver tom og dens indbyggere udryddet og aldeles tilintetgjort ved min tilkommelses herlige åbenbarelse.
Se, jeg siger jer dette, ligesom jeg også forudsagde Jerusalems ødelæggelse for folket; og mit ord skal også denne gang gå i opfyldelse, som det hidtil er blevet opfyldt." (L.&P. 5:19-20)

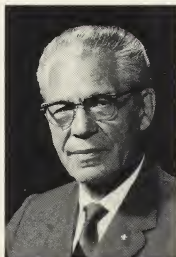
I det otteogfirstyvende afsnit af Lære og Pagter giver Herren os dette råd og forudsigelse: ,,Forbliv i den frihed, hvorved I er frigjort, lad jer ikke indvikle i synd, men hold jeres hænder rene, til Herren kommer.

Præsident Spencer W. Kimball

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Det øverste Præsidentskab

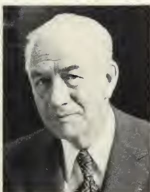

Præsident N. Eldon Tanner
Førsterådgiver

Præsident Spencer W. Kimball

Præsident Marion G. Romney
Andenrådgiver

De tolvs Råd

Ezra Taft Benson

Mark E. Petersen

Delbert L. Stapley

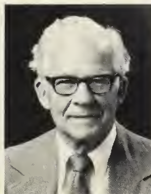

LeGrand Richards

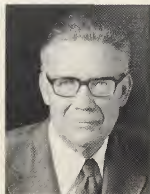

Howard W. Hunter

Gordon B. Hinckley

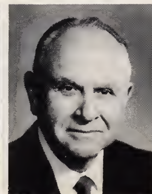

Thomas S. Monson

Boyd K. Packer

Marvin J. Ashton

Bruce R. McConkie

L. Tom Perry

David B. Haight

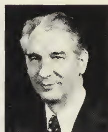
Kirkens patriark

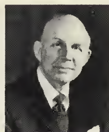

Eldred G. Smith

Præsidiet for De halvfjerds' første Kvorum

Franklin D. Richards

James E. Faust

J. Thomas Fyans

A. Theodore Tuttle

Neal A. Maxwell

Marion D. Hanks

Paul H. Dunn

De halvfjerds' første Kvorum

Yderligere kvorumsmedlemmer

Alma Sonne

Sterling W. Sill

Henry D. Taylor

Theodore M. Burton

Bernard P. Brockbank

James A. Cullimore

Joseph Anderson

William H. Bennett

John H. Vandenberg

Robert L. Simpson

O. Leslie Stone

W. Grant Bangerter

Robert D. Hales

Adney Y. Komatsu

Joseph B. Wirthlin

S. Dilworth Young

Hartman Rector, Jr.

Loren C. Dunn

Rex D. Pinegar

Gene R. Cook

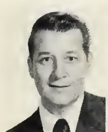

Charles A. Didier

William R. Bradford

George P. Lee

Carlos E. Asay

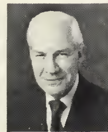

M. Russell Ballard, Jr.

John H. Groberg

Jacob de Jager

Vaughn J. Featherstone

Dean L. Larsen

Royden G. Derrick

Robert E. Wells

G. Homer Durham

James M. Paramore

Richard G. Scott

Det præsiderende biskopråd

H. Burke Peterson
Førsterådgiver

Victor L. Brown
Præsiderende biskop

J. Richard Clarke
Andenrådgiver

Thi om ikke mange dage skal jorden skælve og rave frem og tilbage som en drukken; og solen skal skjule sit ansigt og vægre sig ved at give lys, og månen skal bades i blod, og stjernerne blive meget vrede og kaste sig ned som en figen, der falder ned fra et figentræ." (L.&P. 88:86-87)

Og alle regeringernes handlinger, alle nationers hære, al menneskets kunnen og visdom kan tilsammen ikke afværge disse katastrofer. Den eneste måde de kan undgås, er, at menneskene accepterer og omvender sig til den livsstil, der er åbenbaret af Gud, vor himmelske Fader. Katastoferne vil komme som årsag og virkning. De følger naturligt ,,og uundgåeligt menneskehedens synder og racens uforbederlige tilstand." (Talmage i *Improvement Era,* juni 1921, side 739)

Og lad nu ingen tro, at Herren finder fornøjelse ved sådanne katastrofer. Det gør han ikke. Han forudsiger som en kendsgerning den uundgåelige følge af menneskenes synder med det formål at påvirke dem til at omvende sig og derved undgå ulykkerne.

Og lad os til afslutning et øjeblik overveje det ,,sølverskær" der tales om.

Som Herren gentagne gange har advaret om, at det at bryde hans befalinger, ville medføre katastrofer, således har han også lovet, at overholdelse af hans befalinger ville afværge katastrofer og bringe velsignelser.

Som ulydighed forårsagede syndfloden, sådan helliggjorde lydighed Enoks Zion. ,,Og Herren velsignede landet, og de . . . havde fremgang.

Og Herren kaldte sit folk Zion, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed." (Moses 7:17-18)

Da de oprørske i det gamle Amerika blev tilintetgjorte ved jordskælv, hvirvelstorme og ild på det tidspunkt, da Kristus blev korsfæstet, udviklede de retskafne overlevende et samfund, der kunne glæde sig ved fuldkommen fred i adskillige hundrede år. (Se 4. Nep. 2, 16)

Gennem Malakias lovede Herren ,,Israel, at formedelst trofasthed ville årstiderne blive gjort gunstige, at der ville komme nærende regn, medbringende en sådan høst, at folk ville mangle opbevaringssteder til deres afgrøde." (Talmage i *Improvement Era,* juni 1921, side 738; se Malakias 3:8-12)

Den sammen forsikring er givet i disse sidste dage.

Nephi, der så syner og talte om vor tid, sagde, at Gud ,,vil bevare de retfærdige ved sin magt . . . selvom han skal lade sin vredes fylde forvolde deres fjenders ødelæggelse ved ild. Derfor behøver de retfærdige ikke at frygte." (1. Nep. 22:17)

Til sine apostle sagde Jesus om vor tid: ,,De skal se en susende svøbe, thi en hærgende sygdom skal dække landet.

Men mine disciple skal stå på hellige steder og skal ikke fjernes derfra; men blandt de ugudelige skal menneskene opløfte deres røst, forbande Gud og dø.

Og der skal også være jordskælv forskellige steder og store ødelæggelser. Dog vil menneskene forhærde deres hjerte mod mig og gribe til sværdet og slå hinanden ihjel.

Da . . . Herren havde talt disse ord ,,. . . som han stod dér med sine disciple, var de bedrøvede". ,,Men han sagde til dem: Vær ikke bedrøvede, thi når alt dette sker, skal I vide, at de forjættelser, der er blevet givet jer, skal blive opfyldt." (L.&P. 45:31-35)

,,Hos mig er der ikke personsanseelse," sagde han, ,,og jeg vil, at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer — selve timen er endnu ikke kommet, men er nær forhånden- da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige. Men Herren vil også (*og her er det skønneste sted i ,,sølverskæret")* have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem." (L.&P. 1:35-36)

At vi med fuldkommen tro, i tillid til disse forsikringer, således må holde befalingerne, at vi kan opretholdes ved kundskaben om, at ,,bag det dunkle ukendte står Gud i skyggen og vogter over sine egne", er mit brændende ønske.

Og nu, mine brødre og søstre, bærer jeg jer mig vidnesbyrd, at jeg ved, at alt dette er sandt; at vi er Gud vor Faders børn; at han sendte os herned; at vore gerninger afgør, hvad der vil ske i henhold til hans udtalelser til os i de enkle og ligetil ord, som han har talt til os. Jeg ved, at vi kan have fred i verden, hvis vi vil omvende os og følge Herrens befalinger. Jeg ved, at katastrofer vil komme, hvis vi ikke gør det. Og jeg beder Gud være med os, så vi kan fortjene fred og sikkerhed, i Jesu Kristi, vor Forløsers navn. Amen.

Det første oplysningsbureau på Temple Square. Denne lille bygning, blev rejst til 50-års jubilæet i 1897. Senere blev den erstattet af den to-etages granitbygning, der blev fjernet i 1976 for at give plads til et nyt besøgscenter.

,,Der findes en Forløser . . . som er både villig og i stand til at tilfredsstille retfærdighedens krav og til at udstrække barmhjertighed til dem, som er angergivne.

Formidleren

ÆLDSTE BOYD K. PACKER
De tolvs Råd

Det, som jeg skal sige, kunne jeg sige meget bedre, hvis vi var alene, bare os to. Det ville også være lettere, hvis vi havde lært hinanden at kende og havde den slags tillid til hinanden, der gør det muligt at tale om alvorlige, ja selv hellige ting.

Hvis vi havde det nære forhold til hinanden, ville jeg, på grund af karakteren af, hvad jeg skal sige, studere dig omhyggeligt, mens jeg talte. Hvis der skulle vise sig den mindste mangel på interesse eller uopmærksomhed, ville emnet hurtigt blive forandret til mere almindelige ting.

Jeg har, såvidt jeg da ved, aldrig i min tjenestetid sagt noget, der er vigtigere. Jeg har i sinde at tale om Herren, Jesus Kristus, om hvad han virkelig gjorde — og hvorfor det har betydning nu.

En og anden vil måske sige: ,,Bortset fra den indflydelse, han havde på samfundet, hvad indflydelse kan han så have på mig som enkelt person?"

For at besvare det spørgsmål, vil jeg spørge, om I nogensinde har været hårdt presset økonomisk? Har I nogensinde stået overfor en uventet udgift, et afdrag, der forfalder, uden at I har nogen idé om, hvordan I skal få det betalt?

Selvom en sådan oplevelse kan være ubehagelig, kan den, i lys af evigheden, være særdeles nyttig. Hvis I går glip af den lektie, vil I måske være nødt til at gennemgå den senere, før I er åndeligt modne, som et kursus I gik glip af, eller en prøve, I dumpede til.

Det er måske det, Herren havde i tankerne, da han sagde:

,,En kamel går lettere gennem et nåleøje, end en rig går ind i Guds rige." (Matt. 19:24)

De, som har stået overfor en fogedforretning, ved, at man kikker sig hjælpeløst omkring i håb om, at en eller anden skal komme én til undsætning.

Den lektie er så værdifuld, fordi der findes et åndeligt regnskab, hvor der føres en saldo og et skyldigt regnskab, som ingen af os vil kunne undgå.

For at forstå denne åndelige gæld må man tale om noget så uhåndgribeligt som kærlighed, tro, barmhjertighed, retfærdighed.

Selvom disse dyder er både tavse og usynlige, behøver jeg sikkert ikke at overbevise jer om, at de er virkelige. Vi lærer dem at kende gennem processer, der ofte også er tavse og usynlige.

Vi har i den grad vænnet os til at lære gennem vore fysiske sanser — ved syn, lyd, lugt og smag og berøring — at nogle af os ikke synes at kunne lære på nogen anden måde.

Men der findes noget åndeligt, som overhovedet ikke registreres på den måde. Man føler bare noget, ikke på samme måde som ved berøring, men som noget man simpelthen fornemmer.

Der findes nogle åndelige ting, som registreres i vore tanker og opmagasineres i vor erindring som ren kundskab. Kundskab om ,,det, som har været, det, som er, og det, som snart skal ske" (L.&P. 88:79; se også L.&P. 93:24 og Jakobs Bog 4:13)

Lige så sikkert, som vi kender materielle ting, kan vi indhente viden om åndelige forhold.

Uden undtagelse vil enhver af os en dag komme til at gøre det regnskab op. Vi vil den dag modtage en dom for, hvad vi har gjort i jordelivet og stå overfor en slags fogedforretning.

Der er én ting, jeg ved: vi vil blive behandlet retfærdigt. Retfærdighedens evige lov, vil blive den kålestok, hvorefter vi skal afregne.

Retfærdighed afbildes sædvanligvis ved en dame, der holder en vægt med to skåle, og som er bundet for øjnene, for at hun ikke skal blive partisk eller få sympati for den, der skal dømmes. Der er ingen sympati i retfærdighed alene — kun retfærdighed!

Profeten Alma erklærede:

,,Retfærdigheden gør krav på mennesket og fuldbyrder loven, og loven pålægger straffen; var det ikke så, ville retfærdighedens værk blive tilintetgjort, og Gud ville ophøre med at være Gud." (Alma 42:22)

Jeg anbefaler jer at læse det toogfyrretyvende kapitel i Alma. Det afslører retfærdighedens plads og bekræfter, at den digter havde ret, som sagde: ,,Hvis retten skal gå sin gang, fik ingen af os frelsen at se." (Shakespeare: *Købmanden i Venedig,* 4. akt, 1. scene. Oversat af V. Østerberg.)

Lad mig fortælle jer en historie — en lignelse.

Der var engang en mand, som meget

stærkt ønskede noget. Det forekom vigtigere end noget andet i hans tilværelse. For at få dette ønske opfyldt satte han sig i stor gæld.
Han var blevet advaret mod at sætte sig i en sådan gæld og især advaret mod netop den kreditor. Men det forekom ham så vigtigt at gøre, at få det han ønskede sig, netop lige nu. Han var sikker på, at han kunne betale for det senere hen.
Så underskrev han en kontrakt. Han ville betale den ud i løbet af et stykke tid. Han bekymrede sig ikke ret meget derover, for den endelige afregning syntes så langt borte. Han havde, hvad han ønskede sig, og det var, hvad der betød noget.
I baghovedet på ham spøgede altid kreditorens navn, og i tankerne foretog han den ene betaling efter den anden, idet han forestillede sig, at den endelige afregningsdag på en eller anden måde aldrig ville komme.
Men som det altid sker, kom dagen alligevel, og hele beløbet var forfaldent. Hans kreditor dukkede op og forlangte totalsummen udbetalt.
Først da forstod han, at hans kreditor havde magt til ikke blot at tage alt det fra ham, som han ejede, men også til at kaste ham i fængsel.
,,Jeg kan ikke betale Dem, for jeg har ikke de penge," indrømmede han.
,,Jamen," sagde kreditoren, ,,så må kontraktens regler derom sættes i kraft. Vi tager alt, hvad De ejer, og De må gå i fængsel. Det har De indvilliget i. De har selv valgt. De underskrev kontrakten, og nu må den sættes i kraft."
,,Kan De ikke udsætte betalingsfristen eller eftergive mig beløbet?" bad skyldneren. ,,Arrangér det på en eller anden måde, så jeg ikke behøver at gå i fængsel. De tror da vel på barmhjertighed? Vil De ikke nok vise barmhjertighed?"
Kreditoren svarede: ,,Barmhjertighed er altid så forfærdelig ensidig. Den ville kun tjene Dem. Hvis jeg nu viser Dem barmhjertighed, vil den efterlade mig ubetalt. Det er retfærdighed, jeg forlanger. Tror De ikke på retfærdighed?"
,,Jeg troede på retfærdighed, da jeg underskrev den kontrakt," sagde skyldneren. ,,Den var dengang på min side, for jeg mente, at den ville beskytte mig. Jeg havde dengang ikke brug for barmhjertighed, og jeg mente heller ikke, at jeg nogensinde skulle få brug for den. Jeg mente retfærdighed ville tjene os begge to lige godt."
,,Det er retfærdigheden, der forlanger, at De betaler det skyldige beløb eller lider straffen," svarede kreditoren. ,,Sådan er loven. De har indvilliget i at gøre det, og sådan bliver det. Barmhjertighed kan ikke tilsidesætte retfærdigheden."
Og der stod de: den ene udmålte retfærdighed, den anden bønfaldt om barmhjertighed. Ingen af dem kunne få deres vilje uden på den andens bekostning.
,,Hvis ikke De eftergiver skylden, kan der ikke være tale om barmhjertighed," argumenterede skyldneren.
,,hvis jeg gør det, vil der ikke være nogen retfærdighed," var svaret.
Det så ud til, at begge love ikke kunne opfyldes. De er to evigtgyldige idealer, der synes at modarbejde hinanden. Findes der ingen måde, hvorpå retfærdighed fuldtud kan tilfresstilles og barmhjertighed også?
Jo, der findes en måde! Retfærdighedens lov *kan* fuldtud tilfredsstilles, og barmhjertighed *kan* fuldtud gives — men det kræver noget mere. Og sådan gik det dennegang.
Skyldneren havde en ven. Han kom til hjælp. Han kendte skyldneren godt. Han vidste, at han var ubetænksom. Han syntes, at han havde handlet dumt ved at sætte sig i en sådan situation. Ikke desto mindre ville han gerne hjælpe ham, fordi han kunne lide ham. Han anbragte sig mellem dem, vendte sig mod kreditoren og stillede sit forslag.
,,Jeg vil betale gælden, hvis De vil løse skyldneren fra hans hans kontrakt. så han kan beholde sine ejendele og ikke behøver gå i fængsel."
Mens kreditoren overvejede tilbudet, tilføjede formidleren: ,,De forlangte retfærdighed. Selvom han ikke kan betale, så vil jeg gøre det. De bliver retfærdigt behandlet og kan ikke forlange mere. Det ville være retfærdigt."
Og så invilligede kreditoren. Formidleren vendte sig derpå til skyldneren. ,,Hvis jeg betaler din gæld, vil du så acceptere mig som din kreditor?"
,,Ja, ja, ja," udbrød skyldneren. ,,Du redder mig fra fængsel og viser mig barmhjertighed."
,,Men så," sagde velgøreren, ,,må du betale din gæld til mig, og jeg vil bestemme betingelserne. Det vil ikke blive let, men det vil blive muligt. Jeg vil sørge for en udvej. Du behøver ikke at gå i fængsel."
Og sådan blev kreditoren betalt fuldtud. Der var blevet handlet retfærdig med ham. Ingen kontrakt var blevet overtrådt.
På den anden side var der blevet udvist barmhjertighed overfor skyldneren. Begge love var blevet opfyldt. Fordi der var en formidler, havde retfærdigheden fået sin fulde del, og barmhjertigheden var helt og fuldt blevet tilfredsstillet.
Enhver af os lever i en slags åndelig gæld. En dag vil kontoen blive lukket og afregning forlangt. Selvom vi måske lejlighedsvis betragter den nu, så vil vi når den dag kommer, og fogeden står for døren, kikke os hvileløst omkring i det spinkle håb, at nogen ligegyldig hvem, ville komme os til hjælp.
Og ifølge den evigtgældende lov kan barmhjertighed ikke tilbydes, medmindre én er villig og i stand til at påtage sig vor skyld, betale prisen og arrangere betingelserne for vores frigivelse.
Med mindre der er en formidler, med mindre vi har en ven, må hele vægten af umildnet og usympatisk retfærdighed falde på os. Den fulde betaling for enhver overtrædelse, uanset om den er ubetydelig eller alvorlig, vil blive os afkrævet til sidste øre.
Men vid nu dette: Sandheden, den strålende, storslåede sandhed, er, at der er en sådan formidler.
,,Thi der er kun én Gud, og kun én mellemmand imellem Gud og mennesket: mennesket Kristus Jesus." (1. Tim. 2:5)
Gennem ham kan barmhjertighed fuldtud udstrækkes til enhver af os uden at den evige retfærdighedslov bliver overtrådt.
Denne sandhed er selve grundlaget i den kristne doktrin. Måske kender I meget til evangeliet, som det forgrener sig ud derfra, men hvis I kun kender grenene, og disse grene ikke

har forbindelse med roden — hvis de er blevet skåret bort fra sandheden — vil der ikke være noget liv eller nogen forløsning i dem.
Udstrækningen af barmhjertighed vil ikke ske automatisk. Det vil ske gennem en pagt med formidleren. Det vil blive på hans betingelser, hans gavmilde betingelser, der som noget absolut nødvendigt indbefatter dåb ved nedsænkning i vand til syndernes forladelse.
Hele menneskeheden kan beskyttes af retfærdighedens lov, og på én gang kan enhver af os få udstrakt barmhjertighedens forløsende og helbredende velsignelse.
Kendskab til det, jeg taler om, er af yderst praktisk værdi. Den er meget nyttig og hjælpsom rent personligt. Den åbner muligheden for os allesammen til at holde vores åndelige gældskonto ajour.
Du er måske blandt disse bekymrede mennesker. Når du virkelig ser ind i dig selv i disse stille overvejelsens øjeblikke — som mange af os forsøger at undgå — er der så noget ugjort, som bekymrer dig?
Har du noget på samvittigheden? Er du stadig, i større eller mindre grad, skyldig i et eller andet, småt eller stort?
Vi prøver tit at klare skyldproblemer ved at fortælle hinanden, at det ikke betyder noget. Men på en eller anden måde, dybt derinde, tror vi ikke rigtigt hinanden. Og vi tror heller ikke os selv, hvis vi siger det. Vi ved bedre. Det betyder noget!
Vore overtrædelser lægges allesammen oven i vores gældskonto, og en dag vil vi, hvis vi ikke afregner på rette måde, ligesom det var tilfældet med Belsazar fra Babylon, blive vejet på vægten og fundet skyldige.
Ker findes en Forløser, en Formidler, som både er villig og i stand til at tilfredsstille retfærdighedens krav og udstrække barmhjertighed til dem, som angrer, for ,,han hengiver sig selv som et sonoffer for synd for at fyldestgøre loven for alle dem, som har et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og for ingen andre kan loven fyldestgøres." (2. Nep. 2:7)
Han har allerede fuldført forløsningen af hele menneskeheden fra den jordiske død; opstandelsen er udstrakt til alle, uden betingelser.
Han muliggør også forløsning fra den anden død, nemlig den åndelige død, der er adskillelse fra vor himmelske Faders nærvær. Denne forløsning kan kun komme til dem, der er rene, for intet urent kan opholde sig i Guds nærvær.
Hvis retfærdighed siger, at vi ikke er værdige på grund af vores overtrædelse, giver barmhjertighed en mulighed, en bodfærdighed, en forberedelse til at komme ind.
Jeg har medbragt et stort ønske om at bære vidnesbyrd om Herren, Jesus Kristus. Jeg har længtes efter at fortælle jer i så enkle vendinger, som jeg kan, hvad han gjorde, og hvad han er.
Selvom jeg ved, hvor fattige ord alene kan være, ved jeg også, at sådanne følelser ofte bæres af Ånden, uden ord.
Til tider kæmper jeg mod byrderne af utilstrækkelighed. Men ikke desto mindre er der, fordi jeg ved, at han lever, en tilbagevendende følelse af lykke og glæde.
Der er ét sted, hvor jeg især er sårbar — når jeg ved, at jeg har gjort en eller anden uret eller såret nogen. Da er det, jeg ved, hvad pine er.
Hvor dejligt er det ikke ved sådanne lejligheder at blive overbevist om, at Gud lever, og at få mit vidnesbyrd bekræftet. Jeg ønsker af hele mit hjerte at vise jer, hvordan vore byrder af skuffelse, synd og skyld kan lægges frem for ham, og på hans betingelser få ethvert punkt på listen mærket ,,betalt helt og fuldt".
Jeg hævder, sammen med mine brødre i De tolvs Råd, at være et særligt vidne om ham. Mit vidnesbyrd, og deres, er sandt. Jeg elsker Herren, og jeg elsker den Fader, som sendte ham.
Med disse ord, der er skrevet med dyb åndelig inspiration vil jeg slutte:

Den store visdom, kærlighed
i himlens store råd
blev vist da Jesus sendtes ned
at lide, dø for os.

Hans blod blev hensynsløst udøst,
sit liv han villigt gav,
og uden synd har han forløst
den brødefulde jord.

Forløsningsplanen fører til
et stort og herligt mål:
Retfærdighed får evigt spil
i himmelsk harmoni.
(Sangbogen nr 227)

I Jesu Kristi navn. Amen.

Vore skridt hen imod ,,vær da I fuldkomne" ledes ved at anvende Frelserens saligprisninger

Saligprisningerne og vores fuldkommengørelse

ÆLDSTE ROYDEN G. DERRICK
De halvfjerds' første Kvorum

En smuk, højlys dag tidligt i foråret 1820 knælede en 14-årig dreng i en skov og udøste sine tanker og følelser for Gud. Det, der derpå skete, gjorde hans oplevelse til den mest betydningsfulde begivenhed, der er forekommet i nærved 1800 år. Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, viste sig personligt for ham — ansigt til ansigt med ham.

Senere genoprettede Gud ved hjælp af denne unge mand, hvis navn var Joseph Smith, sin kirke og gengav sit evangeliums fylde.

Denne genoprettelse er det, som gjorde denne oplevelse så betydningsfuld. Jeg bærer vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn, at dette er sandt. Jeg ved, at han talte med Gud, og at der fandt en sådan gengivelse sted, fordi Helligånden har båret vidnesbyrd derom til mig. Jeg siger det uden den ringeste betænkning. Jeg har en sikker overbevisning om, at det virkelig skete.

Det er vigtigt, at medlemmerne af kirken ved, at enhver generalautoritet har en sådan sikker viden, for Frelseren sagde om individuel åbenbaring til Peter: ,,På den klippe vil jeg bygge min kirke." (Matt. 16:18)

At tjene Herren er ikke et individuelt spørgsmål. Det er en familieopgave. Enhver hustru burde støtte sin mand i hans opgaver i kirken; enhver mand burde støtte sin hustru i hendes; ethvert barn burde støtte sine forældre; ethvert forældrepar sine børn; enhver bror sin søster; enhver søster sin bror.

Det vil opbygge den evige familie.

Jeg er taknemmelig over for min elskede, som har været en god kammerat, en fremragende mor, en hengiven hustru, og en bemærkelsesværdig god missionærkammerat. Jeg er taknemmelig for hendes forældre, som har opdraget retskafne børn; for vore børn, som gennem årene sammen med os har tjent Herren; for vore familiemelemmer, som har været så loyale og støttende; og for mine vidunderlige forældre og min bror, som, i deres himmelske boliger, er jeg sikker på, er klare over min nye kaldelse til at være et særligt vidne om Frelseren.

Missionærarbejde betaler sig.

Søster Derrick og jeg tilbragte tre tilfredsstillende år i det nordlige England som missionærer. Vi havde kun været hjemme i otteogfyrre timer, da der kom en kaldelse om så hurtigt som muligt at vende tilbage og præsidere over en ny mission, der oprettedes i republikken Irland. Hvilken vidunderlig oplevelse har det ikke været.

I Irland, hvor samfundets pres er usædvanligt stærkt, sagde en far med tårerne løbende ned ad kinderne: ,,De kaldte mig en tåbe — min familie kalder mig et fjols — mine venner kalder mig en dåre; men jeg vil finde mig i deres hån hver eneste dag i året og være loyal overfor min Frelser, som ledede mig til den sande kirke."

Og en anden, som havde været usædvanlig skeptisk, sagde aftenen før sin dåb: ,,Det er sandt — men det er ikke bare sandt, det er hele sandheden og intet andet end sandhed." Og det erklærer vi over for verden om dette budskab om genoprettelsen.

Jo mere erfaring jeg får i at forkynde det gengivne Jesu Kristi evangelium, jo mere påvirket føler jeg mig af indholdet af Saligprisningerne, som de blev fortalt mig for mange år siden af en ven, og som fortjener at blive kendt i større udstrækning. Hver enkelt af Saligprisningerne repræsenterer et særligt skridt hen mod fuldkommengørelse og lærer os, hvordan vi skal kvalificere os til ophøjelse, for Bibelen afslutter kapitlet med Saligprisningerne med ordene: ,,Så vær I da fuldkomne, som jeres himmelske Fader er fuldkommen." (Matt. 5:48)

Frelseren begyndte sin prædiken med at sige: *,,Salige er de fattige i ånden, thi Himmeriget er deres."* (Matt. 5:3, fremhævelse tilføjet) Da Frelseren holdt den samme prædiken for menneskene i det gamle Amerika, sagde han: ,,Salige er de fattige i ånden, som kommer til mig, thi Himmeriget er deres." (3. Neph. 12:3) ,,Som kommer til mig" — forklarer meningen.

Da jeg var dreng gik en hjord heste løse på Ensign Flats lige nord for Utah Capitol bygningen. Om sommeren sad vi lejlighedsvis på bjergsiden med kikkerter og betragtede hjorden, mens den løb frem og tilbage eller stod og græssede på engen nedenfor. For det meste syntes hestene at være nogle usle kræ, men der var en enklet, som havde en skønhed, en værdighed og en rejsning, der gjorde den egnet til at lede horden. Vi prøvede ved flere

lejligheder at lægge et reb på denne hingst. Og en dag havde vi heldet med os. Men vi fandt hurtigt ud af, at vi i enden af rebet havde et raseribundt som vi ikke kunne styre. Uanset, hvor meget vi anstrengte os, kunne vi ikke komme til at ride på den. Efter adskillige forsøg gav vi op og slap den løs. Den havde ingen værdi for os.

Jeg læste for nylig, at når professionelle træner arabiske heste, arbejder de med dem i adskillige måneder. Ved afslutningen af oplæringsperioden anbringes de i et indelukke uden mad og drikke. Efter flere dages forløb anbringes mad og drikke i nogen afstand men inden for sigte. Lågen åbnes, og hestene løber hen for at tilfredsstille deres appetit.

Lige før de når maden og vandet, fløjter træneren. De, som reagerer herpå, udtages som de mest værdifulde. De lystrer deres herres kalden.

Med bemyndigelse fra Herren har vi 25.000 unge mænd, som er i færd med at udskille verdens befolkning for at finde frem til dem, som vil underlægge sig ham og Helligåndens hvisken. Vi finder et bestandigt større antal rundt omkring i verden, som reagerer positivt, men det store flertal foretrækker at tilfredsstille deres appetit og at gøre tingene på deres egen måde i stedet for på Herrens måde.

Når vi elsker Herren, vil vi overgive os til *hans* plan og tjene ham af hele vort hjerte, sind og styrke. Det er det *første* skridt. Vi må tage det skridt for at kvalificere os til ophøjelse. Forandringens mirakel begynder, når vi kommer frem med en angergiven ånd.

Derefter sagde Frelseren: *,,Salige er de, som sørger, thi de skal trøstes."* (Matt 5:4, fremhævelse tilføjet) *Det er det andet skridt.* Det er uhyre vigtigt. Apostlen Paulus talte om en gudlignende sorg over vore synder, da han sagde: ,,Bedrøvelse efter Guds sind virker omvendelse til frelse." (2. Kor. 7:10) Det er nødvendigt at omvende sig fra sine synder, hvis vi skal tilgives, og hvis Jesu Kristi forsoning skal blive effektiv for os. Hvor det dog er dejligt at arbejde med et menneske, som gennemgår omvendelsesprocessen, går i dåbens vande og kommer ind i Guds rige. Der knyttes et kærlighedsbånd, en enhedens ånd til dem, som går gennem denne renselsesproces, som verden ikke forstår.

Frelseren sagde derpå: *,,Salige er de sagtmodige, thi de skal arve jorden."* (Matt. 5:5, fremhævelse tilføjet) At være sagtmodig vil sige, at man er villig til at tage imod lære. De, der er villige til at lytte, kan lære meget. De, som er uvillige til at lytte, berøver sig selv store velsignelser. I behøver ikke være bange for at blive snydt, for profeten Moroni skrev: ,,Gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting." (Moroni 10:5) I har modtageren ved hånden, som kan skille falske lærdomme fra ægte. Følg de skridt, Frelseren angiver i Saligprisningerne, og din modtager vil blive indstillet nøjagtigt. Bed derpå til Gud i oprigtighed om et svar, og din modtager vil virke. Det er Guds måde for os at finde sandheden.

Frelseren sagde videre: *,,Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdighed, thi de skal mættes."* (Matt. 5:6, fremhævelse tilføjet) Mormons Bogs beretning lyder: ,,thi de skal fyldes med den Helligånd." (3. Nep. 12:6) Dette er vigtigt. Helligånden er den store lærer og forkynder os alle tings sandhed. Gud har bevist sin frelsesplan — en plan for *vor* frelse. Den findes i de hellige skrifter, og Herren har befalet os at ,,ransage skrifterne" (Joh. 5:39). Planen er ikke kompliceret, men den er omfattende. Den er så omfattende, at vi aldrig hører op med at lære, og alligevel er den så vidunderlig enkel. Herren har lovet os alle, at hvis vi følger hans program, vil vi lære ,,linie på linie, og bud på bud"

Præsident Spencer W. Kimballs hustru, søster Camilla Eyring Kimball.

(L.&P. 98:12), indtil den fuldkomne dag.
Dette løfte er givet til enhver. Vi skal udvikle en utilfredsstillende appetit for kundskab med hensyn til vores frelse, for Frelseren har sagt: ,,Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, som du har sendt, Jesus Kristus." (Joh. 17:3) Der findes ikke mere vigtigt, spændende og opmuntrende emne end at lære om ham, som skabte verdenerne og den plan, han har lagt for os.
Når vi begynder at følge Frelserens lærdomme, vendes vore tanker og vore hjerter mod andre. Frelseren vedblev: *,,Salige er de barmhjertige, thi dem skal der vises barmhjertighed."* (Matt. 5:7, fremhævelse tilføjet) Lykke er et biprodukt, der fremkommer, når man hjælper andre. Ingen finder nogen sinde lykke ved at tænke på sig selv. Sand lykke kommer, når vi mister os selv i tjeneste for andre — når vi er barmhjertige mod vore medmennesker.
At være barmhjertige overfor andre fører til renhed i hjertet, for Frelseren sagde: *,,Salige er de rene af hjertet, thi de skal se Gud."* (Matt. 5:8, fremhævelse tilføjet)
Biproduktet af et rent hjerte er indre fred. Herren sagde derefter: *,,Salige er de, som stifter fred, thi de skal kaldes Guds børn."* (Matt. 5:9, fremhævelse tilføjet) Når et menneske opnår indre fred, ønsker det fred i sin familie. Man ønsker fred i samfundet. Man ønsker fred i nationen. Og man ønsker fred i verden.
Søster Derrick og jeg kørte for nylig fra Dublin til Limerick i Irland. På vejen var der skilte, der var malet på vægge og busstoppesteder: ,,Britter ud — freden ind." Det er ikke vejen eller måden at opnå fred på. Fred kommer fra den pågældendes indre. Stift fred i hjerterne og tankerne på et folk i et land, og man vil have fred i den nation. Vi forkynder for verden, at efterlevelse af principperne i Jesu Kristi evangelium, som det er gengivet ved profeten Joseph Smith, vil bringe fred til verdens nationer.
Forkyndelse af Frelserens lære er aldrig sket uden modstand. Herren siger om dem, som er villige til at modstå samfundsmæssigt pres og kritik og vedblive at tjene ham: *,,Salige er de, som er forfulgte for retfærdigheds skyld, thi Himmeriget er deres.*
Salige er I, når man håner og forfølger jer og lyver jer alt ondt på for min skyld.
Glæd jer og fryd jer: jeres løn skal være stor i Himlene; thi således har man forfulgt profeterne, som var før jer." (Matt. 5:10-12, fremhævelse tilføjet) Og således beskrev Frelseren det forandringsmirakel, der sker i ens liv, når man accepterer Jesu Kristi evangelium, som er en smuk, mirakuløs og sjæls-tilfredsstillende gave fra Gud.
Frelseren afsluttede saligprisningerne med at sige, at de, som indretter deres tilværelse efter disse forkyndelser: ,,I er jordens salt . . .
I er verdens lys . . .
Således skal jeres lys skinne for menneskene, for at de må se jeres gode gerninger og prise jeres Fader, som er i Himlene." (Matt. 5:13-14, 16)
Profeten Nephi sagde om Frelseren: ,,Han indbyder alle til at komme til sig og få del i hans godhed, og han nægter ikke nogen at komme til sig." (2. Nep. 26:33)
Til alle mennesker i verden, gentager vi indbydelsen til at komme til Frelseren på den måde, han har udtænkt, få del i hans godhed, ,,og nyde det evige livs ord i denne verden og evigt liv i den tilkommende, ja, udødelig herlighed" (Moses 6:59), ,,hvad der er den største af alle Guds gaver" (L.&P. 14:7). I Jesu Kristi navn. Amen.

Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab: fra venstre: Søster Marian R. Boyer, søster Janath R. Cannon, søster Barbara B. Smith.

Vores indflydelse burde bestandigt mærkes i sikring af de moralske standarder i vore hjem og samfund

Men bliv I ordets gørere

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De tolvs Råd

,,Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.
Thi hvis mogen er ordets hører og ikke dets gører, så ligner han en mand, der betragter sit eget billede i et spejl:
Når han har betragtet sig selv, går han bort og glemmer straks, hvordan han så ud.
Men den, som skuer ind i frihedens fuldkomne lov og bliver ved dermed, så han ikke er en glemsom hører, men en gerningens gører, han skal være salig i sin gerning." (Jakobs Brev 1: 22-25)

Når jeg studerer skrifterne undrer jeg mig over hvor ofte Herren har fundet det nødvendigt at minde os om de velsignelser, han har givet os, og hvordan vi bør benytte disse storslåede gaver.

Da Herren fuldførte sin skabelse af jorden og inspicerede det, som han havde skabt, så han, at det var godt. Derpå skapte Gud manden og kvinden og velsigende dem. Hans første instruktioner til sine nyligt skabte børn var, at de skulle blive frugtbare og formere sig, opfylde og herske. Der er også en tilslutning til dette budskab i Mormons Bog. De retfærdige, som vil arbejde, skal glæde sig over jordens gaver og rigelighed. Vend dig bort fra retskaffent arbejde, og du vil komme til at lide under sparsomhed, smerte og sorg. Herrens ord i vor tids skrifter befaler igen: ,,Du må ikke være doven; for den dovne skal ikke æde arbejderens brød eller bære hans klæder." (L.&P. 42:42)

Det er tydeligt ud fra skrifterne, at Herren ønsker, at vi skal benytte de råmaterialer, han så rigeligt har velsignet os med.

Mens Frelseren var her på jorden lærte han os dette princip gennem sit eksempel, formaninger og lignelser. Budskabet blev specielt fremhævet i lignelsen om talenterne. (Matt. 25:14-30)

Her fortæller Frelseren os om en mand, som rejste til et fjerntliggende land og først kaldte sine tjenere sammen for at fordele sine ejendele mellem dem. En gav han fem talenter, en anden to og en tredie én; hver enkelt fik i henhold til sine evner. Så tog han afsted.

Og nu arbejdede de to, som havde fået fem og to talenter, flittigt for at fordoble det, som de havde modtaget. Men han, som havde fået én, gik hen og gravede et hul i jorden og begravede sin herres penge. Efter nogen tids forløb vendte herren tilbage. Til dem, som havde tjent fem og to, sagde han: ,,Vel, du gode og tro tjener, du har været tro over lidt, jeg vil sætte dig over meget; gå ind til din herres glæde." (Matt. 25:21)

Han som havde fået den ene talent og gravet den ned i jorden, gik hen og gravede den op igen og kom frem med sin talent og prøvede at undskylde sig for ikke at have formeret det, som hans herre havde givet ham.

Herren hilste ham ikke med et: ,,Vel gjort". Hans hilsen var: ,,Du dårlige og dovne tjener." (Matt. 25:26) og derpå sagde herren: ,,Tag nu den talent fra ham og giv den til ham, der har ti talenter; thi enhver, som har, ham skal der gives, og han have overflod; men den, der ikke har, fra ham skal endog det tages, som han har." (Matt. 25:28, 29) Som en venlig og kærlig fader har Herren lært sine børn glæden og tilfredsstillelsen og belønningerne, der følger med udført arbejde.

Som dem, der har modtaget evangeliets lys, bør vi specielt være motiveret til at være de bedste til vort arbejde. Må jeg have lov til at udfordre jer på fem områder til at gøre en særlig indsats for at udnytte de muligheder, hvormed Herren har velsignet jer?

For det første som mænd og hustruer: Vor viden om dette evige forhold burde få os til at være yderst besluttet på at få succes ud af denne vigtige opgave i vor jordiske tilværelse.

Præsident Kimball har sagt: ,,Ægteskabet er måske den vigtigste af alle beslutninger og har de videst rækkende indvirkninger, for det vedrører ikke blot øjeblikkelig lykke, men også evig glæde. Det vedrører ikke blot to menneske, men også deres familier og især deres børn og deres børns børn ned gennem mange generationer." (Spencer W. Kimball: *Marriage and Divorce,* side 10. Salt Lake City, 1976)

Der findes i dag en djævelsk og alt for populær plan, der prøver at ramme selve grundlaget for denne grundlæggende organisation. Satan pønser med stor dygtighed på at ødelægge menneskeheden og har trængt sig ind på

vore hjems hellige grund. Han forsøger at forherlige vantro, gøre skilsmisser almindelige, og popularisere forhold uden for ægteskabspagten. Historien giver rigelige vidnesbyrd om, at en sådan kurs vil ødelægge menneskeheden. Selvfølgelig burde vi, med vores kendskab til den evige natur af denne hellige forbindelse mellem mand og hustru, af al vor magt søge at gøre vore ægteskaber værdige til en evig velsignelse.

Profeten Joseph Smith havde en højst bemærkelsesværdig måde at klare problemer mellem sig og sin hustru. David Whitmer fortæller om en episode mellem Joseph og Emma Smith: ,,En morgen, da Joseph Smith var ved at gøre sig klar til at fortsætte oversættelsen, gik noget galt i huset, og han fik skylden for det. Noget, som Emma, hans kone, havde gjort. Oliver og jeg gik ovenpå, og Joseph kom kort efter op for at fortsætte oversættelsen, men han kunne ikke gøre noget. Han kunne ikke oversætte et eneste ord. Han gik nedenunder, ud i haven og henvendte sig til Herren. Var væk en timestid — kom tilbage og bad Emma tilgive sig, og kom derpå op, hvor vi var, og nu gik oversættelsen fint." (B. H. Roberts: *Comprehensive History of the Church,* 1:131)

Jeg gad vide, hvor længe problemer ville vare mellem mand og hustru, hvis vi tillod Herren at afkøle vores temperament og bringe os til fornuft; hvis vi ville knæle for ham og bede om styrke til at tilgive.

Jeg udfordrer jer i dag til at gøre noget særligt ud af jeres ægteskab. Følg skriftens råd og lad jeres ægteskab være bygget på tro på Kristus og lad det bygge på og have sin rod i kærlighed. (Se Ef. 3:17)

For det andet — den største af alle velsignelser ved en evig forbindelse er retten til at have evig familie. Hvis Herren vil det, skulle retskafne ægteskaber frembringe børn. Og de bør have det privilegium at komme til jorden gennem en højt favoriseret slægtlinie.

Et af de bedste privilegier en generalautoritet har, er måske tredive eller fyrre gange om året at besøge kirkens stave og at være gæst i hjemmet hos en stavspræsident. Jeg er overbevist om, at jeg på første hånd har set nogle af de bedste hjem, der findes i hele verden.

Jeg husker for nogen tid siden at have fået tildelt en konference i en stav, hvor stavspræsidenten var tandlæge. Det var tydeligt, bedømt ud fra hus og møbler, at han havde haft succes. Jeg tror, han var i stand til at give sine børn næsten hvad som helst, de måtte ønske. Men han elskede dem nok til at lære dem ansvar. Han var flyttet fra byen ud til omegnen, hvor han lærte børnene arbejdets værdi.

Hvor var jeg glad for at sidde sammen med børnene og lade dem beskrive de projekter, de havde fået tildet ansvaret for. Med stolthed fortalte de mig, hvor mange æg om dagen hønsene lagde, hvor højt deres majs stod, og hvordan kvæget klarede sig på marken. Den familie havde som deres motto det 119. vers i det 88. afsnit i Lære og Pagter: ,,Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, byg et hus, et bedehus, et fastehus, et troens hus, et lærdommens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, ja, et Guds hus."

Jeg udfordrer jer til at gøre jeres hjem til et Guds hus.

For det tredje — efter kærlighed, forståelse og ærlighed i ægteskabet — næst derefter i betydning, tror jeg, er den økonomiske stabilitet i familien. I opdelingen af opgaver regnede Herren med, at den at skaffe familien den nødvendige indkomst skulle tilfalde manden og faderen. En familie bør vokse op med den trygge forsikring, at så længe far har et sundt sind og et stærkt legeme, vil han vedblive at dyrke sine talenter og fremme sin karriere. Han vil gøre sit bedste i sine forberedelser og udføre sit arbejde på en sådan måde, at han kan sørge tilpas for sin familie.

Fædre, vær ærlige i jeres forretningsanliggender. Vær loyal overfor jeres arbejdsgiver. Bestem jer til at blive den bedste i jeres valgte erhverv. Gør hver dag en *fuld* indsats for at blive mere produktiv end dagen før. Jeg udfordrer jer til at være ledere i jeres valgte profession eller stilling.

For det fjerde, vi har tilsluttet os Jesu Kristi evangelium. Vi har villigt lagt

Ældste G. Homer Durham og sin hustru

hænderne på ploven. Vi har accepteret forpligtelsen til at opbygge Guds rige her på jorden. Skrifterne fortæller os: ,,Men stræb efter de nådegaver, der er de største! Og jeg vil nu vise jer en endnu ypperligere vej." (1. Kor. 12:31) Selvfølgelig er kun fuldkommenhedens standard det mål, vi bør forsøge at nå i den opgave, vi er blevet givet i kirkens tjeneste. Jeg udfordrer jer til med begejstring at acceptere kirkekaldelser og med flid gøre alle anstrengelser for at opnå det højeste stade i udførelsen deraf.

Og endelig, vore børn fortjener retten til at vokse op i rene og sunde omgivelser. Vi har forpligtelse og ansvar for at sikre dette privilegium for dem. Jeg fik for et par måneder siden et interessant brev fra en mor, som fortalte mig om sine tjenestetimer for det kommunale udvalg for 200-års festlighederne (for USA's oprettelse som selvstændig stat. O. a.) Lad mig citere en del af hendes brev:

,,Jeg gik til et forældrerådsmøde i begyndelsen af skoleåret og fik at vide, at min datter i 6. klasse skulle læse en bestemt bog i skolen. Jeg følte mig tilskyndet til at læse den for at se, om den var ønskværdig for børn. Da jeg læste den, fandt jeg den i høj grad uønskelig for børn i 6. klasse. Den var fuld af blasfemi, vold, manglende respekt for voksne og især forældre og var i almindelighed trist og nedbrydende, uden kærlighed, skønhed og godhed. Jeg talte med skoleinspektøren om det og forklarede ham mine bekymringer. Han foreslog, at jeg skulle læse hele serien af bøger, før jeg fordømte dem, og hvis jeg så stadig mente det samme, kunne jeg så skrive mine indvendinger i et brev til ham med bestemte eksempler på kritisabelt materiale.

Jeg fulgte hans råd og læste de andre bøger og fandt også dem uegnede for vore børn. Jeg følte mig tilskyndet til at skrive et brev, endnu før jeg var færdig med den sidste bog i serien.

Jeg blev glad over at modtage indbydelse fra skoledistrikets vice-chef til at komme og tale med ham. Han fortalte mig, at det ikke var distriktes politik at have bøger i deres læseplan for børn, som indeholdt blasfemi, og at man øjeblikkelig ville fjerne disse bøger overalt i skoledistriktet. Han sagde, at de i høj grad var flove over, at nogen skulle gøre dem opmærksom på bøgernes uønskede natur, og at man ville sørge for, at de, der var ansvarlige for at gennemgå bøger til antagelse, i fremtiden kom til at udføre deres opgave bedre."

Vi er blevet velsignet med evangeliets lys til at lede os og til at vejlede og styre vor tilværelse Gennem vores forståelse og studium af skrifterne har vi fået kundskab om Herrens love, ved hvilke vi skulle styre vor jordiske tilværelse. Med den store velsignelse kommer en forpligtelse til at blive en del af samfundet, hvori vi lever. Vores indflydelse bør mærkes i sikring af de moralske standarder i landsbyer, byer og storbyer, dér hvor vore hjem befinder sig i alle dele af verden. Jeg udfordrer jer til at lade jer involvere i hævelse af standarder i de kommuner, hvor I bor. Må evangeliets lys hjælpe os til at se de store muligheder, Herren har velsignet os med. Der er kraft i et retskaffent levned. Må vi igen forpligte os til at blive ordets gørere — kvalitetsopbyggere af vor himmelske Faders rige. Må vor tilværelse fyldes med glæde ved at have udført et godt stykke arbejde. Må vort kendskab til evangeliet hjælpe os til at blive de bedste til hvad som helst, Herren har kaldet os til at være, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

De, som ser med forståelse, erkender profetiens opfyldelse i vor tid

„Gud har så gådefuld en vis at gøre undere på"

ÆLDSTE LeGRAND RICHARDS
De tolvs Råd

Efter Frelserens opstandelse gik han på vejen til Emmaus sammen med to af sine disciple, og vi får at vide, at „deres øjne holdtes til" så de ikke kunne genkende ham (Luk. 24:16). Da han hørte, hvad de havde at sige om ham og hans liv og korsfæstelse, forstod han, at de ikke havde forstået, hvad han havde prøvet at lære dem, og så sagde han til dem: „Åh, hvor er I u forstandige og tunghemme til at tro på alt det, profeterne har talt!" (Lukas 24:25)

Derefter viste han dem, begyndende med Moses og profeterne, hvordan profeterne i alle forhold havde vidnet om ham; og i ved, at de gjorde det, selv indtil de mindste detaljer, endog til lodtrækningen om hans klæder ved korsfæstelsen. (Salme 19)

Så fortæller Lukas os, at han åbnede deres forståelse, så de kunne fatte skrifterne. Og så spørger jeg jer i dag, tror I alt det, som profeterne har talt? Og hvis I gør det, forstår I så, hvad Esajas sagde: at Herren har erklæret „de forkyndte enden, tilforn, hvad der ikke var sket." (Es. 46:10)

I alle de hellige skrifter og ud fra alle de store begivenheder i verdens historie, er, såvidt som profeterne har forudsagt, den største begivenhed forberedelsen til Frelserens komme i de sidste dage, da han vil komme i magt og stor herlighed med alle de hellige engle, som kongernes Konge og herrernes Herre.

Tydeligvis må der ske en forberedelse til det komme.

Jeg vil gerne indlede det, som jeg vil sige her i dag, med de ord, William Cowper udtrykker i sangen: „Gud har så gådefuld en vis at gøre under på." Jeg vil gerne her henvise til nogle få af de undere, som Herren har udført og vedbliver at udføre for at forberede den strålende genkomst af sin enbårne Søn, sådan som profeterne har forudsagt det. Jeg kommer derved måske til at gentage noget af det, som allerede er blevet sagt under denne konference.

Lad mig først henvise til udtalelsen af Malakias, da Herren talte gennem denne profet og sagde, at han ville sende en budbringer til at berede vejen for sit komme, og at han ville komme hurtigt til sit tempel; og hvem kunne udholde den dag, han kommer, for han er jo som metalsmelterens ild og tvætterens lud. (Se Malakias 3:1-2)

Det blev tydeligvis ikke sagt om hans første komme, da han blev født som et hjælpeløst barn i Betlehem, for han kom ikke hurtigt til sit tempel, og han kom ikke rensende og lutrende. Men vi får at vide, at når han kommer i de sidste dage, vil de onde skrige til klipperne: „Fald over os og skjul os for hans åsyn . . . for Lammets vrede." (Joh. Åb. 6:16)

Det er klart, at når Herren sender en budbringer til at berede vejen for sig, så kan den budbringer ikke være noget andet end en profet. Da han kom i tidernes midte, sendte Herren Johannes Døberen og Jesus bar vidnesbyrd om, at der ikke var nogen større profet i Israel end Johannes Døberen.

Vi har her i dag hørt bror Derrick tale om drengen Joseph Smith fremkomst som en Herrens profet, og hvordan han blev besøgt af Faderen og Sønnen dengang i 1820. Hvis blot vi kunne forstå, hvor meget verden har forandret sig i de sidste halvandet hundrede år på grund af dette besøg af Faderen og Sønnen som begyndelsen til denne uddeling, i sammenligning med de forudgående århundreder — så vil vi undre os: Hvorfor skete det ikke for 500 år siden eller for 1000 år siden?

Men vi lever i forberedelsernes tid, og Herren har sendt sin budbringer for at berede vejen, og han gav ham nøglerne til at organisere sin kirke og sit rige og til at etablere det hellige præstedømme og apostelskabets magt, sådan som det eksisterede i den oprindelige kirke.

Og så er der Paulus' ord. Han sagde, at Herren havde åbenbaret mysterierne om sin vilje, for „i tidernes fylde at sammenfatte alt (*og vi lever netop i tidernes fylde*), både det himmelske og det jordiske, i Kristus" (Efes. 1:10). Er det ikke noget at tænke på, når I hører, at Herren vil åbenbare hele mysteriet om sin vilje? Og at det mysterium om hans vilje er blevet åbenbaret til hans profeter i vor tid? Og vi har sandheder, som ingen anden kirke i denne verden ved noget om — vi er den eneste kirke i verden, der har et program til forening af alt, der findes i Himlens rige med det, der er i

Guds rige på jorden, forudseende de afsluttende scener, da alle kongeriger i denne verden og den kommende verden vil være under ledelse af vor store Konge, verdens Frelser. Dette er kun nogle af de små ting, der må gøres. For der er mange andre profetier, der forudsiger hans andet komme.

Da Moroni besøgte profeten Joseph tre gange i løbet af natten, da han, Joseph, kun atten år gammel, og ikke havde nogen kirkeorganisation bag sig, citerede Moroni nogle af de profetier, som endnu skulle opfyldes som forberedelse; og en af dem var fra det elvte kapitel i Esajas, hvor Herren sagde, at han ville ,,udrække sin hånd" for at samle, hvad der er tilbage af det adspredte Israel, at han ville bringe det spredte Juda tilbage og han ville ,,rejse et banner for folkene" (Es. 11:11-12) Det har han gjort ved at samle de sidste dages hellige til disse dale i bjergene (Utah. O.a.) som et vidnesbyrd om, at han har samlet det adspredte Israel. Og nu er Juda ved at blive indsamlet i sit oprindelige land efter århundreder — to tusinde års omvandren og forfølgelse — og nu har Israel sit eget land. Alt det er blot opfyldelse af profetierne, der skulle ske før Herrens komme i de sidste dage.

Så kom Esajas med endnu en udtalelse med hensyn til de sidste dage. (Det forekommer mig næsten, som om han levede mere i vor tid end på det tidspunkt, da han var her på jorden, for han forudså så meget af det, der skulle ske.) Han så de sidste dage (og kaldte dem de sidste *dage*), hvor Herrens huses bjerg ville blive rejst på bjergenes top (og her er vi), og at alle nationer ville strømme dertil. ,,Og talrige folkeslag" skal sige: ,,Kom, lad os drage til Herrens bjerg, til Jakobs Guds hus; han skal lære os sine veje, så vi kan gå på hans stier." (Es. 2:3)

Tusinder kan bevidne, hvordan de er blevet indsamlet fra fremmede lande til disse dale i bjergene, hvor det skønne tempel er. Tænk blot på, at de hellige begyndte at bygge et bygningsværk som dette, da de ikke havde andet end deres hænder at bygge med, og hvor de var et tusinde mile fra transportmidler. En af de første ting Brigham Young gjorde, da han kom ind i denne dal, en udørken, var at plante sin stok i jorden på det sted, hvor templet skulle bygges. Esajas så alt dette for tusinder af år siden, og det er et andet af de forberedende skridt, profeterne har forudset, som skulle gå forud for Herrens andet komme.

Og så kommer vi tilbage til profeten Malakias, som sagde: ,,Se, jeg sender eder profeten Elias, før Herrens store og frygtelige dag kommer, *(og vi lever i den forberedelsens dag).*

Han skal vende fædrenes hjerte til sønnerne og sønnernes til fædrene, at jeg ikke skal komme og slå landet med band." (Ma, 4:5-6) Præsident Kimband." (Mal. 4:5-6) Præsident Kimball talte om det i sin åbningstale.

Jeg tvivler på, om vi virkelig har forståelse af, hvad han mente med at Elias skulle komme. Der er usete kræfter, der virker i denne verden, på menneskers hjerter og sind, og som er lige så vigtige som solskinnet er for planterne og træerne, for at de kan vokse og frøene spire og så videre. Elias kom virkelig. Den tredie dag i april 1836 viste han sig for Joseph Smith og Oliver Cowdery i Kirtland templet og medbragte nøglerne til at vende fædrenes hjerter, de fædre, som er døde, til deres børn her på jorden, og børnenes hjerter her til deres fædre, og det er i sig selv et af alle tiders største mirakler.

Hvis blot I kunne forstå, hvad der er sket som følge af Elias' komme! På det tidspunkt var der ingen genealogiske selskaber i verden, og nu findes de overalt. Og ikke blot det, men jeg så i en avis, der blev sendt mig fra Indianapolis (i staten Indiana. O.a.), hvor hele forsiden handlede om indsamling af genealogiske data. Artiklen fortalte om vores genealogiske afdeling herude, og jeg talte med bror Burton om det, og vi har mere end 600 funktionærer i den afdeling, foruden 80, der mikrofilmer optegnelser overalt her i USA og i Europa.

Desuden har vi de store klippehvælvinger i granitbjergene, hvor alle vore film opbevares. Der findes intet som det i hele verden. Og hvis man begynder at tænke på og regne ud, hvor mange mennesker, der har bidraget med at udarbejde de 4 millioner bind af genealogi, som vi har i vores bibliotek her, så vil I begynde at forstå, at Ånden påvirker dem overalt i verden.

Da jeg opholdt mig i Syden som præsident over en mission, gik en af vore nyligt omvendte ind i biblioteket efter genealogiske optegnelser, og han fandt et af deres familienavne, for hvilket der var udført arbejde af en dommer og hans kone ovre i Texas. Og i bogen med de genealogiske optegnelser var dette forord:

,,Denne bog er udarbejdet med store bekostninger og tid og penge, delvis af min kone og mig selv. Hvorfor vi har gjort det, ved vi ikke, men vi stoler på, at Herren i sit forsyn vil lade den tjene et nyttigt formål."

Jeg kunne fortælle flere historier som denne, der viser, hvordan Ånden påvirker mennesker i denne verden til at samle deres genealogi som forberedelse til det værk, som vi kan udføre i vore templer.

Og tænk så på de tusinder af mennesker, der arbejder i vore templer dag efter dag. Alt det er en del af dette store og vidunderlige værk, som Elias skulle komme og bringe.

Jeg var i Israel for nogle få år siden, og en dag gik vi ind i tre synagoger dér. I den ene hang der, bundet til en væg, en armstol. Jeg vidste, hvorfor den var der, men jeg ønskede, at rabbien skulle fortælle mig det. Jeg spurgte: ,,Hvad betyder den stol dér?"

Han sagde: ,,Hvis Elias kommer kan vi sænke den ned til ham."

De forstår slet ikke, at Elias har været her. Hvis de blot kunne forstå, hvad der er sket i verden, at han har rørt menneskenes hjerter overalt i verden, som følge af hans komme — ja, det var også en af de store ting, der skulle ske. Desuden er der Daniel og hans tydning af drømmen — men jeg må slutte her.

Gud velsigne jer. Jeg tror profeternes ord, og jeg ved, at denne kirke er forberedelsen til alt det, som de hellige profeter har erklæret skulle berede Frelserens komme. At han må fremskynde den dag, beder jeg om i Herren Jesu Kristi navn. Amen.

Kirken står som et bemærkelsesværdigt vidnesbyrd om Joseph Smiths mission som genopretter af Jesu Kristi evangelium

Seeren Joseph

ÆLDSTE GORDON B. HINCKLEY
De tolvs Råd

Mine brødre og søstre, jeg søger Helligåndens vejledning. Mange af os har for nylig været opfyldt af taknemmelighed, fordi vi i tidsskriftet har læst mange rosende ord om kirken.

For eksempel skrev et af de stærkt udbredte tidsskrifter sidste måned meget imponeret om den mormonske livsstil, som fraråder brugen af tobak, alkohol, te og kaffe og opmuntrer til motionering. Og et af de store tv-selskaber fortalte om vores enorme genealogiske program. Og der har også været andre positive artikler om kirkens organisation, vores velfærdsprogram og familiehjemmeaftensprogram.

Men i det store og hele mangler i alle disse rapporter enhver hentydning til oprindelsen af disse programmer og grunde til, at vi har dem.

Desuden har der i nogle for nyligt udkomne publikationer været nævnt den teori, at der intet guddommeligt er i oprettelsen og udviklingen af kirken; at den kun er et naturligt svar på samtidige sociale forhold.

En bekendt sagde en dag til mig: ,,Jeg beundrer i høj grad jeres kirke. Jeg tror, jeg kan acceptere det hele — undtagen Joseph Smith." Dertil svarede jeg: ,,Den udtalelse er en selvmodsigelse. Hvis du kan acceptere åbenbaringen, må du også acceptere åbenbareren."

Det er et bestandigt tilbagevendende mysterium for mig, hvordan nogle mennesker taler med beundring om kirken og dens arbejde, samtidig med at de afskriver ham, der som en Herrens tjener skabte rammen om alt det, som kirken er, alt det, som den forkynder, og alt det, den står for. De er rede til at plukke frugten af træet, samtidig med at de hugger den rod bort, hvoraf det gror.

Den såkaldte mormon-helbredskodeks, der prises omkring i denne tid med kræft- og hjerte- sygdomsundersøgelser, er i virkeligheden en åbenbaring, givet til Joseph Smith i 1833, som ,,et visdomsord" fra Herren. (L.&P. 89:1) På ingen tænkelig måde kan den være kommet fra den tids sundheds-bøger eller ud af den mands hjernespind, som bekendtgjorde den. I dag er den for den medicinske verden et mirakel, hvis efterlevelse har sparet umådelige lidelser og utidige dødsfald for utallige titusinder af mennesker.

Genealogiske efterforskninger er pludselig blevet en populær hobby som følge af Alex Haleys bog *Rootes*. Tusinde øjne omkring i verden er blevet vendt mod det, der er blevet beskrevet som det mormonske skattekammer af genealogiske data. Men dette fantastiske kirkeprogram kom ikke som resultat af en hobby. Det er en fortsættelse af mormonprofeten Joseph Smiths lærdomme. Han erklærede, at vi ikke kan blive frelst uden vore forfædre, de, som ikke havde kendskab til evangeliet og derfor ikke kunne opfylde dets krav eller få del i dets muligheder.

Den imponerende kirkeorganisation, som har fået megen omtale, blev skabt af Joseph Smith, som følge af vejledende åbenbaringer, og ingen modificering eller forandring af den organisation er nogensinde blevet overvejet uden forskning i de åbenbaringer, som blev givet profeten.

Selv velfærdsprogrammet, som nogen er tilbøjelige til at betragte som et temmelig nyt fænomen, er grundlagt på og ledes strengt efter principper, som forkyndtes af Joseph Smith i kirkens første tid. Det gælder på samme måde for familiehjemmeaftensprogrammet, der ikke er andet end en udvidelse af tidlig åbenbaring om forældrenes ansvar for at opdrage deres børn i ,,lys og sandhed". (L.&P. 93:40)

For ikke længe siden kom jeg i et fly i snak med en ung mand, som sad ved siden af mig. Vi gik fra det ene emne til det andet, og endte ved religion. Han sagde, at han havde læst ret så meget om mormonerne, at han havde fundet meget at beundre i deres levevis, men at han havde en absolut aversion mod historien om kirkens oprindelse og specielt Joseph Smith. Han var aktivt medlem af en anden organisation, og da jeg spurgte, hvor han havde indhentet sine oplysninger, antydede han, at den var kommet fra publikationer, udgivet af hans kirke. Jeg spurgte ham, hvilket firma han arbejdede for. Han svarede stolt, at det var IBM, og at han var salgsrepræsentant. Jeg spurgte ham så, om han mente, at det ville være rigtigt for

hans kunder at erfare om IBM-produkternes egenskaber fra en repræsentant fra Xerox-kompagniet. Han svarede med et smil: ,,Jeg tror nok, jeg forstår, hvor De vil hen."

Jeg fremtog fra min mappe et eksemplar af Lære og Pagter og læste for ham Herrens ord, udtrykt gennem Joseph Smith, ord, som er kilden til de livsvaner, som min ven var kommet til at beundre hos os, samtidig med at han prøvede at afskrive den mand, gennem hvem de var forkyndt. Før vi skiltes, lovede han at ville læse det materiale, som jeg ville sende ham. Jeg lovede ham, at hvis han ville gøre det med bøn i hjertet, ville han komme til at kende sandheden, ikke blot i de doktriner og leveregler, som han havde interesseret sig for, men også om den mand, gennem hvem de var blevet forkyndt. Jeg bar ham så mit vidnesbyrd om min overbevisning om Joseph Smiths profetiske kaldelse.

Vi tilbeder ikke profeten. Vi tilbeder Gud, vor evige Fader, og den opstandne Herre, Jesus Kristus. Men vi anerkender ham, vi priser ham, vi respekterer ham og vi ærer ham, som et redskab i den Almægtiges hænder til på jorden at genoprette de gamle sandheder i det guddommelige evangelium sammen med det præstedømme, gennem hvilket Guds myndighed udøves i hans kirkes anliggender til velsignelse for hans folk.

Historien om Josephs liv er historien om et mirakel. Han blev født i fattigdom. Han voksede op i fjendtlige omgivelser. Han blev drevet fra sted til sted, anklaget på falsk grundlag og illegalt fængslet. Han blev myrdet i en alder af otteogtredive år. Og alligevel nåede han, i det korte tidsrum af tyve år forud for sin død, at udføre, hvad ingen anden har udført i et helt liv. Han oversatte og udgav Mormons Bog, et værk på 512 sider, som siden er blevet oversat til mere end en snes sprog, og som er anerkendt af millioner rundt om på jorden som Guds ord. De åbenbaringer, han modtog og andre skrivelser, han udarbejdede, er på samme måde hellig skrift for disse millioner. Det samlede antal bogsider svarer til næsten hele Det gamle Testamente, og det kom altsammen gennem én mand i løbet af nogle få år.

I den samme periode oprettede han en organisation, der i næsten halvandet århundrede har modstået fjendskab og udfordringer og i dag er lige så effektiv i styrelsen af et verdensomspændende medlemskab på mere end tre og en halv million, som den var det for 145 år siden i styrelsen af et medlemskab på tre tusinde. Der findes de tvivlere, som har gjort sig umage for at forklare denne bemærkelsesværdige organisation som et produkt af den tid, hvori han levede. Den organisation, det indrømmer jeg, var dengang lige så speciel, enestående og bemærkelsesværdig, som den er i dag. Den var ikke et tidens produkt. Den kom som en åbenbaring fra Gud.

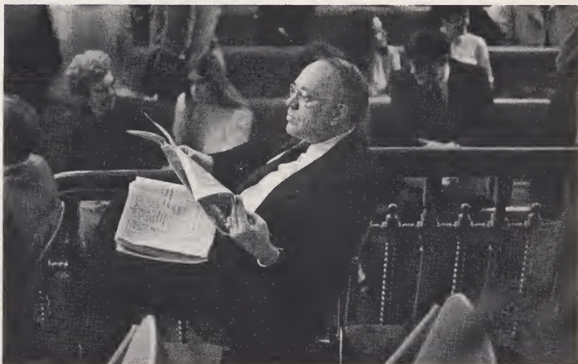
Joseph Smiths vision af menneskets udødelige natur rakte fra en eksistens før fødslen til evighederne efter døden. Han lærte, at frelse er universel, idet alle mennesker vil drage fordel af opstandelsen gennem soningen, tilvejebragt af Frelseren. Men udover denne gave følger kravet om lydighed mod evangeliets principper og løftet om efterfølgende lykke i dette liv og ophøjelse i det kommende.

Heller ikke var det evangelium, han prædikede, begrænset til hans egen og kommende generationer. Joseph Smiths tankegang, oplært af Gud i Himlen, omfattede hele menneskeheden i alle generationer. Både de levende og de døde må have mulighed for at få del i de evangeliske ordinanser.

Peter fra Det nye Testamente erklærede: ,,Thi derfor blev evangeliet forkyndt også for døde, for at de vel skulle dømmes på legemet, som mennesker dømmes, men leve i ånden, ligesom Gud lever." (1. Peter 4:6) Når det gælder de døde, må der udføres stedfortrædende arbejde, hvis de skal dømmes, som mennesker dømmes, og for at det kan gøres, må de identificeres; derfor det store genealogiske arbejde, som udføres af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det blev ikke påbegyndt for at tilfredsstille en interessant hobby men for at tilfredsstille Guds evige formål.

Inden for det tidsrum på tyve år før sin død, påbegyndte Joseph Smith et program med det formål at bringe evangeliet ud til jordens nationer. Jeg beundrer den frimodighed hvormed han tog fat. Selv om kirkens første barndom, i tider med megen fjendskab, blev mænd kaldet til at forlade hjem og familie, til at sætte over havet, for at proklamere gengivelsen af Jesu Kristi evangelium. Hans tanker, hans udsyn omfattede hele jorden.

Siddende i denne sal i dag er der folk fra Nord- Mellem- og Syd- amerika; fra de britiske øer, Europas nationer; fra Sydhavsøerne og fra de gamle lande i Asien. I, som er kommet fra nær

og fjern, I er blomstringen af Joseph Smith syn, han, som var Guds profet. Han var i sandhed en mægtig seer, som så denne dag og større dage, som endnu vil komme, eftersom Herrens værk strækker sig ud over jorden.

Denne storslåede blomstring vil forbløffe dem, der med malede ansigter under et kujonagtigt overfald skød og dræbte den forsvarsløse profet, den skæbnesvangre juni-dag i 1844. Det ville forbløffe guvernør Thomas Ford i staten Illinois, som havde lovet at beskytte profeten, og som derefter overlod ham til hobens forgodtbefindende. Det var denne samme Thomas Ford, som konkluderede i sin bog *History*, at Joseph Smith ,,aldrig ville få held til at oprette et politisk system, der ville få permanent succes". (Thomas Ford: *A History of Illinois* . . . citeret i B. H. Roberts: *Comprehensive History of the Church,* 2:347)

Det er denne samme Thomas Ford, som i dag ligger begravet i et lukket afsnit af kirkegården i Peoria i staten Illinois, stort set glemt, mens den mand, som han havde bedømt som fejlslagen, huskes med taknemmelighed overalt på jorden.

Da jeg var dreng, tolv år gammel, tog min far mig med til et møde for præstedømmet i den stav, hvor vi boede. Jeg sad på den bageste række, mens han som stavspræsident sad på forhøjningen. Ved begyndelsen af det møde, der var det første af sin slags, jeg havde overværet, rejste tre eller fire hundrede mænd sig. Det var mænd fra forskellige samfundslag og livsstillinge, men enhver havde i sit hjerte den samme overbevisning, ud fra hvilken de sang disse storslåede ord:

Priser profeten som skued' Jehova,
Jesus har salvet den herlige seer.
Åbnet blev tidernes fyldes forvaltning,
det, som var talet, på jorden nu sker.
(Sangbogen nr 97)

Der skete noget inden i mig, da jeg hørte disse troens mænd synge. Der kom ind i mit drengehjerte en viden, frembåret af Helligånden, om at Joseph Smith virkelig var profet for den Almægtige. I de mange år, der er gået siden da, hvor jeg har læst meget af, hvad han har sagt og skrevet, er den viden blevet større og større og mere sikker. Det har været mit privilegium at bære vidnesbyrd overalt i denne nation fra kyst til kyst og på kontinenterne mod nord og syd, øst og vest, om at Joseph Smith var og er en Guds profet, en mægtig tjener og vidne om Herren Jesus Kristus.

Stor er hans vælde, hans præstedom
varigt,
evigt og altid han nøglerne har;
ædel og tro han sit rige vil arve,
hyldet af hellige kronen han tar.
(Sangbogen nr 97)

Det vidnesbyrd bekræfter jeg påny for jer i dag, ligesom jeg også bekræfter, at den profet, som præsiderer ved denne konference, er den legale efterfølger af ham, som jeg har talt om. Det ved jeg, og jeg efterlader mit vidnesbyrd i hans navn, som Joseph Smith var et vidnesbyrd om, og om hvem også jeg er et vidne, ja, i Herren, Jesu Kristi navn. Amen.

Dette billede, der blev taget omkring år 1880, nord for Temple Square med udsigt lige ned over den endnu ikke brolagte Main Street, viser tempelmurene næsten parate til tårne og spir. Spiret på Assembly Hall kan ses bag Tabernaklet. (Fotografi af C.R. Savage, CA; læg mærke til den forkerte stavning af ,,Lake" nederst i venstre hjørne.)

,,Gud fryder sig, når hans sandheder forkyndes tydeligt og forståeligt uden nogen mistænkelig pynt"

Kraften i ligefremhed

ÆLDSTE MARVIN J. ASHTON
De tolvs Råd

For nylig blev jeg i en gruppe af universitetsstudenter spurgt: ,,Hvilket skriftsted eller citat i kirkens historie giver dig den største åndelige opløftning?" Selvom jeg ikke erindrer nogensinde at være blevet stillet det spørgsmål før i sådanne omgivelser, fandt jeg mig selv i færd med at besvare spørgsmålet uden nogen betænkning og med fast overbevisning: ,,Joseph, denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Vi fortsatte med at tale om kræfterne ved denne celestiale samtale og om det enkle ved omstændighederne, hilsenen, indledningen og indbydelsen. Her, i en lund, var der to himmelske væsener, der viste sig for en 14-årig dreng som svar på hans oprigtige bønner og usvigelige tro. Her, i omgivelser med enkel skønhed, blev en ukendt dreng kaldt ved navn af Gud, blev præsenteret for Frelseren, Jesus Kristus, og indbudt til at lytte til ord af forståelig enkelthed, for at han kune begynde at lære de allervigtigste kendsgerninger, der kan læres i denne verden.

Virkeligheden af dette syn giver Nephis erklæring om enkelthed nye dimensioner. ,,Thi min sjæl finder behag i klarhed, thi på denne måde virker Gud Herren blandt menneskenes børn." (2. Nep. 31:3) ,,Jeg fryder mig over ligefremhed, jeg fryder mig i sandhed, jeg glæder mig i Jesus, thi han har forløst min sjæl fra helvede." (2. Nep. 33:6) ,,Min sjæl glæder sig ved at tale tydeligt til mit folk, så de kan lære." (2. Nep. 25:4) Gennem denne store profet, Nephi, og også andre ledere og kloge lærere, kommer vi til at forstå, at vi lærer lettere, hvis principper bliver fortalt og forklaret i ligefremhed. Brigham Young sagde engang, at hvis han blot kunne gøre én ting til velsignelse for de hellige, ville det være at give dem ,,øjne til at se tingene, som de er." (*Journal of Discourses,* 3:221)

Ligefremhed forstås bedst af de ydmyge, den lærevillige, den intelligente, den kloge og den lydige.

Ofte perverteres den ligefremme sandhed af den prætentiøse, den ubehøvlede, den lave, den kritiske, den trættekære, den dovne og den der ikke er retskaffen. Mere nu end i nogen tidligere tid i vores historie er der et stort behov i vort samfund for mænd og kvinder, der kan træde frem og forkynde Jesu Kristi evangelium i kraft og enkelthed. Gud fryder sig, når hans sandheder tydeligt og forståeligt forkyndes uden nogen mistænkelig pynt. Enkelthed i liv, ord og opførsel er evige dyder. Når tydeligheden i den kristne forkyndelse og levevis går tabt, er resultatet apostasi og lidelser. Folk vandrer i mørke, når tydelighedens lys tages fra deres tilværelse. ,,De har borttaget mange dele af Lammets evangelium, der er tydelige og meget dyrebare, og de har også borttaget mange af Herrens pagter.

Og alt dette har de gjort for at forvanske Herrens rette veje, så de kunne forblinde menneskenes øjne og forhærde deres hjerter." (1. Nep. 13:26-27)

Jesu Kristi evangeliums sandheder er enkle, tydelige, dyrebare og magtfulde. De værdiges liv er enkelt, værdifuldt og magtfuldt. Må jeg fortælle jer om nogle få lektier, der blev forkyndt i ligefremhed, og for hvilke jeg for evigt vil være taknemmelig. Nogle af dem stammer fra små børn, som er ydmyge og acceptable i deres rene tro. Frelseren lærte, at hele menneskeheden burde blive som små børn, hvis de skal blive de største i Himlens rige. Her er et eksempel på kraften af enkelthed i bøn:

For nogle uger siden da Det øverste Præsidentskab bad kirkens medlemmer holde en uge i bøn for at ,,mildne følgerne af sult, sygdomme, kulde og tørke (nu og i den kommende tid derhjemme og overalt)", blev det rapporteret ved slutningen af ugen, at en 8-årig pige i en familieaften i sin bøn bad om mere sne, for at ,,der kan være vand nok til sommer, så hele familien sammen kan tage ud at svømme". I en 8-årig piges øjne var topprioriteten nok vand til en families sommersvømmeture. Hvem tør sige, at hendes bøn, der blev fremsagt med klar, barnlig tro, ikke var absolut acceptabel, da hun bad om mulighed for fælles familiemorskab?

Kraften i et enkelt, ubesmykket vidnesbyrd gør altid indtryk på mig. Jeg husker en 12-årig dreng, stående foran en stor forsamling for at aflægge et

vidnesbyrd. Som han stod dér, rystende af skræk og stærke følelser, svigtede stemmen ham. Han stod uden at sige noget; vore hjerter rørtes i medynk. Sekunderne sneg sig afsted og gjorde tavsheden meget intens. Med en bøn i hjertet håbede vi, at han måtte genvinde tillid og evne til at give udtryk for sit vidnesbyrd. Efter meget ubehag og ængstelse, der især er karakteristisk for et ungt menneske under sådanne omstændigheder, løftede han sit bøjede hoved og sagde stille: ,,Brødre og søstre, mit vidnesbyrd er for lille." Han rømmede sig og satte sig ned. Hans budskab var afleveret. Jeg tænkte dengang, og jeg gør det stadig: ,,Hvilket betimeligt budskab?" Hvis vidnesbyrd er ikke for lille? Hvilket vidnesbyrd trænger ikke til at opbygges og forøges? Efter denne enkelt-sætnings-prædiken bekræftede jeg overfor forsamlingen, at også mit vidnesbyrd var for lille, og at jeg ville give det en chance for at vokse ved at bære det, endnu mere. Jeg var blevet belært af en enkelt, ligefrem udtalelse.

Vidnesbyrd vokser, og lektier læres i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gennem enkle og ligefremme handlinger. Søndag morgen gik en ung pige, lige færdig med junior-søndagsskolen og klædt i sit bedste tøj, tøvende op til talerstolen. Hendes lille hånd rakte op og trak mikrofonen ned i højde, og med et stjålent blik til sin mor for at få mod, ledede hun forsamlingen i nadververset. Som tiden går, bliver disse enkle handlinger springbrædder til holdning, til vidnesbyrd og til kundskab om skrifterne.

Hver søndag har unge præster overalt i verden, nydeligt klædt, uden kåber eller pragt, ved nadverbordet æren af at velsigne nadveren. Diakoner omdeler med stolthed og ærbødighed, på en ordentlig og enkel rutimemæssig måde nadveren. Disse medlemmer af Det aronske Præstedømme har lært at se og planlægge, så ingen medlemmer berøves deltagelse i denne hellige ordinanse. De samme unge mænd kan måske en dag komme til at overvåge og sørge for alle wardets medlemmer i alle forhold, når de i kommende år kommer til at tjene som medlemmer af biskoprådet.

Unge piger, engageret i tjenesteprojekter så enkle men så grundlæggende og vigtige som at besøge de syge eller hjemmebundne, eller at gøre sig til venner med et ikke-medlem, finder på denne måde velegnede springbrædder til at nå en magtfuld og formålstjenlig kvindelighed.

Nogle af livets største lektier læres og forkyndes, når vi er i Herrens tjeneste i rutinemæssig, daglig venlighed.

Hundredvis af lærere rundt om i kirken arrangerer fælleskørsel for at få fjernt-boende børn fra skolen til primary, så de kan blive undervist i den ligefremme og skønne betydning af ,,Jeg er Guds kære barn". En nylig omvendt bliver bedt om at hjælpe med en lektie i hjælpeforeningen eller ved en demonstration. Hun har måske aldrig før stået foran en gruppe kvinder. Med støtte og opmuntring fra hendes forstående venner er hun i stand til at udføre en enkel og ligefremopgave, som kan føre hende på vejen til personlig og familiemæssig udvikling og nye muligheder for ledende og belærende stillinger.

Kraften ved ligefremhed i disciplin i Jesu Kristi evangelium bliver ikke altid påskønnet og forstået, men for den omvendte og angergivne er den en stor velsignelse. Disciplinen i kirken er enkel, og omvendelse og tilgivelse er til rådighed ved at følge enkle skridt. For ikke så længe siden blev et klogt medlem i en af vore wardbygninger standset og med dæmpet stemme spurgt, om hun vidste, at en bestemt bror var blevet udelukket af kirken? Da den pågældende søster sagde, at det vidste hun allerede, sagde sladretasken: ,,Er det ikke forfærdeligt?"

Idet bussen kører bort vinker præsident og søster Kimball farvel til dem, der overværede områdekonferencen i Mexico City. Bag dem sidder præsident Romney.

Til det svarede hendes veninde: ,,Nej, jeg synes, det er vidunderligt. Nu er byrden løftet, og han kan begynde forfra med os alle sammen til at hjælpe sig." Her blev i enkelthed og kærlighed givet en lektie af én, som kunne være blevet bidragyder til en nytteløs, skadende samtale.

I Jesu Kristi liv blev hvert enkelt skridt langs vejen tydeligt afmærket og ganske enkelt belært, for at vi kan lære. Prøv sammen med mig at huske nogle få af hans ord, udtalt i magtfuld ligefremhed, således som jeg har samlet dem i tilfældig rækkefølge fra Mattæus Evangeliet:

,,Salige er de sagtmodige." (Matt. 5:5)

,,Salige er de barmhjertige." (Matt. 5:7)

,,Elsk jeres fjender." (Matt. 5:44)

,,Du skal elske din næste som dig selv." (Matt. 22:39)

,,Den som bjærger sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det." (Matt. 10:39)

,,Den, som har øren, han høre!" (Matt. 11:15)

,,thi hvad gavner det et menneske, om han vinder den hele verden, men må bøde med sin sjæl?" (Matt. 16:26)

,,Den, der altså vil ydmyge sig og blive som dette barn, han er den største i Himmeriget." (Matt. 18:4)

,,Den, som vil være den første iblandt jer, han skal være jeres træl." (Matt. 20:27)

Jovist har Frelseren talt i al tydelighed, for at vi kan lære. Frelserens ord er veltalende i al deres enkelthed.

Pragtudfoldelse og mysterier fører ikke til evigt liv. Nogle overser de store belønninger og glæder ved evangeliet, fordi de mener, at det evige livs gave og kundskaben om Frelseren kun kan opnås ved pragt og mysterium. Herren har fortalt os, at vi må lære linie for linie og bud på bud.

Lad os lære evangeliets ligefremme og enkle sandheder ved at følge de ligefremme og enkle skridt, som vore ledere har beskrevet. Hver fuldført og hver indlært lektie fører mere sikkert til Det celestiale Rige, end det er tilfældet med pomp og pragt og ceremonier. Søg ikke pragt men ydmyghed i hverdagsagtige tjenestegerninger. Lær lydighed og forståelse af evangeliets enkle sandheder, og fortæl så om dem i åbent, tydeligt og ligefremt sprog og handling.

Kraften ved det at leve og undervise i enkelthed er en fryd for vor himmelske Fader. Joseph Smith er en Guds profet. Det siger jeg jer i al enkelhed og i ydmyghed. Hans uforfærdede ord, der blev udtalt i sandhed og enkelthed, vil overleve hans kritikere og bringe trøst og styrke til dem, som kender ham, for det, han er.

Til alle mænd og kvinder overalt i verden erklærer vi i al soberhed og ligefremhed, at Gud Faderen og hans søn, Jesus Kristus, virkelig viste sig for Joseph Smith: ,,Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, idet han pegede på den anden: ,,Denne er min elskede Søn. Hør ham!" (Joseph Smith 2:17)

Vi indbyder mennesker alle vegne til under bøn at studere de sandheder, der blev åbenbaret efter denne, den største himmelske manifestation. Til trods for, at det medførte hån og spot for profeten Joseph i den tid, der fulgte efter og tilsidst førte til hans martyrdød, takker jeg ydmygt Gud, at Joseph havde mod til at erklære i umiskendelig enkelthed: ,,Dog var det ikke desto mindre en kendsgerning, at jeg havde set et syn." (Joseph Smith 2:24) Om sandfærdigheden af disse vidunderlige men enkle ord efterlader jeg for jer mit ydmyge vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen.

De tolv apostles Råd oktober 1953. Fra venstre stående: Ældsterne Henry D. Moyle, Delbert L. Stapley, Marion G. Romney, LeGrand Richards, Adam S. Bennion, Richard L. Evans; siddende: Joseph Fielding Smith (kvorummets præsident), Harold B. Lee, Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benson, Mark E. Petersen og Matthew Cowley. (CA)

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
De halvfjerds' første Kvorum

Taknemmelighed

Et løfte om at ,,tjene Mesteren" af en nylig opretholdt generalautoritet

Det er forståeligt, at en dyb følelse af personlig utilstrækkelighed følger med den ydmyge erkendelse af privilegiet af skulle bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og være med til at opbygge riget resten af mit liv. Jeg nærer dyb kærlighed og respekt for disse brødre, med hvem jeg skal dele resten af mit liv, og jeg respekterer helligheden ved deres kaldelser. Jeg føler mig som et spirende agern i en skov med kæmpestore, stålsatte, ædle egetræer.

Kildevældet af taknemmelighed og kærlighed flyder over i mig.

Taknemmelighed over helt ekceptionelle, elskelige forældre, som har givet deres fem sønner den kostelige arv, der består i et retskaffent eksempel; og til disse fire brødre for deres styrke og vidnesbyrd.

Taknemmelighed for en elsket, værdsat kammerat og hustru og for vore dejlige børn. Jeanene har altid været et mønster på rent vidnesbyrd, kærlighed og hengivenhed; hun er en fast borg af styrke for mig.

Taknemmelighed for de kostelige unge, som jeg kender, især dem, som jeg traf under mit missioneringsarbejde.

Blandt dem finder jeg nogle af mine bedste personlige venner.

Og taknemmelighed for disse brødre og for vor elskede profet, som jeg ved er Guds talerør for alle hans børn på jorden. Jeg holder så inderlig meget af præsident Kimball.

Til trods for følelser af personlig utilstrækkelighed, er jeg fyldt med fred. For Herren har sagt: ,,Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem." (Ether 12:27)

Og også: ,,Ja, se jeg vil tale til dig i din sjæl og i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte." (L.&P. 8:2)

Jeg kender virkeligheden af Helligåndens tilskyndelse. I tilfælde af et øjeblikkeligt behov, efter meditation og bøn om at måtte modtage bekræftelse på en valgt fremgangsmåde, har sådanne tilskyndelser givet den beroligende følelse, at det var rigtigt. Til andre tider er gode råd og instruktion og forsikring kommet gennem Helligånden uden forudgående bønfaldelse, og endelig er det somme tider sket, at advarsler om truende fare er strømmet ind i mit sind, uden hvilke jeg ville være omkommet.

Jo, jeg ved, at Spencer W. Kimball er en Guds profet. Jeg ved, at Jesus Kristus lever og elsker hver eneste af os. Jeg ved, at Gud, vor evige Fader uden tvivl besvarer bønner, når vi lever værdigt til at modtage sådanne svar. Jeg vier offentligt mit liv, min energi, alt, hvad jeg er til tjeneste for Mesteren og til opbygning af hans rige, i Jesu Kristi navn. Amen.

Det øverste præsidentskab 1910-18: Præsident Joseph F. Smith, til venstre, andenrådgiver Anthon H. Lund, i midten, og førsterådgiver John R. Winder på den anden side af bordet. (USHS)

Måden at opdrage sunde børn er hver dag at lade vore børn ,,høre og føle varmen" fra vores kærlighed til dem

Den daglige portion kærlighed

BISKOP H. BURKE PETERSON
Førsterådgiver i Det præsiderende Biskopråd

For nogle år siden gav en ung mand i vores wards faste- og vidnesbyrdmøde sit første barn et navn og en velsignelse. Bagefter rejste denne far sig og bar sit vidnesbyrd. Han udtrykte sin tak for denne, sin søn. Så sagde han på en temmelig forvirret måde, at siden den lille fyr ikke syntes at forstå noget af, hvad de sagde, ville han så gerne vide nøjagtigt, hvordan man kunne kommunikere med ham. ,,Alt hvad vi kan gøre," sagde han, ,,er at holde ham, kæle med ham, forsigtigt klemme ham, kysse ham og hviske vore kærlige tanker i hans øren."

Da mødet var forbi, gik jeg hen til ham og sagde, at han i sit vidnesbyrd havde opstillet et perfekt mønster for opdragelsen af sunde børn. Jeg håbede, at han aldrig ville glemme det; selv når hans børn voksede op til modenhed, håbede jeg, at han ville fortsætte den fremgangsmåde.

Blandt de tragedier, vi oplever omkring os hver eneste dag, er de talløse børn og voksne, som bogstaveligt sulter, fordi de ikke får den daglige portion kærlighed. Vi har blandt os tusinder, som ville give hvad som helst for at høre denne kærlighed udtrykt i ord og føle dens varme. Vi har allesammen set de enlige og skuffede, som aldrig har modtaget den.

For nogle få år siden havde jeg fået til opgave at gennemrejse en mission i et andet land. Før vores første møde med missionærerne, spurgte jeg missionspræsidenten, om der var et særligt problem, jeg burde tage op. Han fortalte mig om en missionær, som havde bestemt sig til at rejse hjem før tiden — han var meget ulykkelig. ,,Kan jeg hjælpe ham?" spurgte jeg. Præsidenten var ikke sikker på det.

Da jeg hilste på hver enkelt missionær før mødet, var det ikke vanskeligt at sige hvem det var, der ønskede at rejse hjem. Jeg sagde til præsidenten, at hvis han ikke havde noget imod det, ville jeg gerne tale med den unge mand efter mødet. Mens jeg betragtede ham under mødet, kunne jeg kun tænke på det store stykke tyggegummi, han havde i munden. Efter mødet kom den høje, unge missionær op til forhøjningen.

,,Kan vi tale lidt sammen?" spurgte jeg.

Hans svar viste tydeligt, at han var komplet ligeglad.

Vi satte os sammen i en krog, mens jeg afleverede min allerbedste tale om, hvorfor missionærer ikke bør rejse hjem før tiden. Han blev ved med at stirre ud af vinduet uden i synderlig grad at være opmærksom på, hvad jeg sagde.

Fra tid til anden var vi sammen i møder i to dage. Engang sad han endog på forreste række og læste i en avis, mens jeg talte. Jeg var forbløffet og tabte ganske modet ved at betragte ham. Nu forekom det mig, at det var bedst, om han rejste hjem — så hurtigt som muligt! Jeg havde bedt i to dage om at få anvist en måde, hvorpå jeg kune nå ind til ham, men forgæves.

Den sidste aften efter et møde i kirkebygningen, talte jeg med nogle mennesker foran i salen. Ud af øjenkrogen betragtede jeg denne ældste. I samme øjeblik fik jeg en fornemmelse af ham, som sneg sig ind i mit hjerte, som jeg endnu aldrig havde oplevet. Jeg bad mig undskyldt og gik hen til ham, tog ham i hånden og sagde: ,,Ældste, jeg er glad for, at jeg har lært dig at kende. Jeg vil gerne have at du skal vide, at jeg holder meget af dig."

Der blev ikke sagt mere, og vi skiltes. Da jeg var ved at forlade kirken, og skulle til at gå ud i bilen, var han der igen. Jeg tog igen hans hånd, lagde armen omkring ham, så ham ind i øjnene og sagde: ,,Hvad jeg før sagde til dig, mente jeg virkelig. Jeg elsker dig. Vil du ikke nok holde forbindelsen med mig vedlige?"

Ånd kommunikerer med ånd. Hans øjne fyldtes med tårer, og denne dreng sagde ganske enkelt: ,,Biskop Peterson, i hele mit liv kan jeg ikke huske, at et menneske nogensinde har sagt til mig: ,Jeg elsker dig.'"

Nu vidste jeg, hvorfor han var så forvirret, urolig, usikker og hvorfor han ville forlade missionsmarken.

Når man taler om en søn eller datter, vil nogen sige: ,,Hun burde vide, at jeg elsker ham. Har jeg ikke gjort alt for ham? Jeg køber tøj til ham, giver ham et godt hjem, uddannelse og så videre." Gør jer ikke nogen falske forhåbninger; med mindre den pågældende føler, at behovet er blevet til-

fredsstillet, er forældrenes ansvar ikke blevet opfyldt.

Vi må i endnu højere grad kommunikere virkelig kærlighed til et tvivlrådigt barn. Det at udvise kærlighed fra en forældre til en søn eller datter må ikke være afhængig af hans eller hendes opførsel. Ofte er det dem, vi synes mindst fortjener vor kærlighed, der behøver den mest.

Husk skriftens påbud til forældre: ,,Og I vil ikke tilstede, at jeres børn går sultne eller nøgne, ej heller vil I tilstede, at de overtræder Guds love og strides og kives indbyrdes og tjener djævelen, som er syndens herre, og som er den onde ånd, som vore fædre har talt om, han, som er en fjende af al retfærdigned.

Men I vil lære dem at vandre på sandhedens og dydens veje; I vil lære dem at elske og tjene hinanden." (Mosiah 4:14-15)

Må jeg antyde, at forældres belæringer i højere grad vil blive lyttet til og efterlevet, hvis der forud for dem er indflettet og går en rød tråd af kærlighed. Hvis vore ord skal huskes, må de være ledsaget og efterfulgt af betænksomme, overvejede handlinger, som ikke kan glemmes.

Mange venter på, at den anden skal tage det første skridt, komme med den første indledning. Hvis du der lytter, er en forældre eller et barn, en ægtemand eller hustru, som har ventet på, at den anden først skal give udtryk for sin kærlighed, så hør dette: En af de mest effektive hemmeligheder ved opnåelse af lykke indeholdes i det fjerde kapitel af 1. Johannes, vers 19. Det vers er bare syv ord langt — hør god efter: ,,Vi elsker, fordi han elskede først." Praktisering af det vil forårsage en forandring, fordi det er rigtigt. Forstod I budskabet?

,,Han elskede os først." Jeres børn vil elske jer; jeres brødre og søstre vil elske jer; jeres evige ledsager vil elske jer — fordi I elskede dem først. Men nu mener jeg ikke, at alt dette vil ske på en enkelt dag, en uge eller et år. Men det vil ske, hvis I ikke giver op.

Hvis I ikke er i vane med at udtrykke jeres kærlighed regelmæssigt, så begynd i det små — måske blot en dråbe ad gangen til at begynde med. Hvis man starter med et helt glasfuldt, risikerer man en drukneulykke. Opbyg den rette dosering, efterhånden som evnen til at modtage den udvikles.

Hvad som helst du giver, vær oprigtig og ærlig i dine udtryk.

Helt umulige bjerge besejres af dem, der har den selvtillid, der kommer af at blive oprigtigt elsket. Fængsler og andre institutioner og endog vore egne hjem er fyldt med sådanne, som er blevet sultet med hensyn til kærlighed.

I en verden og et samfund, hvor Satan er i gang med sit hidtil største angreb på menneskene, har vi ikke noget større og bedre våben end ren, uselvisk, kristuslignende kærlighed.

Men jeg ved jo, at for nogle af jer, vil dette ikke være nemt at begynde på, vores baggrund, tradition, vane og kultur er forskellig. Men uden hensyn til, om det er let eller vanskeligt for jer at gøre, så har Mesteren givet befalingen til alle — ikke til nogle få i ét land eller en håndfuld i et andet, ikke bare til én familie hist og én her, men til alle sine børn i hele verden. Udtryk kærlighed nu! Vis den nu, så vi kan komme til at glæde os i al evighed sammen som en familie.

Han fortalte os, sådan som vi læser i Johannes: ,,En ny befaling giver jeg jer, at I skal elske hverandre: ligesom jeg har elsket jer, skal også I elske hverandre.

Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:34-35)

Vi kan alle være hans disciple.

For to uger siden gik præsident Kimball forbi mig, da vi skyndte os til et møde. Han standsede, tog min hånd, så mig ind i øjnene og satte alle sine andre gøremål til side og sagde ganske enkelt:

,,Jeg er ked af, at vi somme tider har så travlt. Jeg tror ikke, jeg har fortalt dig i lang tid, hvor meget jeg holder af dig og påskønner dig."

Jeg kunne føle hans ånd; jeg troede ham; min egen ånd syntes at løfte sig til nye højder.

Hvis det kommer fra hjertet, vil det virke, brødre og søstre. Det vil bringe fred og lykke til en bekymret sjæl. Vil I ikke nok prøve igen . . . og igen . . . og igen. Jeg ved, at han, som satte dette eksempel, lever. Jeg ved, at Jesus er Kristus, om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Nye medlemmer af De halvfjerds' første Kvorum: Ældste G. Homer Durham, ældste James M. Paramore og ældste Richard G. Scott.

Dødeligheden giver os mange oplevelser på vor egen vej til Jeriko, hvor enhver af os burde finde mange muligheder for at blive den barmhjertige samaritan

Din vej til Jeriko

ÆLDSTE THOMAS S. MONSON
De tolvs råd

Mine kære brødre og søstre, jeg søger vor himmelske Faders hjælp, når jeg nu lyder kaldelsen til at tale for jer i dag. Et stort antal af jer har rejst mange miles for at overvære denne konference. Fra nord, syd, øst og vest har I rejst på vej til Salt Lake City.

Ordet *vej* er i høj grad spændende. For en generation siden lancerede filmstjernerne Bob Hope, Bing Crosby og Dorothy Lamour film med titlerne: ,,The Road to Rio", ,,The Road to Morocco", og ,,The Road to Zanzibar". (Vejen til Rio, Marokko og Zanzibar) Endnu tidligere udødeliggjorde Rudyard Kipling en anden vej, da han skrev visen: ,,Vejen til Mandalay".

I eftermiddag er mine tanker gået tilbage til en vej, der er blevet berømt ved en lignelse, som Jesus fortalte. Jeg taler om vejen til Jeriko. Må jeg slå op i Bibelen på Lukas Evangeliet, så vi sammen kan genopleve den mindeværdige begivenhed, der for alle tider gjorde vejen til Jeriko berømt.

,,Og de, en lovkyndig stod op og stillede en fælde for ham, idet han spurgte: ,Mester! Hvad skal jeg gøre for at arve evigt liv?'

Da sagde han til ham: ,Hvad står der skrevet i loven, hvordan læser du?'

Han svarede og sagde: ,Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og med hele dit sind, og din næste som dig selv.'

Han sagde til ham: ,Du har svaret rigtigt; gør dette, så skal du leve.'

Men han ville retfærdiggøre sig os spurgte Jesus: ,Hvem er så min næste?'

Jesus svarede og sagde: ,En mand gik ned fra Jerusalem til Jeriko, og han faldt i hænderne på røvere. De tog hans klæder fra ham og slog ham fordærvet; så gik de bort og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis drog en præst ned ad den samme vej, og han så ham, men gik lige forbi.

Ligeledes kom en levit til stedet; også han så ham, men gik lige forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen i nærheden af ham, og da han så ham, ynkedes han inderligt.

Han gik hen til ham, forbandt hans sår og hældte olie og vin på dem, løftede ham op på sit eget ridedyr og førte ham til et herberge og sørgede for ham. Og den næste dag tog han to denarer frem og gav værten dem og sagde: ,Sørg for ham, og hvad du mere lægger ud, skal jeg betale dig, når jeg kommer tilbage igen.' ,Hvem af de tre synes du nu har vist sig at være den mands næste, der faldt iblandt røvere?'

Han svarede: ,Den, som øvede barmhjertighed imod ham.' Da sagde Jesus til ham: ,Gå du hen og gør ligeså!'" (Lukas 10:25:37)

Enhver af os vil på sin rejse gennem jordelivet komme til at gå på sin vej til Jeriko. Hvordan vil du komme til at opleve det? Hvordan vil jeg? Vil jeg undlade at se ham, som er faldet blandt røvere og har brug for hjælp? Vil du?

Vil jeg være en af dem, som ser den sårede og hører hans bøn om hjælp og alligevel går videre? Vil du?

Eller vil jeg være én, som ser, som hører, som standser op og som hjælper? Vil du?

Jesus gav os et løsen: ,,Gå hen og gør ligeså!" Når vi adlyder den udfordring, åbnes der for vort evige udsyn en udsigt af glæde, som sjældent ses mage til og som aldrig overgås.

Men det kan godt være, at vejen til Jeriko ikke er ordentligt afmærket. Og det kan godt være, at den sårede ikke råber op, så vi kan høre ham. Men når vi vandrer i den barmhjertige samaritans fodspor, går vi ad den vej, der fører til fuldkommenhed.

Læg mærke til de mange eksempler, som Mesteren fremkom med: Den forkrøblede mand ved vandhullet i Betesda; kvinden, der var blevet grebet i hor; kvinden ved Jakobs brønd; Jairi datter; Lazarus, Martha og Marias bror — hver repræsenterende et tilfælde på vejen til Jeriko. Hver enkelt et menneske som behøver hjælp.

Til krøblingen i Betesda sagde Jesus: ,,Stå op, tag din seng og gå." (Joh. 5:8.) Til synderinden kom rådet: ,,Gå bort, synd fra nu af ikke mere." (Joh. 8:11) Kvinden, som kom for at trække vand op, gav han en brønd med evigt liv. Til Jairi døde datter lød befalingen: ,,Lille pige, jeg siger dig, stå op!" (Mark. 5:41) Til den begravede Layarus de erindringsværdige ord: ,,Lazarus, kom herud!" (Joh. 11:43)

Man kunne meget vel stille det gen-

nemborende spørgsmål: ,,Disse beretninger handler om verdens Frelser. Kan det virkelig forekomme i mit eget liv, på min vej til Jeriko, sådanne fantastiske oplevelser?"
Mit svar er et stærkt: ,,Ja!" Lad mig fortælle om to sådanne eksempler — først historien om én, som var tilskadekommet og hjælpeløs; og dernæst om en lærerig oplevelse for én, som vandrede henad vejen til Jeriko.
For nogle år siden gik en af de venligste og mest elskede mænd, der har smykket denne jord, til sin evige belønning. Jeg taler om Louis C. Jacobsen. Han administrerede til, dem der var i nød, han hjalp emigranter med at finde arbejde, og han holdt flere taler ved flere begravelser end nogen anden, jeg har kendt.
En dag, da Louis Jacobsen var i humør til at tale om fortiden, fortalte han mig om sin barndom. Han var søn af en fattig, dansk enke. Han var lille af vækst, så ikke særlig godt ud — let genstand for sine klassekammeraters ubetænksomme vittigheder. I søndagsskolen en søndag morgen gjorde børnene nar af hans lappede bukser og hans slidte skjorte. For stolt til at fræde flygtede den lille Louis ud af kirken og standsede tilsidst åndeløs for at sidde og hvile sig på kantstenen på Anden Vest i Salt Lake City. Der flød klart vand i rendestenen, hvor Louis sad. Op af lommen tog han et stykke papir med søndagsskolelektien og med stor dygtighed lavede han en papirbåd, som han satte i vandet. Og dybt nede fra hans drengehjerte kom de afgørende ord: ,,Jeg vil aldrig tilbage dertil."
Pludselig så Louis gennem sine tårer i vandet spejlbilledet af en stor og velklædt mand. Louis vendte sig om genkendte George Burbidge, søndagsskolepræsidenten.
,,Må jeg sidde sammen med dig?" spurgte den venlige leder.
Louis nikkede bekræftende. Og dér på kanten af rendestenen sad en barmhjertig samaritan og administrerede til én, som virkelig var i nød. Der blev formet og søsat adskillige både, mens samtalen gik videre. Tildidst rejste lederen sig, og med drengens hånd fast i sin gik de tilbage til søndagsskolen.
Senere præsiderede Louis selv over den samme søndagsskole. I sit lange tjeneste-liv undlod han aldrig at erkende den rejsende, som reddede ham på en vej til Jeriko.
Da jeg første gang hørte om denne vidtrækkende oplevelse, tænkte jeg på ordene:

Han stod ved korsvejen helt alene,
med ansigtet oplyst af sollys.
Han tænkte ikke på den ukendte verden —
Han var i gang med et mandigt løb.
Men vejene strakte mod øst og mod vest,
den dreng vidste ikke, hvad vej, der var bedst.
Så han valgte den vej, der førte ham nedad,
og tabte løbet og sejrens krone.
Han blev fanget tilsidst i en opsat fælde,
fordi ingen stod vagt ved korsvejen dér
for at vise ham den bedste vej.

En anden dag på det selvsamme sted
stod en dreng med vældigt mod på livet
og han var i gang med et mandigt løb;
og søgte det bedste, som var givet.
Men én der kendte vejene godt,
viste drengen den rigtige retning at gå.
Så han vendte sig fra den vej, der gik nedad,
og vandt løbet og sejrens krone.
Han vandrer i dag på den gode vej,
fordi der ved korsvejen stod en ven,
som viste ham vejen mod lyset igen.
Må jeg fortælle jer om min første rejse

henad en personlig Jerikovej? Det var omkring mit tiende år. Da julen nærmede sig, ønskede jeg mig, så stærkt som nogen dreng kan ønske sig noget, et elektrisk tog. Mit ønske var ikke at få det billige og allestedsværende mekaniske modeltog, men snarere et, som virkede gennem miraklet elektricitet.

Det var på den tid, da der var økonomisk depression og alligevel gav mor og far mig, formedelst afsavn på anden måde er jeg sikker på, et dejligt elektrisk tog den julemorgen. I timevis opererede jeg med omformer og betragtede lokomotivet, som først trak vognene forlæns for derefter at skubbe dem rundt på skinnerne.

Mor kom ind i dagligstuen og sagde til mig, at hun havde købt et mekanisk tog til enkefru Hansens dreng, Mark, som boede nede ad gaden. Jeg spurgte, om jeg måtte få lov til at se det tog. Lokomotivet var kort og klodset — ikke langt og smart som den dyre model, jeg havde fået.

Imidlertid lagde jeg mærke til en olie-tankvogn, som var en del af dette billige sæt. Mit tog havde ikke sådan en vogn, og stik af misundelse begyndte at føles. Jeg lavede så meget vrøvl, at mor gav efter for mine bønner og rakte mig olie-tankvognen. Hun sagde: ,,Hvis du har mere brug for den end Mark, så tag den." Jeg satte den sammen med mit sæt og følte mig glad for resultatet.

Mor og jeg bragte resten af vognene og lokomotivet hen til Mark Hansen. Drengen var et eller to år ældre end jeg. Han havde slet ikke ventet en sådan gave og var begejstret over al måde. Han trak lokomotivet op — det var jo ikke elektrisk som mit — og var begejstret, da lokomotivet og to vogne og en kulvogn kørte rundt på skinnerne.

Mor spurgte klogt: ,,Nå, hvad synes du så om Marks tog, Tommy?"

Jeg følte mig noget skyldebetynget og blev ganske klar over min selviskhed. Jeg sagde til min mor: ,,Vent lige et øjeblik — jeg kommer straks tilbage."

Så hurtigt mine ben kunne bære mig, løb jeg hjem, tog olie-tankvognen plus en ekstra vogn af mine egne, løb tilbage ned ad vejen til huset, hvor Hansens boede, og sagde spøgende til Mark: ,,Vi glemte at tage to vogne med, som hører til dit tog."

Mark koblede de to vogne til sit sæt. Jeg betragtede lokomotivet, som det sled sig vej over sporene og følte en ovenud glæde, som vil være vanskelig at beskrive og umulig at glemme.

Mor og jeg forlod hjemmet og gik langsomt hen ad gaden. Hun, som med sin hånd i Guds var gået ind i dødens dals skygge for at bringe mig, sin søn, over livets bro, tog mig nu ved hånden, og sammen vendte vi hjemad ad vores egen private vej til Jeriko.

Nogle husker min mor for de vers hun citerede, andre for den musik, hun spillede, de sange hun sang, for modtagne gerninger eller fortalte historier; jeg husker bedst den dag, vi sammen gik vores vej til Jeriko, og ligesom den barmhjertige samaritan fandt en dejlig mulighed for at hjælpe.

Mine brødre og søstre, i dag er der hjerter af glæde, dåd der bør udøves — ja, kostelige sjæle at redde. Den syge, den trætte, den sultne, den kolde, den sårede, den ensomme, den gamle, den omvandrende — alle skriger på hjælp — for hjælp.

Vejskiltene i livet indbyder fristende enhver rejsende: Denne vej til berømmelse; denne vej til indflydelse; denne vej til popularitet; denne vej til luksus. Stands op ved korsvejen, før I fortsætter jeres rejse. Lyt til den stille, sagte stemme, der nok så sagte beder: ,,Kom følg mig. Denne vej til Jeriko."

Må enhver af os følge ham ad den ven til Jeriko, beder jeg i Jesu Kristi navn. Amen.

Præsident Kimball modtager den internationale spejderbevægelses højeste orden, Silver World Award, fra Arch Monson, præsident for Boys Scout of America. Diplomet, der blev præsenteret under præstedømmemødet under aprilkonferencen, uddeles fra verdens-spejderbevægelsens hovedsæde i Geneve (Schweitz). Sidste år blev det første diplom givet til pave Paul VI fra den romersk-katolske kirke. Arch Monson sagde ved sin præsentation af diplomet til præsident Kimball, at det blev givet ,,i erkendelse af hans usædvanlige tjeneste, både hvad tid og kvalitet angår, for verdens ungdom".

Det, ,,der har større betydning", som Herren taler om, har at gøre med vort ,,personlige forhold" til hinanden — retfærdig bedømmelse, barmhjertighed, sand tro og kærlighed

Gør imod andre...

ÆLDSTE MARK E. PETERSEN
De tolvs Råd

Ældste Monson og jeg har rejst en hel del sammen i løbet af et ikke ringe antal år. Ældste Monson og jeg og Jouis Jacobsen har også rejst sammen over et langt spand af tid. Og jeg håber at jeg nu, med bror Monsons tilladelse, kan rejse med ham en lille smule længere ad vejen til Jeriko.

I sin tid stillede Jesus farisæerne dette spørgsmål: ,,Hvad mener I om Kristus?" (Matt. 22:42)

Disse farisæere var så vildledte i deres tænkemåde, at ,,ingen kunne svare ham et ord." (Matt. 22:46) Men havde de kunnet, ville de vide at spørgsmålet var livsvigtigt for deres bedste interesser, således som det også er det for os i dag.

Hvad mener vi om Kristus? For at gøre spørgsmålet helt aktuelt, så lad os spørge os selv, hvad vi personligt mener om ham.

Sidste dages hellige kan meget hurtigt identificere ham. Kristus er Jesus af Nazaret, som blev født af Maria i Betlehem. Han er også vores Forløser og Skaber, den guddommelige Guds Søn.

Når vi nu ved, hvem han er, hvad skal vi så, med ham? Skal vi fuldtud anerkende ham, skal vi skubbe ham tilside, eller tage et midterstandpunkt og leve efter et kompromis, i henhold til det øjeblikkelige pres, der øves på os?

De vildledte farisæere, med hvem han talte, var stolte af deres ritualer og ceremonier, men de blev alligevel fordømte af Herren, fordi de negligerede lovens vigtigere ting: retfærdig bedømmelse, barmhjertighed og udøvelse af sand tro, der udvirker retfærdige handlinger.

Da Frelseren talte om disse vigtigere ting, henviste han til det personlige forhold mellem mennesker, sådan som bror Monson har talt om. Det er betydningsfuldt, at han gjorde sådanne personlige forhold til en vigtig del af sit evangelium. Det er virkelig bemærkelsesværdigt, at vores status i Himlens rige i vid udstrækning afgøres efter den måde vi behandler vore medmennesker.

Med andre ord ligner vi måske selv farisæerne i Det nye Testamentes tid. Vi deltager måske i ritualer og ceremonier og overser alligevel de vigtigere ting, som f.eks. broderlig venlighed, ærlighed, barmhjertighed, dyd og pålidelighed. Lad os aldrig glemme, at hvis vi udelukker sådanne egenskaber fra vor tilværelse, vil vi måske blive fundet uværdige til at komme i hans nærvær.

Tænk et øjeblik på det andet store bud om at elske vor næste som os selv (Matt. 22:38, 39). Hvor mange retter sig efter det? Husk på at Herren sagde, at det er lige så vigtigt som det første, store bud, der siger at vi skal elske Gud af hele vort hjerte, hele vor sjæl og hele vort sind.

Tænk også på hans befaling om at gøre mod andre, som vi ønsker at andre ville gøre mod os. Hvor mange efterlever dette bud? Hvor mange går på vejen til Jeriko?

Læs endnu engang lignelsen om den barmhjertige samaritan (Lukas 10:30-37), og gør det specielt i lyset af den sidste del af det femogtyvende kapitel i Mattæus. Fortæller disse skriftsteder os ikke, at hvis vi ikke handler ret mod vore medmennesker, sætter vi vor egen frelse alvorligt på spil?

Læg mærke til Herrens ord:

,,Thi jeg var sulten, og I gav mig ikke at spise; jeg var tørstig, og I gav mig ikke at drikke; jeg var fremmed, og I tog jer ikke af mig . . . syg og i fængsel, og I så ikke til mig.

Sandelig siger jeg eder: hvad I ikke har gjort imod en af de mindste dér, har I heller ikke gjort imod mig." (Matt. 25:42-43, 45)

De, som han talte til, der på den måde havde forsømt noget, blev ikke talt med i hans fold. De fik ikke den ære at sidde ved hans højre hånd, men måtte sidde ved hans venstre hånd, hvor der er gråd og tændersgnidsel. ,,Og disse skal gå bort til evig straf," siger skriften. (Matt. 25:46)

I Johannes' første brev fortælles det, at man ikke med fuld ret kan hævde at man elsker Gud, som man ikke har set, hvis man ikke har et godt forhold til sin næste, som man har set. (1. Joh. 4:20)

Giver vi os lejlighedsvis tid til at læse Bjergprædikenen? Den beskæftiger sig for en stor del med vort forhold til hinanden. Lad mig blot nævne nogle få af principperne deri. Jeg citerer fra denne prædiken, som den findes i Mormons Bog:

,,Når du kommer til mig eller ønsker at komme til mig, og du kommer ihu, at din broder har noget imod dig —
da gå først hen til din broder og forlig dig med ham, og kom så til mig med hjertets fulde oprigtighed, og jeg vil tage imod dig" (3. Nep. 12:23-24).

Kan vi for alvor mene, at Herren ville tage imod os på noget andet grundlag?

Og så har vi dette: ,,Thi tilgiver I menneskene deres overtrædelser, vil jeres himmelske Fader også tilgive jer;
men tilgiver I ikke menneskene deres overtrædelser, vil jeres Fader ikke heller tilgive jer jeres overtrædelser." (3. Nep. 13:14-15)

Læg mærke til, hvilket storslået princip, der her er omtalt, hvordan det kan vedkomme enhver af os. ,,Hvis I ikke tilgiver mennesker deres overtrædelser, vil jeres Fader heller ikke tilgive jer jeres overtrædelser." Lad os standse op et øjeblik og spørge os selv, om vi kan komme ind i hans rige med synder der ikke er os tilgivet.

Og så sagde han: ,,Sandelig, sandelig siger jeg jer, døm ikke, for at I ikke skal blive dømt.
Thi med hvad dom I dømmer, skal I dømmes, og med hvad mål I måler, skal der tilmåles jer." (3. Nep. 14:1-2)

I det første afsnit af Lære og Pagter læser vi, at ,,Herren skal komme for at gengælde hvert menneske efter dets gerninger og tilmåle enhver med det mål, hvormed han har tilmålt sine medmennesker." (L&P. 1:10)

Denne lære fortjener meget omhyggelige overvejelser, for på dommedag vil Herren tilmåle os nøjagtigt, som vi har tilmålt vore medmennesker, medmindre vi har omvendt os fuldstændigt. Det er en lammende tanke, og alligevel hører det med til Herrens måde at dømme på. Forstår vi dens store betydning? Kan vi se, at som vi sår skal vi høste?

Dette princip, der viser måden, hvorpå Gud vil dømme os, kaster nyt lys over befalingen om at elske vor næste som os selv og bør få os til at tage dette bud alvorligt.

Det hjælper os også til at forstå den dybe mening med den gyldne regel: ,,Alt, hvad I vil, at menneskene skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem." Det er en befaling, og for yderligere at lægge vægt på den, sagde Herren: ,,Sådan er loven og profeterne." (3. Nep. 14:12)

Det er ikke noget, som vi uden videre kan tilsidesætte. Hjælper det os ikke til bedre at forstå 25. kapitel i Matthæus-evangeliet? Kan vi nu se hans formål med at lære folk ikke at være uvenlige mod deres medmennesker?

Hvad der gør det endnu mere alvorligt, er en anden udtalelse, som Herren fremkom med i bjergprædikenen, og den er for mig inspirerende. Herren sagde: ,,Sandelig siger jeg jer, at om I ikke holder mine bud, som jeg nu har givet jer, *skal I ingenlunde komme ind i himmerigets rige."* (3. Nep. 12:20. Fremhævelse tilføjet)

Skrækindjagende ikke?

I forbindelse med dette skriftsted bør vi huske på en anden guddommelig erklæring: ,,Intet urent kan komme ind i hans rige; derfor indgår ingen til hans hvile, uden de, der har vasket deres klæder i mit blod som følge af deres tro og omvendelse fra alle deres synder samt deres trofasthed indtil enden . . .
Og de, som ikke holder ud indtil enden, skal også omhugges og kastes i ilden, hvorfra de ikke mere kan vende tilbage på grund af Faderens retfærdighed." (3. Nep. 27:19, 17)

Opskræmmer det jer ikke? Overbeviser det jer ikke om, at vi må tage hans befalinger alvorligt?

Når vi spørger: ,,Hvad mener I om Kristus?" skulle vi så ikke også spørge os selv om vi virkelig ønsker at efterleve de høje standarder, han har sat for at give adgang til sit kongerige? Efterlevelse af dem, giver os olie på vore lamper, hvis jeg må henvise til Herrens lignelse.

Hvis vi håber på at komme ind i hans rige, kan vi ikke tilsidesætte disse grundlæggende befalinger, som om det var op til os om vi vil holde dem eller ej. Herren har sagt: ,,Her er vejen, I skal gå." (Esajas 30:21)

Hvis vi er uvenlige, urene, uærlige eller ondskabsfulde; hvis vi er hykleriske og ser ud til at være fromme, mens vi i virkeligheden er onde, lader vi vort håb om frelse blæse for vinden, medmindre vi virkelig omvender os.

Da Frelseren talte med nephiterne, spurgte han: ,,Hvad slags mænd burde I da ikke være?" Og han svarede selv hurtigt: ,,Som jeg er." (3. Nep. 27:27)

Vi husker allesammen de kendte ord: ,,Ikke enhver, som siger til mig: Herre! Herre! skal komme ind i himmerigets rige, men den, der gør min Faders vilje, som er i himlen." (3. Nep. 14:21) Dette skriftsted bør også få os til at indse at det ikke er nok for os kun at erklære vor tro, selv om vi måske kan sige: ,,Har vi ikke profeteret ved dit navn og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn og har vi ikke gjort mange kraftige gerninger ved dit navn?" (3. Nep. 14:22)

Hvis vi ikke har adlydt de vigtigere ting i loven, handlet ret overfor vore medmennesker, vil han sikkert sige til os: ,,Jeg kendte jer aldrig; vig bort fra mig, I, som øver uret!" (3. Nep. 14: 23)

Det hjælper os til bedre at forstå Paulus, som sagde: ,,Talte jeg end med menneskers og engles tunger, men ikke havde kærlighed, da var jeg et rungende malm eller en klingende bjælde.
Og havde jeg end profetisk gave og kendte alle hemmeligheder og sad inde med al kundskab, og havde jeg al tro, så jeg kunne flytte bjerge, men ikke havde kærlighed, da var jeg intet.
Og uddelte jeg end alt, hvad jeg ejer, til de fattige og gav mit legeme hen til at brændes, men ikke havde kærlighed, da gavnede det mig intet." (1. Kor. 13:1-3)

Og hvad er kærlighed i dets egentlige betydning? Det er Kristi sande kærlighed, som hjælper os til at elske både Gud og vore medmennesker.

I Almas bog læser vi denne yderligere forklaring: ,,Dersom I derfor ikke ihukommer at være gavmilde, er I som affaldet, som smelterne kaster ud, da det ikke er af nogen værdi, og det bliver trådt under fode af mennesker." (Alma 34:29)

Herren lærer os, at vi ikke kan tjene to herrer, Gud og Mammon, på samme tid (3. Nep. 13:24) men mange prøver stadig at gøre det!

Hvorfor er Herren så streng at han kræver absolut lydighed af os? Det er, fordi han forventer, at vi skal blive fuldkomne, ligesom han er. Selve formålet med vores eksistens som Guds børn er at blive som han. Men intet

urent kan komme i hans nærvær. Derfor må vi fuldkommengøre os, idet vi begynder her i dødeligheden og husker at vi ikke kan opnå fuldkommenhed gennem ufuldkomne midler.
Det er derfor, Gud er så streng. Det er derfor, han ikke kan se på synd med mindste eftergivenhed.
Et af de områder, hvor vi svigter mest er, at vi er sjuskede med hensyn til at holde budene. Om det sagde han:
,,Det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, der skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klogt tjener, hvorfor han ingen belønning får.
Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet, og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse." (L.&P. 58:26, 29)
Profeten Abinadi gav os yderligere forståelse af dette livsvigtige princip med disse ord: ,,Herren forløser ikke sådanne, som strider mod ham og dør i synd, og alle, der er omkommet i synd lige siden verdens begyndelse, og som forsætligt har stridt mod Gud, som har kendt Guds bud og ikke villet holde dem, det er dem, der ikke har del i den første opstandelse . . .
Thi frelse bliver ikke sådanne til del, thi Herren har ikke forløst sådanne, og Herren kan heller ikke forløse sådanne." (Mosiah 15:26-27)
Men ikke destomindre indbyder Herren alle til at komme til ham på betingelse af omvendelse, og han siger:
,,Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil giver jer hvile.
Tag mit åg på jer og lær af mig, thi jeg er sagtmodig og ydmyg af hjerte; så skal I finde hvile for jeres sjæle.
Thi mit åg er gavnligt, og min byrde let." (Matt. 11:28-30)
Så, hvad skal vi gøre? Vi skal ,,søge først Guds rige og hans retfærdighed." (3. Nep. 13:33)
Vi skal give vores religion første prioritet i tilværelsen, og så tjene Gud af hele vort hjerte, og gøre mod andre, hvad vi ønsker, de skulle gøre mod os, mens vi rejser af vejen til Jeriko. Og at vi må gøre det, er min bøn i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen.

Hvis nogen forventer det ,,iøjenfaldende, er han måske ikke fuldt klar over den stadige kommunikation af åbenbaringer", der kommer til kirken i dag

Åbenbaring: Herrens ord til sine profeter

PRÆSIDENT SPENCER W. KIMBALL

Vi har nået afslutningen på disse strålende dage, der har været så åndeligt opløftende og hvor vi har lyttet til inspirationens og åbenbaringens ord fra vore præsiderende brødre. Vi er blevet velsignet ved at høre dette storslåede Tabernakkelkor synge Herrens pris.

Vi har følt Herrens ånd, mens vi har været samlet i hans navn for at tilbede og blive instrueret ved Helligåndens kraft. Det har altid været mønstret for de helliges møder, for i Mormons Bog læser vi:

,,Og deres møder ledededes af menigheden efter Åndens påvirkninger og gennem den Helligånds kraft; thi som den Helligånds kraft ledte dem, enten til at præsidere eller formane, til at bede eller påkalde Gud eller til at synge, således skete det." (Moroni 6:9)

Vi har fået råd om at være retskafne, blevet opmuntret til at være trofaste og til at holde budene og til at elske Herren og vore medmennesker. Vi er blevet advaret mod faldgruberne på Satans veje, som vi hellere bør lade være med at følge, og tilrådet at afvise det onde ved at være ydmyge bede ofte og lytte til Åndens tilskyndelser. Vi har fået dette store løfte af Herren i vor tid:

,,Så vist som Herren, din God og Forløser, lever, skal du få kundskab om alt, hvad du beder om i tro og med et oprigtigt hjerte; og når du tror, skal du få . . .

Ja, se, jeg vil tale til dig i dit hjerte gennem den Helligånd, der skal komme over dig, og som skal bo i dit hjerte.

Se, dette er åbenbaringens Ånd . . ." (L.&P. 8:1-3)

Af alt, hvad vi burde være taknemmelige for i dag, er, at Himlene virkelig er åbne, og at Jesu Kristi genoprettede kirke er bygget på åbenbaringens klippe. Fortsat åbenbaring er i virkeligheden selve livsnerven i den levende Herre og Frelser, Jesu Kristi evangelium.

Vi erklærer overfor verden i en af vore trosartikler: ,,Vi tror alt, hvad Gud har åbenbaret, alt, hvad han nu åbenbarer, og vi tror, at han endnu vil åbenbare mange store og vigtige ting angående Guds rige." (9. Trosartikel)

Fra gammel tids hellig skrift kommer denne erklæring: ,,Nej! Den Herre Herren gør intet uden at have åbenbaret sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne." (Amos 3:7)

Den samme grundsætning, som profeten fik, er kommet til os fra oldtiden og taler om at Herren, ,,Jesus Kristus er den samme i går og i dag, ja, til evig tid." (Heb. 13:8)

Vi læser om den uforanderlige Herre i de hellige skrifter. I Bibelen, som vi hævder ,,er Guds ord, for såvidt som den er rigtigt oversat" (8. Trosartikel), bevidner Det gamle Testamentes profeter frra Adam til Malakias om Herren Jesu Kristi og vor himmelske Faders guddommelighed. Jesus Kristus var Det gamle Testamentes Gud, og det var ham der samtalede med Abraham og Moses. Det var ham, der inspirerede Esajas og Jeremias; det var ham, der profeterede gennem disse udvalgte mænd om fremtidens hændelser, lige til den allersidste dag og time.

Og Det nye Testamente er, hvad det angiver at være — et nyt, yderligere vidne og vidnesbyrd om Jesu Kristi og Faderens far-søn-forhold, dette værks guddommelighed, og om nødvendigheden af at efterleve evangeliet, sådan som han beskrev og forkyndte.

Vi godtager ikke den teori, som såkaldte kristne forkyndere proklamerer, at Det gamle Testamente udgør alt, hvad Guds profeter har sagt. Vi tror heller ikke, at åbenbaring slutter med Det nye Testamente. Vi vidner om, at det ikke danner afslutningen på Guds åbenbaringer, men at Gud derimod stadig udøser åbenbaring til menneskenes velfærd og nytte.

Jeg tror som Peter fra Det nye Testamente, der sagde: ,,Thi aldrig er nogen profeti fremgået af et menneskes vilje, men drevne af Helligånden udtalte mennesker, hvad de fik fra Gud." (2. Pet. 1:21)

Hvor dog vore dages verden, forvirret som den er, trænger til åbenbaringer fra Gud. Denne verden, med dens pest og hungersnød, fattigdom, ødelæggelser, mere og mere udbredt bedrageri, uærlighed og umoralitet, behøver visselig åbenbaring fra Gud som aldrig før. Hvor absurd er det ikke at tænke sig, at Herren kun ville give sin kostelige vejledning gennem åbenbaring til en lille gruppe mennesker i

Palæstina og Det gamle Testamentes verden og derefter, nu, lukke Himlen for vores umådelige menneskemasser.

Men det er en sørgelig kendsgerning at Herren ikke kan gøre noget for folk, hvis der almindeligvis ikke er profeter til rådighed. Vor himmelske Fader, som har givet os handlefrihed, kalder, overtaler og leder sine børn ind på rette vej, men han afventer deres udstrakte hænder, deres oprigtige bønner, deres alvorligt mente, hengivne henvendelse til ham. Hvis de er ligeglade, efterlades de i midnattens mørke, i stedet for i middagens sollys, som de kunne have haft.

Da Israelitterne ikke ville efterleve befalingerne, tro på ham og følge hans program, sagde Herren: ,,Jeg vil bryde eders hovmodige trods, jeg vil gøre eders himmel som jern og eders jord som kobber.

Til ingen nytte skal I slide eders kræfter op . . ." (3. Mos. 26:19-20)

Hvis Bibelen betød ,,slut med profeterne", så var det på grund af manglende tro og overbevisning, og det er årsagen til, at Himlene til tider var lukkede og aflåste og blev som jern, mens jorden blev som kobber. Når Himlene er forseglede, er det åndelige mørke, som følger, ikke ulig det fysiske mørke i Nephis historie, da ,,man ikke kunne tænde lys, hverken kærter eller fakler, og de kunne heller ikke tænde ild med det fine og meget tørre træ . . ." (3. Nep. 8:21)

Herren vil ikke trænge sig ind på mennesker, og hvis de ikke tror, vil de ikke få nogen åbenbaring. Hvis de er tilfredse med deres begrænsede evner til selv at beregne og udtyde, vil Herren naturligvis overlade dem til deres selvvalgte skæbne.

Profeten Moroni fra Mormons Bog taler om mirakler og åbenbaring og siger dette:

,,Dersom da disse ting er hørt op, da er troen også hørt op; og skrækkelig er da menneskets tilstand; thi det er da, som om der ingen forløsning var sket." (Moroni 7:38)

I tidernes midte kom Guds Søn, verden lys, og trak Himlens slør tilside, så jord og Himmel igen kunne have samkvem med hinanden.

Men da lyset på den tid gik ud, blev mørket igen uigennemtrængeligt; Himlene var forseglet og ,,mørkets tidsalder" påbegyndtes.

Jeg bærer i dag vidnesbyrd for verden om, at for mere end halvandet århundrede siden blev jerntæppet sønderrevet; Himlene blev endnu engang åbnet, og siden da er der udøst åbenbaringer til stadighed.

Den nye tid begyndte, da endnu en sjæl tryglede om guddommelig vejledning. Et ensomt sted blev fundet, knæ blev bøjet, et hjerte ydmygedes, bønner blev udtalt, og et lys, der var lysere end middagssolen oplyste verden — sløret skulle aldrig mere trækkes for.

En ung knøs, som nogle af vore brødre har talt om her i dag, Joseph Smith, der fyldt med en uendelig tro, brød fortryllelsen, sønderrev ,,jernhimlen" og genoprettede kommunikationen. Himlen kyssede jorden, lys splittede mørket, og Gud talte påny til mennesker, afslørede påny ,,sin hemmelighed for sine tjenere, profeterne". (Amos 3:7) Der var atter en profet i landet, og gennem ham oprettede Gud sit rige, som aldrig skulle tilintetgøres eller overlades til noget andet folk — et rige, som vil blive stående for evigt.

Dette riges beståen og de åbenbaringer, der gjorde det til virkelighed, er absolutte realiteter. Solen vil aldrig mere gå ned; menneskene vil aldrig mere blive helt uværdige til at kommunikere med deres Skaber. Gud vil aldrig mere skjule sig for sine børn på jorden. Vi modtager åbenbaring og det vil vi blive ved med.

I den seneste uddelings første tid, satte Herren sin guddommelige lov om arvefølge, og profeter er fulgt efter hinanden og vil stadig eferfølge hinanden, idet de i én uendelig rækkefølge vil blive guddommelig udvalgte, så Herrens hemmeligheder kan blive åbenbaret uden begrænsning.

Ved Guds kraft er andre bøger med hellige skrifter blevet til. Livsvigtige og kostelige optegnelser fra det gamle Amerika, med Kristi belæringer, et andet vidne om hans guddommelighed, i form af Mormons Bog, som vi erklærer for hellig skrift, samtidig med at den støtter Bibelen.

Siden den minderige dag i 1820 kommer stadig nye skrifter, samtidig med de talrige og vigtige åbenbaringer, der i en stadig strøm flyder fra Gud til hans profeter på jorden. Mange af disse åbenbaringer er nedskrevet i en anden bog, der hedder Lære og Pagter. Som den sidste af vore sidste dages hellig skrifter har vi Den kostelige Perle, der er endnu en optegnelse af åbenbaret og oversatte skrivelser fra både gamle og nutidige profeter.

Der findes mennesker, der går ud fra at det er ,,slut med profeterne". Men igen bærer vi vidnesbyrd til verden om, at åbenbaringen fortsætter, og at kirkens bokse og arkiver indeholder disse åbenbaringer, der kommer måned for måned og dag for dag. Vi bevidner også at der, lige siden kirken blev organiseret i 1830, har været og til alle tider vil være en profet, anerkendt af Gud og hans folk, som til stadighed vil tyde Herrens sind og vilje.

Og nu et adverselsord: Lad os ikke gentage de gamles fjel. Talrige nutidige sekttilhængere tror på Abraham'mer, Moses'ser og Paulus'er men ikke på vore dages profeter. Og de gamle kunne godt nok acceptere profeterne fra tidligere tid, men de fornægtede og forbandede de, som var deres samtidige.

I vor tid, ligesom tidligere, forventer mange, at hvis der skal komme en åbenbaring, så vil det blive et ærefrygtindgydende, jordrystene skuespil. For mange er det vanskeligt at acceptere de talrige åbenbaringen, der forekom på Mose tid, på Josephs tid og i vor tid — de særlige åbenbaringer, der komme til profeter, som dybe, uangribelige indtryk, der fæstner sig i profetens sind og hjerte som dug fra Himlen eller som når morgenen spreder nattens lys.

Hvis nogen forventer det iøjnefaldende, er han måske ikke fuldt klar over hvilken bestandig strøm af åbenbaringer der kommunikeres. Jeg siger i dybeste ydmyghed mens også med kraften af et brændende vidnesbyrd i min sjæl, at fra genoprettelsens profet til profeten i vort eget år er kommunikationslinjen ubrudt, myndigheden er vedblivende og lys, strålende og gennemtrængende, fortsat skinnende. Herrens stemme er en fortsat melodi og en dundrende appe. I næsten halvandet århundrede har der ikke været nogen afbrydelse.

Mennesket behøver aldrig at stå alene. Ethvert trofast menneske kan få inspiration for sit eget begrænsede rige. Men Herren kalder bestemte profeter i dag og åbenbarer sine hemmeligheder til dem, sådan som han gjorde det tidligere, han gør det i dag, og han vil gøre det i morgen; sådan er det.
Da vi tidligere på eftermiddagen sang ,,Hav tak for profeten, du sendte", tænkte jeg på noget, som jeg før har givet udtryk for. Jeg håber, at I alle tænkte på Joseph Smith, på Brigham Young, på John Taylor, Wilford Woodruff og alle de andre præsidenter. Jeg

McKay og præsident Joseph Fielding Smith, præsident Harold B. Lee og alle dem, som har siddet i den stilling. De har udført en god tjeneste. De har gjort et stort arbejde for denne verdens mennesker. De har organiseret kriken og fortsat med at udvikle den, og den er vokset fantastisk under deres omsorg.
Jeg håber, at vi altid vil erindre det, og ikke lade det altsammen centrere i det levende menneske som i øjeblikket tjener, for Guds værk fortsætter på alle områder. Før jeg slutter, vil jeg gerne nævne to andre ting. Det første er, at jeg håber, I har haft mulighed for at se de fire smukke statuer, der er anbragt lige øst for templet, midt på kirkepladsen. Disse fire statuer er en del af den gruppe på tretten, der til næste år vil blive anbragt i hjælpeforenings park i Nauvoo ved besøgscentret dér, til ære for kvinden. Disse fire er midlertidigt anbragt på kirkepladsen til glæde for jer. De er virkelig dejlige. Vi indbyder jer til at besøge stedet og tage statuerne i øjesyn, mens I er her i Salt Lake City.

Jeg var bevæget da ældste Gordon B. Hinckley talte så smutk, så rørende og kærligt om Joseph Smith, og jeg kom til at tænke på den sidste aften i Carthage i staten Illionoi. De var samlet medens pøbelen vrimlede omkring dem, da Joseph Smith bad en af brødrene synge ,,En stakkels, sorgbetynget mand"

En stakkels sorgbetydning mand jeg
ofte mødte på min vej,
og når han ydmygt bad om hjælp,
jeg aldrig kunne svare nej;
hans navn jeg aldrig spurtgte om,
ej heller fra hva land han kom,
men kærligheden i hans blik mig
fængsled til ham, hvor han gik.

Engang han træt og sulten kom,
mens jeg mit simple måltid nød,
og skønt han talte ej et ord,
jeg så hans nød og gav ham brød.
Han brød, og med et kærligt blik
han gav og englebrød jeg fik;
Thi medens jeg med grådig hu det
spiste, var det manna nu.

Jeg næst ham ved en kilde så,
hvor da han træt og mødig lå;
han var så tørstig og så mat,
at han ej kunne vandet nå;
jeg skyndte mig og hjalp ham op og
lod ham drikke af min kop;
men derpå fyldt han gav mig den,
og aldrig tørsted jeg igen.

En mørk og stormfuld vinternat hans
råb om hjælp sig trængte frem;
jeg skyndte mig og fik ham fat og
glad ham førte til mit hjem.
Jeg tog mig af min kære gæst og
havde selv en glædesfest;
thi medens på min seng han lå,
jeg selv i drømme Himlen så.

Elendig, plaget og forhadt på vejen
jeg ham nøgen fandt;
han henlå såret og forladt,
og derfor jeg hans sår forbandt;
jeg olie i hans vunder gød,
og glæde i mit hjerte flød,
thi ved hans ord min sorg forsvandt,
og for min sjæl nyt liv oprandt.

I fængsel og til døden dømt med
sorg jeg dernæst fandt min ven;
med frygt hans hånd jeg trykked'ømt,
og ånden styrke fik igen.
Men for endnu at prøve mig han bad
mig om at dø for sig;
da, skønt mit kød var svagt som før,
min ånd ham svared': ja, jeg dør.

Derpå den kære gæst forsvandt, og
Jesus venlig for mig stod.
Jeg tegnet i hand hænder fandt,
og ydmygt sank jeg for hans fod.
Hans blide stemme til mig lød:
du var mig tro i liv og død;
Hvad du har gjort, er gjort mod mig,
og derfor jeg velsigner dig.

(Sanbogen nr 80)

Gud velsigne jer, brødre og søstre. Det har været en vidunderlig konference og en glæde at mødes med jer i disse dage. Fred være med jer; og må Guds glæde og fred vedblivende være hos jer. Vi ved, at Herren lever, og jeg ved, at han åbenbarer sit sind og sin vilje til os dagligt, så vi kan være inspireret og vide, hvilken kurs vi skal sætte.
Vi beder om alt dette i hengivenhed til jer, i Jesu Kristi navn. Amen.

Det øverste Præsidentskab 1925-31: Præsident Heber J. Grant, i midten, med førsterådgiver Anthony W. Irvins tilhøjre, og andenrådgiver Charles W. Nibley. (USHS).

Seks elementer danner systemet: Biskoppernes varehuse, produktionsprojekter, lokale velfærdstjenester, SDH-socialtjeneste, Deseret Industries, kirkens arbejdsanvisning

Velfærdsmødet, lørdag den 2. april 1977

Hjælp på Herrens måde

BISKOP VICTOR L. BROWN
Præsiderende biskop

Mine kære brødre og søstre, det er en fornøjelse igen at mødes med jer til velfærdstjenestens møde ved generalkonferencen. Mit emne her til morgen er ,,Hjælp på Herrens måde". Det er min hensigt igen i dag at påpege de kilder, der er til rådighed for hver biskop til at hjælpe ham med at sørge for sine medlemmers behov og måske fremhæve nogle af disse hjælpekilder på en anden måde end tidligere.

Når vi ser på de hjælpkilder vi har til rådighed i dag, må vi aldrig glemme nogle af de tilgrundliggende retningslinier fra gammel tid. Som profeten Alma beretter:

,,Og de gav af deres gods til de fattige og trængende, de syge og de lidende, hver i forhold til det, han havde. Og de brugte ikke kostbart tøj, og alligevel var de nette og anstændige.

Og således ordnede de kirkens anliggender, og således begyndte de atter af få varig fred til trods for alle forfølgelser, de var udat for . . .

Og i deres lykkelige forhold afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg, eller som manglede pleje, og deres hu stod ikke til rigdom; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og frie, både mænd og kvinder, enten de var udenfor kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang." (Alma 1:27-28, 30)

Som vi så ofte har læst i Lære og Pagter, har biskoppen befaling til at søge de fattige for at tilfredsstille deres behov. Det drejer sig ikke blot om dem, der materielt er fattige. Det gælder også dem, som har følelsesmæssige problemer eller er iblandet i tilværelsens mangeartedede menneskelige problemer. Sådanne oplysninger får biskoppen hovedsageligt gennem personlige præstedømme-interviews og rapporter fra hjælpeforeningens medarbjedere. Og som vi har fået at vide, hviler det første ansvar for at løse problemet på den pågældende selv, derefter på hans familie; og når de har gjort alt, hvad de kan, tilkaldes kirken og dens velfærdstjeneste-organisation.

Når vi erkender disse grundlæggende kriterier, har vi i kirken i dag en organisation, der er beregnet på at hjælpe dem, som har behov, på Herrens egen måde. Dette system består af seks elementer: får det første biskoppernes varehuse; for det andet af produktionsprojekter; for det tredie den lokale velfærdsjenestes hjælpefunktionærer, for det fjerde SDH socialtjeneste og for det femte Deseret Industries. Og endelig kirkens arbejdsanvisning. Disse hjælpekilder kalder vi kirkens beredskab.

Biskoppernes varehus består både af et varehus og et transportsystem. Det er indrettet så det kan modtage, opbevare, bytte og distribuere varer, som er skaffet gennem ofre fra kirkens medlemmer.

Biskoppernes varehuse er ikke noget kommercielt firma. Deres varer sælges ikke. De kan kun erhverves af dem, som biskoppen anbefaler og kun ved hjælp af en biskops ordreseddel, udfylt af hjælpeforeningspræsidentinden og underskrevet af biskoppen. Ser vi frem i tiden, vil der være oprettet mange flere biskop-varehuse i kirken. Det vil ske, eftersom kirken modnes i ward og stave. Det vil blive gjort på en ordentlig måde i henhold til en plan. Et ganske udmærket eksempel på, hvad et biskop-varehus er og gør, findes i det, der ligger på Welfare Square i Salt Lake City. Enhver, der er interesseret, er højst velkommen til at besøge dette varehus når som helst.

De fleste af dem, der arbejder i varehuset, modtager varer. Der findes et minimum af fuldtids-medarbejdere. Et eksempel på hvad der sker, når dette programs ånd breder sig, ses i beretningen om en 32-årig mand, som kom til varehuset. Han kunne hverken læse, skrive eller tale. Han var umådelig langt nede. Han blev accepteret af de øvrige arbjdere med kærlighed og forståelse og blev oplært til en ganske enkel opgave. Han blev oplært til at være lagerdreng. Han skulle fylde hylderne op med varer. Da han ikke kunne læse, satte lederne billeder på kasserne, så han kunne sammenligne med billederne på dåserne og pakkerne på hylderne og på den måde fylde rigtigt op. Ved hjælp af andres tålmodighed og kærlighed har denne unge mand opnået en evne til at holde hylderne tilpas fyldte med de rigtige

varer. En del af hans løn udbetales i fødevarer, som han bringer hjem til sine forældre og andre medlemmer af sin familie for at hjælpe dem med deres behov. Den lykke og tilfresstillelse, dette handicappede menneske udviser, når han får udleveret madvarer til at tage med sig hjem, er en inspiration til alle andre.

Der, hvor man ikke har noget varehus, anvendes et kontant-system. I sådanne underskriver biskoppen en ordreformular, der er udfyldt af hjælpeforeningens præsidentinde, og giver den til en lokal handlende, som han i forvejen har truffet aftale med. Pengene til at købe disse varer med, kommer fra vareproduktions-budgettet.

Velfærds-produktionsprojekter forsyner os med de fleste af de varer, der oplagres i biskoppernes varehuse. Disse projekter omfatter bl.a. mejeriprodukter, kød, honning og honningprodukter, grøntsager, frugt osv. De omfatter også fremstilling af visse ikke-fødevarer. Hvor kirken er fuldt moden, vil hver stav deltage på en eller anden måde i produktion af disse varer, der fremstilles, oplagres og uddeles fra biskoppernes varehuse. For de af jer, som er interesseret i at skaffe jer og køre et produktionsprojekt, vil jeg anbefale at læse biskop H. Burke Petersons tale ved velfærdstjenestemødet i oktober 1976.

Der behøves nogle kontakter til køb af sådanne ting som nødvendighedsartikler, medicin o.l. Pengene hertil kommer fra fasteydelser. Som det er sagt i mange år, bør hjælp i form af varer komme før kontante midler. Og jeg, må igen fremhæve betydningen af at forkynde loven om faste, således at vore medlemmer vil være endnu mere gavmilde, end lige nu, og ikke begrænse sig til det, der svarer til prisen på to måltider.

En af de mest imspirerende sider af velfærdstjenestens hjælpekilder er dens missionær-program, hvori omkring 300 velfærdstjeneste-missionærer i øjeblikket virker i 39 af kirkens missioner. De frembyder professionel, teknisk hjælp til præsteømmeledere, på områder som landbrug, alle faser af sundhedsvæsenet samt økonomisk styring. Vi opfordrer stadig alle ægtepar og enlige kvinder i kirken, som har evner og uddannelse i disse eller beslægtede retningen til at kontakte deres biskop eller stavspræsident og stille sig til rådighed for dette missionærarbejde.

Og nu med hensyn til SDH socialtjenesten: Denne organisation blev oprettet for at hjælpe præstedømmeledere med at assistere medlemmer, som har besværligheder i deres omgang med andre mennesker. Disse instanser yder hjælp indenfor to hovedkategorier — bevilliget tjenesteydelser, samt sygehjælp. Bevilligede tjenesteydelser omfatter bl.a. alle de funktioner, der reguleres ved lov, som f.eks. adoptioner, plejeforældreforhold, og anbringelse af indianerbørn i medlemmers hjem. Sygehjælp omfatter professionel behandling af enkeltpersoner og familier.

I områder, hvor der ikke findes nogen SDH socialtjeneste, bør biskopperne føre en liste over godkendte professionnelle personer, som kan yde tilsvarende tjeneste, og som opfylder kirkens standarder. Med hensyn til bevilligede tjenesteydelser, må præstedømmelederne omhyggeligt indordne sig landets og de lokale love, når der arrangeres tjenesteydelser m.h.t. adoption, ugifte forældre eller plejeforhold.

Når der gives professionnelle råd, skal biskoppen holde nær kontakt med den pågældende for at konstatere om der er fremgang eller tilstødende problemer.

Vi fik for nylig et meget rørende brev fra en mor, der udtrykte sin påskønnelse for sin biskop og for en socialtjeneste-funktionær, som havde skaffet hjælp til hendes familie. Jeg citerer fra hendes brev:

,,Denne sommer vil blive husket som ,den bedste, nogensinde for Roseanne og David!'

Som I ved, har livet givet begge børnene særlige problemer, og mit hjerte lider, når jeg har set David trække sig tilbage fra andres selskab, og Roseanne støde og miste veninder i sine bestræbelser på at få nogle.

Der findes mange som kan hjælpe dem med deres fysiske problemer — terapi for en dreng og medicin til at neddæmpe en overaktiv datter — men hvor kunne jeg henvende mig for at finde én, som forstår og kan af-

Til trods for udseende er disse granitblokke bygningsblokke, ikke affald, og templet vil snart hæve sig op fra denne grund, for størstedelen baseret på håndkraft fra de arbejdere og kunstnere, der er afbildet på dette foto fra 1871-72. I baggrunden ses Tabernaklet og til højre the Endowment House. (CA)

hjælpe de medfølgende følelsesmæssige problemer?
Da min biskop foreslog en SDH daglejr, tænkte jeg: ,Udmærket! det vil give dem en god sommer og løse mit problem med børnepasning, for det er nødvendigt for mig at arbejde. Disse to ting syntes jeg gjorde, at de investerede udgifter var godt anbragt — men det var bare begyndelsen. Før sommeren var forbi oplevede jeg at min søn insisterede på at lede en vanskelig tur i bjergene. Tidligere havde han altid været nødt til at følge bagefter de andre. Jeg så ham hejse sig ned langs muren på en bygning ved hjælp af et tov, og det selvtilfredse smil, han sendte sin vejleder, kan ikke betales med penge. Ved sommerens slutning havde Roseanne lært at give udtryk for sine skuffelser, og prøver nu for det meste at argumentere med mig i forsøg på at nå en løsning. Det er en helt ny fornemmelse for os.
Det er en ensom opgave at opdrage et overaktivt barn, for selvom vennerne prøver at forstå, kan de det ikke, og sædvanligvis reagerer de, som om barnet er forkælet. Det har været en storartet hjælp for mig hver uge at mødes med mennesker, som virkelig forstår."
Deseret Industries faciliteter findes sædvanligvis kun, hvor der er stor tæthed af kirkens medlemmer. De er oprettet for at skaffe arbejde til arbejdsløse og f.eks. gamle, mentalt eller fysisk handicappede o.s.v. De bygger på principperne for flid, opofrelse, arbejde og delen med hinanden. Efterhånden som der bliver stadig flere medlemmer på et samlet område, opfordrer vi præstedømmeledere til alvorligt at overveje oprettelse af Deseret Industries faciliteter.
Og så tilsidst: arbejdsanvisning. Ansvaret herfor ligger først og fremmest hos præstedømmekvorummerne for brødrenes vedkommende og hos hjælpeforeningen for søstrene. Det er vigtigt, at systemet virker glat og omgående, hvis det skal være til velsignelse for dem, der har behov for arbejde. I nogle områder, hvor arbejdsløshedsproblemerne er usædvanligt store, er der oprettet fuldtids- arbejdsanvisningscentre. Det er gjort for at hjælpe kvorummet og staven og wardets velfærdstjenestekomité med at udføre deres opgave og bør kun ske med godkendelse fra hovedkvarteret.
Med de rigtige fungerende hjælpkilder skulle kirkens biskopper sammen med wardets velfærdstjeneste-komitéer være i stand til at udføre det arbjede, de er pålagt af Herren med hensyn til at tage sig af de fattige og nødlidende. Hvis vi gør det, vil vi virkelig følge Almas råd:

,,Og i deres lykkelige forhold afviste de således ikke nogen, der var nøgen eller sulten, tørstig eller syg eller som manglede pleje, og deres hu stod ikke til rigdom; derfor var de gavmilde mod alle, både gamle og unge, både trælle og fri, både mænd og kvinder, enten de var uden for kirken eller i kirken, og der var ingen personsanseelse med hensyn til dem, der stod i trang.
Og således gik det dem vel . . ."
(Alma 1/30-31)

Må vi blive velsignet, sådan som salmisten udtrykte det: ,,Salig er den mand, der tager sig af de svage." (Salm. 41:1) I Jesu Kristi navn. Amen.

De halvfjerds' første Råd, omkring 1896: Bageste række fra venstre: Ældsterne Brigham H. Roberts, Jonathan Kimball, Rulon W. Wells; Siddende: John Mills Whitaker (generalsekretær og kasserer, ikke medlem af kvorummet), George Reynolds, Seymor B. Young (kvorummets præsident), Christian D. Fjeldsted og Edward Stevenson. (USHS) (Fjeldsted var født 20. februar 1829 i Sundbyvester, forstad til København. O.a.)

Opmuntring til ,,rigtig udnyttelse og udvidelse af" biskoppernes varehuse som Herrens måde at sørge for ,,vore nødstedte brødre og søstre"

Hjælp til nødlidende efter Herrens forrådssystem

PRÆSIDENT EZRA TAFT BENSON
De tolvs Råd

Mine elskede brødre og søstre, ydmygt og taknemmeligt besvarer jeg anmodningen fra Det øverste Præsidentskab om at deltage i dette vigtige velfærdsmøde under konferencen.

Emnet for mine bemærninger er Hjælp efter systemet med biskoppernes varehuse".

I mere end fyrretyve år er kirkens medlemmer af deres ledere blevet tilrådet til at berede sig mod usikkerhed of katastrofe. Mange har fulgt det råd; nogle vendt det døve øre til. Tiderne og forholdene gør, at vi må gentage, hvad Herren sagde til profeten Joseph Smith i marts 1832:

,,Thi sandelig siger jeg jer: Tiden er kommet og er nu for hånden . . . det et nødvendigt, *at der oprettes en organisation blandt mit folk* til at ordne og indrette forrådshuse for mit folks fattige . . . så kirken gennem mit forsyn kan være uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden." (L.&P. 78: 3, 14; fremhævelse tilføjet)

Systemet med kirkens forrådshuse er en organisation bestående af varehuse og transportfaciliteter, med arbejdende og ledende personale. Systemet er sat op så der kan modtages, opbevares, transporteres, byttes og fordeles fødevarer og ikke-fødevarer til, dem, der trænger.

En grundlæggende enhed i kirkens forrådshus-system er det lokale biskop-varehus. Biskoppernes varehuse er kirke-ejede faciliteter, hvorfra lokale biskopper får fødevarer, tøj og andre varer til de fattige og nødlidende, som ikke er i stand til at sørge for sig selv. Deseret Industries benyttes som varehuse for ikke-fødevarer. Enhver biskop i kirken bør have adgang til et lokalt forrådshus, fyldt med livsvigtige varer, produceret i programmet for at imødekomme sit folks behov.

Herren har gennem åbenbaring befalet, at der oprettes forrådshuse. Overskudet, eller ,,resterne" af de helliges ejendom under den forenede orden skulle opbevares i forrådshusene ,,for dermed at hjælpe de fattige og trængende" (L.&P. 42:34). Senere instruerede Herren, at den præsiderende biskop skulle ,,indrette et forrådshus for kirken og alt, hvad folket ikke behøver af penge og levnedsmidler." (L.&P. 51:13)

I dag findes der otteoghalvtreds biskop-varehuse indenfor kirkens system af forrådshuse. Disse varehuse benyttes for næsten nøjagtig det samme formål som under den forenede orden. Medlemmer ofrer deres tid, talenter og midler til at producere, behandle, pakke, fremstille og indkøbe varer til hjælp for dem, der er i nød. For at fylde disse varehuse deltager mere end 3000 sidste dages hellige rundt omkring i kirken i produktion og tilberednings-projekter, der producerer grøntsager, korn, frugt samt andre føde- og ikke- fødevarer. Nogle af disse varer sælges på det åbne marked for at betale omkostninger ved driften. Resten af disse varer beholdes og fordeles gennem varehussystemet til de nødlidende. Ialt androg den hjælp, der ydedes i 1976 adskillige millioner dollars.

Vores biskop-varehuse er ikke beregnede på at skulle have varer nok til at sørge for alle kirkens medlemmer. Varehusene er kun oprettet med det formål at sørge for de fattige og trængende. Af den grund er kirkens medlemmer blevet instruerede om, forsåvidt loven tillader det, personligt at opbevare til ét års forbrug af fødevarer, tøj og hvor det er muligt, brændsel. Ved at følge det råd vil de fleste medlemmer være beredt og i stand til at sørge for sig selv og deres familiemedlemmer og også til at dele med andre efter behov.

Den lokale biskop er Herrens udvalgte administrator med hensyn til at sørge for de fattige og nødlidende. Biskoppen har ,,alene ansvaret for at sørge for de fattige i kirken . . . Det er hans pligt og hans alene, at afgøre til hvem, hvornår, hvordan og hvor meget der skal gives til hvert enkelt medlem af hans ward fra kirkens midler og som hjælp fra wardet.

Dette er en stor og højtidelig pligt, pålagt ham af Herren selv. Biskoppen kan ikke undslippe dette ansvar; han kan ikke uddelegere det til nogen anden og derved lette sig selv for det. Ligegyldigt hvilken hjælp han indkalder, så er han selv ansvarlig." (J. Reuben Clark jr., ikke-udgivet artikel, 9. juli 1941, som citeret i *Ensign,* nov 1976 side 112)

Gennem åbenbaring har Herren instrueret biskopperne om aktivt at opsøge ,,de fattige og sørge for deres fornødenheder" (L.&P. 84:112) Forrådshuse blev guddommeligt oprettede for at hjælpe biskopperne med at udføre deres pligter.

Hvordan rekvirerer en biskop varer fra et forrådshus? Når først de fattige og nødlidende er udsøgt i wardet, skal den enkeltes behov identificeres. Det kan gøres ved hjælp af præstedømmet og hjælpeforeningens ledere. Biskoppen bør derefter vurdere disse behov og sikre sig, at hver enkelt sørger for sig selv, og at familier sørger for familiemedlemmer, som ikke kan sørge for sig selv.

Varer opmagasineres i et varehus og må kun udleveres efter en biskopordreseddel.

Varer sælges aldrig fra et forrådshus, og kun biskoppens underskrift på en biskop-ordreformular kan rekvirere varer derfra. Hjælpeforeningens præsidentinde kan hjælpe biskoppen med at afgøre hvilket kvantum varer fra forrådshuset, der skal bruges.

Biskoppens varehus og varerne deri ejes af Herren og skal bruges af hans tjenere — biskopperne — til at sørge for dem, der er i nød. Der bør drages bedst mulig omsorg for at beskytte Herrens ejendom. Bemyndiget personale i forrådshuset skal udstede passende kvitteringer for varer og kontanter, der er udleveret. Mindst et års forsyning af ikke-fordærvelige varer skal holdes på lager. Der skal tages ordentlig vare på overskud for at undgå spild og ødelæggelse. Varehusbestyrere skal kontrollere alle fremstillede fødemidler for at konstatere, om de er datomærkede og svarer til de fastsatte standarder. Hele lageret skal rotere på behørig vis for at bevare kvaliteten og undgå spild. I alle tilfælde skal varehusene holdes ordentlige og rene. Hvert enkelt forrådshus skal stå som et mønster for Herren i effektivitet, renlighed og tjenesteydelse.

Jeg gentager, et biskop-varehus bør være til rådighed for enhver biskop. I øjeblikket påbegynder velfærdstjenestens hovedkomité et udvidelsesprogram for at starte flere produktionsprojekter og skaffe større produktion og for at bygge flere forrådshuse. Velfærdstjeneste-afdelingen under ledelse af de område-tilsynsførende, regionalrepræsentanterne og område regional-velfærdsledere vil sørge for lokal vejledning hertil. Har I spørgsmål med hensyn til dette. så ret dem venligst direkte til den pågældende præstedømmeleder.

Må jeg også advare stavspræsidenter og biskopper. Før I påbegynder en kampagne for at skaffe penge til et varehus, så søg råd. Læg omhyggeligt planlagte mål. Vær klar over, hvad I ønsker, og hvorfor, før I begynder. I Herrens gerning skulle der ikke forekomme alvorlige fejltagelser. Den allervigtigste del af jeres planlægning bør foregå på jeres knæ. Efterhånden som vi udvider varehus-systemet, bør der ikke foregå noget, som kan skade kirkens ansigt udadtil.

Når vi administrerer et hvilket som helst aspekt af velfærdsprogrammet, må vi stadig holde det formål, for hvilket det startedes, for øje. Det fastsatte formål er: ,,Så vidt muligt, at etablere et system, hvorved man kan udrydde lediggang, få bugt med ufortjent udnyttelse af arbejdsløshedsunderstøttelsen, således at uafhængighed, flid, sparsommelighed og selvrespekt igen kan indfinde sig blandt vort folk. Målet i kirken er at hjælpe mennesker til selvhjælp. Kirkens medlemmer må igen sætte arbejdsglæden som et ledende princip i deres tilværelse." (Præsident Heber J. Grant som citeret i *Håndbog for Velfærdstjeneste,* side 1)

Modtagere af velfærdshjælp bør arbejde, såvidt det er dem muligt, for at ,,betale" for vare eller fasteofferhjælp. Hvis der ikke skaffes meningsfyldt arbejde og folk ikke opmuntres til at arbejde, vil hjælpen udvikles til en demoraliserende kirke-almisse, og det formål, for hvilket velfærdsprogrammet blev oprettet, vil blive undermineret. Det er et af Himlens bud, som vi ikke fuldtud har lært her på jorden, at man ikke kan hjælpe folk permanent ved at gøre det for dem, som de kan og burde gøre for sig selv.

Når som helst biskopper yder hjælp bør den pågældende så vidt muligt betale løbende udgifter med sine egne kontanter. Behovet for varer stilles med forrådshusets varer. I alle tilfælde, hvor der ydes hjælp, bør de, som modtager hjælp, arbejde så pågældende hjælpeforeningsrådgiver. Når som helst det er muligt bør der gives varer i stedet for kontante ydelser fra fasteofferfondet. Ved at benytte forrådshusvarer fremfor kontanter fra fasteofferet skabes cirkulation i velfærdssystemets varer, der opmuntres til produktion og der undgås spild. Endnu mere vigtigt er det at kirken ved at følge Herrens instruktioner, som jeg sagde før, vil stå ,,uafhængig af alle andre skabninger, som er under den celestiale verden". (L.&P. 78:14) Det burde være vort mål!

Lejlighedsvis får vi spørgsmål om, hvordan de kirkemedlemmer som modtager offentlig støtte i stedet for hjælp fra kirken, står. Lad mig gentage noget, som er et grundlæggende princip. Det enkelte menneske bør i størst muligt omfang sørge for deres eget behov. Hvis et menneske ikke kan sørge for sig selv, bør hans familie hjælpe. Hvis familien ikke kan hjælpe skal kirken assistere, ikke det offentlige. Vi går ind for det fundamentale princip at ,,selv om folket støtter det offentlige skal det offentlige ikke støtte folket".

Sidste dages hellige bør ikke modtage *ufortjent* hjælp fra det offentlige — heller ikke til mad. Præstedømmets og hjælpeforeningens ledere bør opmuntre medlemmerne til at acceptere kirkens velfærdsprogram og gennem dette program tjene det, de behøver, selvom de måske vil få lidt mindre mad og penge end sædvanlig. Ved at gøre det, vil medlemmerne blive åndeligt styrkede, og de vil bevare deres værdighed og selvrespekt.

Sidste år blev der alene i De forenede Stater udbetalt over 98 milliarder dollars i understøttelse til mennesker, som intet ydede for disse penge og endnu to millioner dollars til mænd og kvinder, som for det meste intet gjorde for det de modtog. En sådan karaktersvækkende form for offentlig hjælp foregår i næsten ethvert land i verden.

Vi opmuntrer sidste dages hellige overalt i verden til at forblive uafhængige af ufortjent hjælp. Arbejd for det, I modtager.

De økonomiske og sociale forhold forekommer i høj grad ildevarslende overalt i verden i dag. Med åbenbaring

op profeti som vores vejledning, et det slet ikke overdrevent af mig at sige, at når alt er skrevet om vores nuværende generation, kan det sandelig siges, at vi knapt har haft tid nok til at forberede os. For at kunne klare den truende krise, vil jeg vove at påstå, at vi får brug for alle vore timelige resourser. Herren har sagt:

,,Men er I beredt, behøver I ikke at frygte." (L.&P. 38:30)

Store velsignelser venter os, hvis vi hver især og som hans kirke støtter Herrens program for omsorg for den fattige og trængende. Jeg har oplevet disse velsignelser på første hånd ved at omdele fødevarer, tøj og sengetøj til nødlidende medlemmer af kirken i Europa efter den anden verdenskrig. Jeg så selv mennesker som sultede, var udtærede og barbenede. Det var et sørgeligt syn. Mit hjerte blødte af medfølelse for alle vor himmelske Faders lidende børn.

Jeg husker tydeligt da kirkens første forsyninger ankom til Berlin. Jeg havde den fungerende missionspræsident, præsident Richard Ranglack med mig. Vi gik til det gamle, stærkt ødelagte varehus, som under bevogtning, husede de velkomne varer. I den fjerneste ende af varehuset så vi kasserne, der nåede helt op til loftet.

,,Er de kasser fulde af madvarer?" spurgte Richard. ,,Vil du fortælle mig, at de kasserer fulde af fødevarer?"

,,Ja, min bror, ,,svarede jeg, ,,fødevarer, tøj og sengetøj — og forhåbentlig også nogle få medicinalvarer."

Richard og jeg tog en af kasserne ned. Vi åbnede den. Den var fyldt med det mest almindelig af almindelige fødevarer — tørrede bønner. Da denne gode mand så dem, stak han sin hånd ned i dem og lod dem løbe mellem sine fingre, hvorefter han brød sammen og græd som et barn af lutter taknemmelighed.

Vi åbnede endnu en kasse fyldt med knust hvede, intet tilsat eller taget bort, blot som Herren havde lavet det og beregnet det skulle være. Han tog lidt af det i munden. Et øjeblik efter så han på mig med tårefyldte øjne — mine øjne var også våde — og han sagde, mens han langsomt rystede på hovedet: ,,Bror Benson, det er vanskeligt at tro, at folk, som aldrig har set os, kan gøre så meget for os."

Det er Herrens system! Frivillige bidrag, motiveret af broderkærlighed og villige ofre, som hjælper folk til at hjælpe sig selv. Noget sådant sikrer værdighed og selvrespekt.

Må vi gennem passende udnyttelse og udvidelse af moderne forrådshuse klogeligt sørge for vore trængende brødre og søstre i henhold til Herrens plan, beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen.

Det øverste Præsidentskab og De tolvs Råd, 1898-1901: Bageste række fra venstre: Ældsterne Anthon H. Lund, John W. Taylor, John Henry Smith, Heber J. Grant, Francis M. Lyman, George Teasdale, Marriner W. Merril; anden række: Brigham Young Jr.; førsterådgiver George Q. Cannon, præsident Lorenzo Snow, andenrådgiver Joseph F. Smith, Franklin D. Richards. Forrest: Ældsterne Matthias Cowley og A. Owen Woodruff. Ældste Rudgar Clawson var fraværende. (USHS)

Særlige sociale og følelsesmæssige behov hos medlemmer kan muligvis tilfredsstilles ved at benytte kilder, der allerede er til rådighed for kirkens lokale ledere

Hjælp gennem SDH socialtjeneste

BISKOP J. RICHARD CLARKE
Andenrådgiver i Det præsiderende Biskopråd

Mine brødre og søstre, jeg er sikker på, at enhver af jer er blevet rørt over historierne om kirkens store hjælpeindsats til medlemmer, der er ramt af oversvømmelser eller jordskælv. Vi føler med dem, der er kommet i nød. Men der findes imidlertid andre behov — social-følelsesmæssige — der kan være lige så ødelæggende som enhver naturkatastrofe. Og sådanne behov kan ikke afhjælpes med vognladninger af fødevarer eller tøj. Jeg vil gerne illustrere nogle af dem i min tale til jer her i dag.

Lad mig begynde med at læse et brev, der handler om den tragiske historie om en ung mand, der blev indviklet i en livsførelse, der fik ham til at overtræde den allerhelligste af Guds befalinger:

,,Jeg ved ikke, hvorfor jeg skriver dette brev. Måske griber jeg efter det sidste strå, før det er forbi eller hvad der nu sker. Jeg søger hjælp uden håb om at få den. Ikke fordi jeg tvivler på, at kirken er sand, men på grund af mine synder. Lad mig sige med det samme *jeg elsker mine forældre* og gør, hvad jeg kan for at hjælpe dem, men mine kræfter er ved at forsvinde og den smule liv, der er tilbage i mig, bruger jeg til at skrive dette brev.

I en meget ung alder," fortsætter denne unge mand, ,,blev jeg overbevist om, at min far ikke kunne lide mig. Det kom fordi vi engang havde et sammenstød, da jeg om aftenen gik hen for at kysse ham godnat og han fejede mig tilside. Jeg er sikker på, at han ikke husker det, og at det slet ikke betød noget for ham, men jeg var helt ødelagt; al min tryghedsfornemmelse og hele min verden styrtede sammen omkring mig, som jeg stod dér.

Da jeg ikke kunne finde på andet at gøre, løb jeg i en underlig panik til min mor og hviskede til hende om min katastrofe, som hun tog helt afstand fra, men hun kunne ikke overbevise mig. Den aften stod jeg og betragtede min far inde fra mit mørke værelse. Jeg svor for mig selv, at jeg ikke ville lukke døren, før han prøvede at åbne den helt. Jeg ville ignorere ham, indtil han søgte efter mig.

Han lagde ikke mærke til det. Hvis han gjorde det, så har han i hvert fald aldrig spurgt mig, hvad der var i vejen. Jeg behøver vel næppe sige at jeg i de næste år gennemgik alle faser og gjorde oprør for at fange hans opmærksomhed, som jeg så fik i form af vrede. På en eller anden måde udviklede jeg mig til at blive homseksuel, en fordærvende sygdom der snart lukkede mig inde i mit eget fængsel. Jeg kendte ikke længere mig selv. Og jeg har i flere år, end jeg kan huske, følt, at Herren heller ikke elskede mig. Fra jeg var sytten til omkring treogtyve begyndte jeg at bruge narkotika . . ."

I kan nok tænke hvor han endte. Denne unge mand slutter sit brev med disse ord: ,,Tak fordi du gav dig tid. Kan du hjælpe mig? Kan det overhovedet nytte? Kan du overbevise mig? Har du tid til det? Jeg har ikke meget tilbage."

Jo, unge mand, der er hjælp for dig.

Vi ved, at Herren elsker denne unge mand, lige som han elsker os alle. Denne mand er siden gennem præstedømmet blevet henvist til SDH-socialtjenesten. Hånd i hånd vil en SDH-socialtjeneste- funktionær og hans præstedømmeleder hjælpe denne bror med at lære, hvad han ikke lærte på sin fars knæ — at Herren elsker ham, og at den evangeliske plan om omvendelse og tilgivelse står til rådighed for alle.

I den næste situation var Janet, som jeg vil kalde hende, involveret i alvorlig overtrædelse. Da hendes biskop havde opdaget at hun ventede et barn udenfor ægteskab, henviste han hende til SDH-socialtjenesten. I stedet for at blive fordømt af personalet dér, som hun havde frygtet, fandt hun kærlighed og forståelse — den kærlighed og forståelse, som hun behøvede som hjælp til at omvende sig. Med hjælp fra biskoppen og tjenesteorganisationen, begyndte hun at søge Herrens tilgivelse. Hun blev præsenteret for nogle fosterforældre, som kærligt tog hende til sig i deres hjem. Hun kom regelmæssigt i kirken og studerede evangeliet. En gruppe af ugifte forældre, oprettet af kirken, hjalp hende til at forstå sin brøde og til at beslutte sig til at begynde et nyt liv. Hun begyndte at forstå sig selv og sit forhold til sin Fader i Himlen bedre.

,,Jeg gennemgik en forfærdelig

masse." genkalder hun sig. ,,Men jeg følte det, som om et tungt åg var taget fra mig ved at kunne dele byrden med nogle, som forstod. Jeg er så taknemmelig for al den hjælp jeg modtog fra min himmelske Fader."

I den sidste historie blev Verinda, en livlig indianerpige, optaget i indianerplejeforældreprogrammet. Hun aflagde senere dette vidnesbyrd:

,,Da jeg blev optaget for otte år siden, steg jeg af bussen uden anden bagage end det tøj, jeg havde på, plus nogle få ejendele i en skotøjsæske. Jeg kom fra et fattigt hjem. Mit folk er fattige mennesker. Men I har åbnet jeres hjerter for mig. Det er jeg taknemmelig for. Nu kan jeg tage hjem med en splinterny kuffert fuld af tøj. Men det er ikke det, der er min rigdom. Jeg er rig, fordi det, der er inden i mig, er lige så kosteligt som al verdens rigdomme. *Jeg har et vidnesbyrd om evangeliet.* Jeg ved, at Jesus er Kristus, og at Gud lever og besvarer bønner. Jeg har nu et mål — noget, jeg kan stræbe efter."

Brødre og søstre, disse tre historier står i skarp kontrast til verden uden om os. I dag lider vi ikke bare under fysisk forurening men i lige så høj grad af mental forurening. Pervertioner af vores grundlæggende værdier tilbydes som den ,,nye moralitet". Der anvendes ofte snyderi og vold for at opnå personlige eller fælles ønsker. Arbejdende mødre og fædre fralægger sig deres forældremæssige ansvar. Mænd og hustruer lader sig skille efter det mindste skænderi. Naturlig hengivenhed findes næsten ikke mere. Jeg husker fra min tid som biskop et tilfælde med et ægtepar, som mistede forældreretten over deres to små børn — den ene endnu ikke renlig, den anden under skolealderen. Hver dag gik far og mor på arbejde og efterlod deres børn indelåst i huset, hvor de så måtte klare sig selv. Da dommeren forhørte dem, blev moderen helt overrasket. Hun sagde, at hun altid havde sat tilstrækkelig mad af til børnene, så de kunne klare sig til aftensmaden! Kan I forestille jer en sådan indstilling?

Denne ,,ansvarsløse tidsalder" var forudset af den store amerianske profet Moroni. Han talte om vor tid som ,,en dag, da der vil findes megen urenhed på jorden. Der skal være mord og røveri, løgn og bedrageri, hor og verstyggeligheder af enhver art." (Mormon 8:31)

I næsten ethvert tilfælde kan sådanne tragiske omstændigheder i samfundet føres tilbage til folk som ikke ville efterleve Jesu Kristi evangeliums evige principper.

Sådanne samfundsforhold berører også os. I mange af vore stave findes der ugifte forældre, unge, der er løsladt på prøve eller i forvaringshjem; børn, der bliver mishandlet eller negligeret, narkotika- og alkoholproblemer, alvorlige ægteskabelige problemer, sexuelle afvigelser, og medlemmer på institutioner og hospitaler. Disse problemer er forfærdende, og skønt vi så absolut ville ønske, at de ikke eksisterede, så kan vi ikke løbe fra livet, således som det nu engang er.

Som præstedømme- og hjælpeforenings- ledere har vi fået ansvaret for at hjælpe medlemmer, som lider under disse sociale og følelsesmæssige problemer. Herren har virkelig sagt, at vi skal ,,Styrke de svage, støtte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ." (L.&P. 81:5)

Brødrene erkender at det er en stor opgave og de har forsynet os med værdifulde hjælpekilder, så vi kan hjælpe ,,på Herrens måde". Denne hjælpekilde er, naturligvis, vores egen SDH socialtjeneste indenfor velfærdstjenesten.

Præsident Harold B. Lee instruerede i 1970 regionalrepræsentanterne om deres meget betydningsfulde opgave i den henseende:

,,Vores socialtjeneste-program har allerede været til stor velsignelse for vore medlemmer. Gennem dette program søger vi at løse de mange problemer, der rammer vore medlemmer i et velfærds-samfund, og det vil uden tvivl få endnu større betydning, fordi så mange af de problemer, som denne organisation tager sig af, er symptomatisk for vor tid. Medlemmer har måske mere brug for rådgivning end for tøj, og medlemmer, som gennem deres biskop bliver henvist til socialtjenesten, bør ikke føle sig mere betænkelige ved at bede om denne form for hjælp gennem præstedømmets velfærdsprogram." (Regionalrepræsentanternes seminar den 1. okt. 1970)

SDH socialtjenestens formål eller mission er at hjælpe præstedømmelederne ved at skaffe kvalificeret *priviligeret* og *klinisk* hjælp til kirkens medlemmer. Det gennemføres ved at benytte højt kvalificerede stabsmedlemmer og frivillige, hvis evner, kundskab og professionelle dygtighed er i harmoni med evangeliet og kirkens orden. Vi må huske på, at SDH socialtjenesten ikke er oprettet, fordi nogen tvivler på, at en biskop eller et kvorum modtager inspiration, men snarere fordi vore profeter blev inspireret til at give lokale ledere en *hjælpekilde,* som kan tilgodese social-følelsesmæssige behov. Det er dog vigtigt at understrege den advarsel, der findes på side 27 i *Håndbog for velfærdstjeneste:*

,,Biskoppen og Det melkisedekske Præstedømmes kvorum- og gruppeledere er Herrens kirkeledere. De kan ikke uden videre og må heller ikke skyde deres ansvar fra sig ved at overlade det til nogen som helst socialforsorg. Socialtjenesten er en *hjælpekilde* for kirkelederne. Der findes ingen erstatning for de inspirerede råd og de præstedømmevelsignelser, som biskoppen, kvorumslederen eller gruppelederen kan yde." (*Håndbog for velfærdstjeneste,* side 27. Fremhævelser tilføjet)

Vi bør også huske, at det er kirkens mål at hjælpe folk til at hjælpe sig selv. Præsident Romney har sagt at det gør folk mere skade end godt at sørge for dem på noget andet grundlag. En åndelig eller følelsesmæssig almisse kan være lige så skadelig som en fysisk, har ældste Boyd K. Packer sagt.

Instruktionshåndbog for kirkens ledere siger at SDH socialtjenesten er krikens officielle organisation, som tager sig af *priviligeret hjælp* — hvilket omfatter hjælp til ugifte forældre, adoptioner, plejeforældre-tjeneste, og det særlige indianerprogram.

Må jeg fremhæve nogle af de problemer, der er med hensyn til sådanne former for hjælp? Privat børneanbringelse sker ofte på illegal vis og foregår uden den omhu og beskyttelse, der udøves gennem den lovbevilling vore organisationer sørger for. De

deraf følgende problemer har forårsaget utallige sorger for børn såvel som for deres biologiske forældre og adoptivforældre. Når kirkens medlemmer og ledere i et hvilket som helst land er engageret i sådanne private børneanbringelser, betragter det offentlige og andre ofte sådanne handlinger som sanktioneret af kirken. Som følge deraf kan missionærarbejdet og andre kirkeprogrammer komme til at lide under det. Må vi have lov til at opmuntre alle præstedømmeledere, som måske bliver engageret i disse privat børneanbringelser, til at studere håndbogen og klare sådanne sager i lyset af følgende direktiv fra Det øverste Præsidentskab: ,,Alle sager, der drejer sig om adoption eller plejeomsorg for børn, i hvilke kirken er eller burde være involveret, er blevet underlagt SDH socialtjenesten."

Bevillinger og professionel hjælp til adoption kan gives mange kvalificerede sidst dages hellige familier gennem SDH socialtjenesten i overensstemmelse med alle stats- og kommunale- love. Familier, der er interesserede i adoption, vil blive gjort opmærksomme på alle kilder, der er til rådighed for dem. Målet er at finde det rigtige hjem til det specielle barn og at sikre den fulde beskyttelse af alle, der er involveret.

Forældretjenesten for ugifte er oprettet for at hjælpe enlige med at klare problemerne i forbindelse med svangerskab udenfor ægteskab. Denne tjenesteorganisation arbejder under ledelse af den lokale præstedømmeleder, undtagen når det drejer sig om bevillinger, og omfatter bl.a. rådgivning, plejehjemsanbringelse, uddannelsesmæssig støtte, lægehjælp og først og fremmest venskab og forståelse. Når biologiske forældre bestemmer sig til at bortadoption af deres børn er den bedste løsning, vil hjælpetjenesten sørge for, at børnene anbringes hos værdige SDH-ægtepar. I alle tilfælde behandles hjælp til ugifte forældre strengt fortroligt. Henvisninger til dette program accepteres fra enhver kilde.

Gennem ,,Indian Student Placement Services Program" (en del af SDH socialtjenesten) hjælpes indianske forældre til efter henvisning fra den lokale præstedømmeleder, at skaffe deres børn i alderen otte til atten år undervisning, samt kulturelle, sociale og åndelige oplevelser. Børn der kvalificerer sig, anbringes i omhyggeligt udvalgte sidste dages hellige hjem et skoleår ad gangen.

Efter bevilling skaffes der plejehjem, hvor der føres tilsyn med de børn, der anbringes, fordi de på grund af tvingende omstændigheder, midlertidig er blevet skilt fra deres forældre. En sådan anbringelse kan, sammen med åndelig og professionel rådgivning, hjælpe både forældre og børn til at berede sig til en genforening af familien.

Ældste ElRay Christiansen, assistent til De tolvs Råd, står på talerstolen på dette fotografi fra april-konferencen 1955. Det øverste præsidentskab (Stephen L. Richards, præsident David O. McKay og J. Reuben Clark jr.) og Joseph Fielding Smith, præsident for De tolv apostles Kvorum, ses bagved. Foran ham, flankeret af potter med påskeliljer, sidder de øvrige generalautoriteter. Forhøjningen er siden blevet udvidet for at give plads til det øgede antal generalautoriteter. (CA)

Tjenesteorganisationen sørger også for klinisk behandling, der bl.a. omfatter vurdering og behandling af social-følelsemæssige problemer. Efteranmodning fra præstedømmeledere hjælper professionelle terapeuter medlemmer med at udforske årsager og finde løsninger på deres problemer.

I øjeblikket har socialtjenesten enogtyve afdelinger. I områder, hvor der ikke er oprettet nogen afdeling, kan præstedømmeledere vurdere behovet for en sådan organisation. Yderligere afdelinger vil blive oprettet, når der findes tilstrækkeligt behov og når regionale og område velfærds-ledere bestemmer det.

Når en ny afdeling oprettes, ansættes en lille stab af professionelle. Hertil oplæres frivillige, som tilknyttes hovedstaben. Stavspræsidenten arbejder så meget sammen med tjenesteorganisationen, som det er muligt, for at finde frem til og opfordre frivillige til at påtage sig dette arbejde.

I områder, hvor SDH socialtjenesten ikke er oprettet, bør præstedømmeledere føre en liste over SDH og ikke SDH specialister, som kan yde tilsvarende tjeneste. De mennesker og rådgivningsklinikker, der kan komme i betragtning, bør omhyggeligt sorteres for at sikre, at deres indstilling er acceptabel i henhold til kirkestandarderne. De lokale love skal altid følges, når der er tale om adoption, ugifte forældre eler anbringelsen af børn i fremmede hjem.

Det er vel overflødigt at nævne, at mange af disse problemer kunne undgås, hvis forældre ville bruge mere tid på at undervise og opdrage deres børn. Som bekræftelse på den historie, jeg begyndte med at fortælle, kan nævnes at en professor efter undersøgelse af 850 forskellige tilfælde, sagde: ,,Homosexualitet forekommer ikke, hvor der hersker et normalt, kærligt forhold mellem far og søn." De af vore medlemmer, der lever i retskaffenhed, vil normalt ikke komme ud for sådanne problemer.

Jeg tror, at enhver af de historier, jeg har fortalt, illustrerer værdien af SDH socialtjenesten, når den ledes af præstedømmet. I 1973 sagde præsident Lee: ,,De største mirakler jeg ser i dag, er ikke lige netop helbredelsen af syge legemer men . . . helbredelsen af syge sjæle, mennesker som er syge på sjæl og ånd, som er nedtrykt, splittet og på randen af nervøst sammenbrud. Vi rækker hånden ud til alle sådanne mennesker, fordi de er kostbare i Guds øjne, og fordi vi ikke ønsker, at nogen skal tro, at de er glemte." (*Ensign*, juli 1973, side 123)

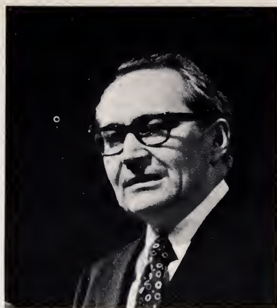
De er ikke glemte, Tænk på den unge mand, som var blevet fremmed overfor sin far, den 17-årige pige, den ventede et barn; den lysøjede indianerelev — det er ikke bare statistik, brødre og søstre; det er virkelige mennesker med virkelige behov.

Som præstedømme- og hjælpeforenings- ledere har vi fået til opgave at række sådanne mennesker hånden. Men vi kan også hente hjælp dertil. Ligesom en læge må tilse de fysisk syge, må SDH socialtjenesten være med til at dække social-følelsesmæssige behov under præstedømmelederens åndelige ledelse.

Når vi overvejer, hvordan vi kan bruge dette hjælpemiddel, ber jeg jer tænke på drengen, der stirrer ud fra sit mørke værelse efter sin far. Hvor mange er der af hans slags? Hvordan kan vi åbne døren? Jeg beder, at vi som præstedømmeledere må højne vor kaldelse og lade Ånden vejlede os i anvendelsen af dette hjælpemiddel. SDH socialtjenesten, i Jesu Kristi navn. Amen.

En redegørelse for seks opgaver, dette råd har

Stavens biskopråd og velfærdstjenesten

ÆLDSTE L. TOM PERRY
De tolvs Råd

Mine brødre og søstre, hvor storslået er det ikke at mødes med jer til denne generalkonference. Jeg er blevet bedt om at tale om den rolle, stavens biskopråd og dets formand har. Dette råd har et livsvigtigt formål, men jeg er ikke sikker på, at vi alle erkender dets betydning og evne til at hjælpe med at opbygge og lette arbejdet i Riget.

For at sætte stavens biskopråd i perspektiv, må jeg måske kort gennemgå de stavsmøder, hvori velfærdsspørgsmål regelmæssigt behandles. Det vigtigste er muligvis stavens velfærdstjeneste-komitémøde, og de vigtigste formål med dette møde er *planlægning* og *oplæring* af stavens højråd og hjælpeforeningsledere, som senere oplærer på wardbasis, samt *almindelig samordning af programmerne.*

Det andet møde, hvor velfærdsspørgsmål behandles er det månedlige biskopuddannelses-møde, hvor særlige spørgsmål vedrørende biskoprådet behandles; lejlighedsvis behandles også velfærdstjenestens principper, pligter og aktiviteter her.

Det tredie møde er stavens biskopråds møde, der fortrinsvis centrerer om funktionsspørgsmål. Dette er mere end noget andet et forretningsmøde, i hvilket anvendelsen af velfærdstjenesten rapporteres og analyseres, og hvor der tages stilling til hvad der skal gøres for at sikre, *at velfærdsprincipperne anvendes og er til gavn for medlemmerne, således som Herren planlagde det.*

Lad os se nærmere på dette råd. Som I ved, består rådet af samtlige biskopper i staven. En biskop udnævnes til formand af stavspræsidentskabet. Almindeligvis udarbejder formanden en dagsorden og leder rådsmødet under direktion af stavspræsidentskabet. Dagsordenen sammensættes efter personlige præstedømmeinterviews. Formanden repræsenterer også alle wardbiskopper i stavens velfærdstjenestekomité. Selvom der ikke er fastlagt nogen regel for hvor ofte dette møde skal holdes, bør det ske mindst hvert kvartal og, efter omstændighederne, gerne en gang om måneden.

Den første opgave stavens biskopråd har er at sikre, at Herrens forrådshus fungerer tilfredsstillende. Rådets medlemmer bør regelmæssigt vurdere og rapportere til formanden om ledelsen og funktionen af forrådshuset. Uden hensyn til om en biskop betjenes af et stavs-, et regional- eller et område-forrådshus, har han en stemme i forrådshus-spørgsmål i dette råd. Gennem stavens og reigonens biskopråd kan biskopper fremsætte specifikke forslag til forbedringer. De bør sikre sig, at forrådshuset er tilstrækkelig fyldt, at de økonomiske forhold behandles korrekt, at kvalitetsstandarder opretholdes, og at forrådshuset er rent og ordentligt. Periodisk bør rådsformanden arrangere besøg for biskopperne til forrådshuset, så de kan blive godt bekendt med dets funktion, og han må sikre at det altid bliver behandlet og drevet som et timeligt tempel.

Det vigtigste er at stavens biskopråd må sørge for at biskopperne anvender samme målestok, når de skal fordele til dem, der har brug for hjælp gennem staven.

Alt dette indebærer selvfølgelig, at biskopperne har et medansvar for forrådshuset. Da Harold B. Lee var præsident for Pioneer stav under den store depression, organiserede han en velfærdskomité, og de byggede et forrådshus. Da det var færdigt, indviede de bygningen. Ved dette specielle møde gav præsident Lee forrådshusets nøgler til biskopperne, og kort fortalt sagde han: ,,Brødre, her er nøglerne til Herrens forrådshus. I har nu ansvaret for dette forrådshus. Vi har gjort arbejdet med at få det op at stå. Det er nu jeres opgave at forvalte det og sørge for, at der leveres kvalitetsvarer på en systematisk måde til gavn for de fattige og nødlidende.

Forrådshuset er Herrens varehus. Det er en hjælp til biskopperne, hvis opgave det er at sørge for dem, der er i nød. Det er, hvad forrådshuset er. Ethvert forrådshus er en hellig, timelig facilitet, der er nødvendig for at biskoppen kan sørge for dem, der er i nød. Selvom mange af jer ikke har adgang til et forrådshus, er det kirkens lære, at hver eneste biskop skal have et forrådshus til sin rådighed, hvor han kan hente forsyninger. Gennem de rette præstedømmelige kanaler og i samarbejde med Welfare Service Departement kan I få hjælp og vejledning til at oprette et forrådshus i jeres område.

Det andet særlige ansvar, som stavens biskopråd har, er at hjælpe med til at oprette det årlige vareproduktionsbudget og at fremskaffe de varer, som er nødvendige i henhold til den lagte plan. Stavens biskopråd sørger for tilførelsen af de varer, de mener er nødvendige for at tilfredsstille hvert enkelt wards behov. Biskopperne kan derefter opfordre medlemmerne til at deltage i projekter og arbejdsopgaver. Anmodning om arbejde rettes til biskoprådet. Opgaverne drøftes og fordeles i wardets velfærdskomitémøde. Kvorummerne organiserer kvorumsmedlemmerne og deres familier til at udføre arbejdet på projekterne. På den måde produceres der varer til at hjælpe folk i nød.

Stavens biskopråds tredie ansvar er at rådføre sig med stavspræsidentskabet ved og ledelsen af produktionsprojekter. Biskopperne har pligt til at sige deres meninger om, hvilke projekter der egner sig om produkternes kvalitet, hvad enten projekterne sker på wards- stavs- eller regions- basis. Med hensyn til produktionsprojekter bør medlemmer af biskopråd give deres mening til kende om følgende spørgsmål:

1. De beregnede økonomiske og tidskrav for ward medlemmerne.
2. Vil projektet blive tilgængeligt for medlemmerne?
3. Vil projektets størrelse og arten passe wardets medlemmer?

Stavens velfærdstjeneste-komité har det primære ansvar for at produktionsprojekter etableres i henhold til hovedplanen for området. Men biskoprådet bør føle pligt til at sætte sig grundigt ind i at forholdet mlellem forrådshuset og de forskellige produktionsprojekter er hensigtsmæssigt.

Stavens biskopråds fjerde opgave er at gennemgå fasteofferbidrag og udgifter. Præsident Kimball har opfordret os til at give et gavmildt fasteoffer. Formanden, rådet og stavspræsidentskabet bør gennemgå alle principperne for både udbetalinger og brug af disse hellige midler. Dette møde er ideelt til at sikre, at dette program bliver korrekt administreret. Biskopperne har ansvar for at distribuerede midler bliver korrekt administreret, og at varer fra forrådshuset og Deseret Industries altid benyttes, før kontanter bruges uden om Herrens system.

Det femte og mest vigtige er rådets ansvar for at medlemmer arbejder så vidt, det overhovedet er muligt, for den hjælp de modtager fra kirken. Den grundlæggende filosofi for Jesu Kristi evangelium er at mennesker skal tjene deres daglige brød i deres ansigts sved. Rådsformanden bør opfordre til at omtale gode eksempler på, hvordan denne del af Herrens hjælpeplan kan fungere ,,på Herrens egen måde".

Et sjette ansvarsområde for biskoprådet er at sørge for at biskopperne oplæres i særlige velfærdsemner; det kan være at udfylde biskopordrer; hvordan man vurderer familieresourcer, og hvordan man kan vurdere hvor meget kirken bør skyde til; hvordan man udnytter wardets hjælpeforeningspræsidentskab til at hjælpe nødstedte medlemmer; og hvornår og hvordan man benytter fasteofferpenge. Hvor det vil være rigtigt, bør biskoprådet også have detaljeret instruktioner om arbejdsanvisningssystemet, biskoppernes forrådshus-system, produktions- og arbejds-metoder i projekter, velfærdstjenestemissionærer, sundheds-kilder; SDH scocialtjeneste og Deseret Industries, så de kan vide, hvordan de bedst kan udnytte disse kilder til at hjælpe folk i nød.

Stavspræsidentskabet har ansvaret for og pligt til at belære om velfærdstjenestens principper og opmuntre biskopperne til at bringe det samme budskab ud til medlemmerne. Kærlighed og tjenestegerninger, arbejde og selvtillid, forvaltning og indvielse, den gunstige livsform, der kommer ved at vi hver især og vor familie er beredt, ved at vi kan sørge for de fattige og nødlidende — alt sammen principper, som medlemmerne må lære og praktisere, hvis de vil leve en celestial tilværelse i en telestial verden. Disse samme lærdomme bør også gives gennem kvorumledere.

Stavens biskopråd udgør således et fantastisk forum, vhro biskopperne kan drøfte og modtage råd med hensyn til velfærdstjenestens virke og problemer på regionsplan. I dette møde bør biskoprådets formand informere, instruere og inspirere i velfærdsspørgsmål.

Med disse seks opgaver i tankerne er det let for formanden for stavens biskopråd under direktion fra stavspræsidenten at udarbejde en meningsfyldt dagsorden for hvert

møde i biskoprådet. Lad mig opsummere disse seks ansvarsområder:

1. Sikre at Herrens forrådshus fungerer retteligt.
2. Hjælpe med at tilrettelægge det årlige vareproduktions-budget for at skaffe de nødvendige varer til de fattige og nødlidende.
3. Rådføre sig med stavspræsidentskabet om antagelse og ledelse af produktionsprojekter.
4. Modtage instruktioner fra stavspræsidentskabet og udvikle metoder til at lære wardmedlemmer om fasteloven, og sikre den rette administrering af disse hellige offergaver.
5. Planlægge udveje for, at medlemmerne efter bedste evne arbejder for den hjælp de modtager af kirken.
6. Sørge for at biskopperne
6. Sørge for at biskopperne oplæres i velfærdsprincipper og programmer.

Jeg vil altid være taknemmelig over, at jeg har haft mulighed for at vokse op med velfærdsplanen. Min far var biskop, dengang det begyndte. Han havde en bemærkelsesværdig evne til at inddrage sin familie i sine opgaver i kirken. I en tidlig, påvirkelig alder fik jeg lært om velsignelserne ved at arbejde i kirken.

Jeg vil altid erindre den værdighed og tålmodighed, han udviste over for dem, der var i nød. Jeg husker specielt en lille, gammel mand, som havde mistet sin kone og noget af sin mentale sundhed. Min far nøjedes ikke med at være hans biskop men var også hans ven. For børnene i vores familie var denne lille mand imidlertid noget af en pest. Når han følte sig ensom, fandt han på en grund til at besøge min far. Det spillede ingen rolle, om det var klokken ti om aftenen eller halv fem om morgenen. Far bød ham altid velkommen i vores hjem, gav ham lidt at spise og kørte ham så tilbage til hans bopæl.

Jeg husker, da han døde, at far læste et brev højt, stilet til ,,Min ven, biskop Perry", som en sidste tak for at have vist en aktiv interesse i hans tilværelse, da han var blevet en gammel mand. Jeg så tårerne rulle ned ad fars kinder, mens han læste brevet. Jeg tror, det var ved den lejlighed, jeg første gang fik forståelse af belønningerne for evangelisk tjeneste.

Til alle de biskop Perry'er der findes i denne verden, beder jeg om, at alle Herrens mest udsøgte velsignelser altid vil vejlede og være hos jer. Må disse særlige øjeblikke, fulde af skøn belønning for udført tjeneste i vor himmelske Faders rige støtte og hjælpe jer i jeres store og ædle kaldelser, beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi navn. Amen.

Dette billede blev taget af pioner-fotografen C.R. Savage i 1881. (USHS)

Hjælpeforeningssøstre opfordres til at ,,erkende vore store muligheder" for at ,,yde hjælp på en sympatisk, passende og kærlig måde

En bøn om hjælp

SØSTER BARBARA B. SMITH
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Mine kære brødre og søstre, jeg har tænkt meget over de råd, Det øverste Præsidentskab har givet med hensyn til velfærdstjenesten, og jeg har fået det indtryk, at gennem disse råd har vi alle modtaget en bøn om hjælp.

Præsident Kimball mindede os til velfærdsmødet under generalkonferencen i april 1976, om Herrens ord:

,,Hvorfor kalder I mig ,Herre, Herre!' når I ikke gør, hvad jeg siger?" (Lukas 6:46)

Den anden februar i år udtalte præsident Marion G. Romney ved et historisk møde i kirkens generalvelfærdstjeneste-komité:

,,Alle kirkens medlemmer lige fra børnehaveklasserne til højpræsternes grupper og alle hjælpeforeningens søstre, burde være så ligefremme, nøjagtige op inspireret undervist, at *de vil blive motiveret til at iværksætte* anvendelige velfærdsprincipper og procedurer i deres personlige tilværelse og i deres familie- og kirkeopgaver."

Det er ikke til at tage fejl af disse råd. De tigger og ber os om at *gøre, iværksætte* og *udføre* kirkens velfærdsarbejde. Vi har i hjælpeforeningen påny vurderet den livsvigtige opgave, vi har på dette område. Vi erkender, at kvinderne i kirken har et stort ansvar for at *hjælpe,* at *undervise,* at *iværksætte* og at *arbejde* i fællesskab og harmoni med præstedømmet for denne vigtige sag.

I et bestemt ward synes en hjælpeforeningspræsidentinde at have forstået disse opgaver. Til et almindeligt velfærdstjeneste-komitémøde rapporterede hun, at en ældre enke havde svært ved at klare sig, efter at hendes mand for nylig var død. Hendes helbred var skrøbeligt, hendes ben gav hende vanskeligheder og begrænsede hendes evne til at bevæge sig omkring og sørge for sig selv. Hun var forståeligt nok meget ensom og bekymrede sig også over sin forsømte have. Man var en hel del bekymret over så dårlig kost hun fik. Wardets hjælpeforeningspræsidentinde forklarede, at man havde givet besøgslærerinderne og to andre søstre til opgave at hjælpe hende med at planlægge og tilberede tre daglige vel-afbalancerede måltider og at organisere og udføre det nødvendige husarbejde, som søsteren ville tillade. Hjemmelærerne indvilgede i at spørge hende, om hun ønskede, at de skulle give hende en særlig velsignelse. De sagde også, at de ville tage sig af haven og være opmærksom på andre muligheder for at hjælpe.

I løbet af flere uger fik denne søster som resultat af velsignelsen og den kærlige hjælp påny mod på livet og et ønske om at kunne klare sig selv.

Denne beretning viser, hvordan wardets velfærdstjeneste-komité kan arbejde i fællesskab for at imødekomme wardets medlemmers behov.

Stavs- og distrikts- hjælpeforeningspræsidentskaber hvor som helst bør planlægge, hvad de skal undervise om, så wards- og grens- præsidentskaber i højere grad kan forstå og udføre deres velfærdspligter effektivt og formålstjenligt. Specielt bør de undervise i, hvordan en ward-hjælpeforeningspræsidentinde:

1. *hjælper* biskoppen med at afgøre behov og tilpasse hjælpekilder.
2. *besøger* familien og følger-op efter anmodning fra biskoppen.
3. *leder* anvendelsen af hjælpeforeningens hjælpekilder for at yde barmhjertighedstjeneste.
4. *instruerer* besøgslærerinder i hvordan de kan assistere.
5. *fortroligholder* alle oplysninger om hvert enkelt tilfælde og opmuntrer andre til at gøre det samme.
6. *bliver bekendt* med biskoppens forrådshus eller det, som må købes kommercielt, og rådfører sig med søsteren i det pågældende hus med hensyn til, hvad der skal købes, og hvordan man bedst kan udnytte hendes resourcer.
7. *bliver bekendt med* acceptable offentlige hjælpeforanstaltninger og gøre effektivt brug af dem.
8. *rådfører* sig med sine rådgivere om deres velfærdspligter.
9. *samordner* alle de velfærdsaktiviteter, der bliver tildelt hjælpeforeningen under biskoppens direktion.

når hjælpeforeningspræsidentinder udfører disse funktioner, vil de opfylde et af hjælpeforeningens vigtigste formål, således som det blev udformet af profeten Joseph Smith, da han sagde, at et af hjælpeforeningens formål er, at ,,hjælpe de fattige, de bekymrede, enken og den forældre-

løse, og at udøve alle velgørende formål." (*History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,* 4:567)

Når vi tjener, bør vi leve op til præstedømmets forventning, som udtrykt af præsident Harold B. Lee til et velfærdsmøde i 1946:

,,Jeg kunne tænke mig dette: En kone i et hjem, en kvinde, forventes at være . . . en intelligent og inspireret deltager i familiepartnerskabet. Det er netop der, vi mener at hjælpeforeningen kommer ind i velfærdsprogrammet . . . vi forventer, at de vil blive indbudt som intelligente deltagere i *planlægning* af velfærdspartnerskabet for uden en sådan indbydelse og uden denne mulighed vil vi ikke få den solidaritet, som vi ellers kunne forvente." (*Relief Society Magayine,* dec 1946, side 814)

Præsident Tanner gentog dette partserskabs-princip i juni 1976, da han sagde:

,,Hjælpeforeningens præsidentskab, der fik et særligt ansvar pålagt af præsidenten for kirken, da denne organisation blev organiseret, bør betragtes som en partner til Det melkisedekske Præstedømme på nogenlunde den samme måde som en hustru arbejder med sin mand i ledelsen af familiens affærer." (Bekendtgørelse fra Det øverste Præsidentskab, meddelt i *Church News,* 5. juni 1976, side 3)

I velfærdstjenesten bør Det melkisedekske Præstedømme og hjælpeforeningens ledere være eksempler på dette partnerskab på stavsbasis ved at samordne planer for en passende oplæring af wardets ledere, samt på wardsbasis i oplæringen af wardets velfærdstjeneste-funktiorer, og under gennemførelsen af programmet.

Noget ved dette forhold kan måske bedre forstås, hvis jeg fortæller om en samtale med en af mine venner. Han sagde: ,,Min kone og jeg har bestemt os til at dække forsiden af vores hus med natursten. Så jeg så mig omkring for at finde et sted, hvor jeg kunne få fat på dem.

Jeg var ved at sætte mig ind i min lastvogtn, da min kone råbte efter mig og sagde: ,Lad mig tage med. Jeg vil gerne hjælpe dig.'

Da vi kom til det sted, hvor stenene fandtes, lå det oppe på toppen af en bakke. Jeg gjorde vrøvl: ,Det bli'r et forfærdeligt arbejde at få disse sten ned.'

Min kone sagde: ,Jeg vil gå op på baken og rulle stenene ned til dig, og så skal du blot bære dem hen til vognen. Hvordan lyder det'?"

Han syntes det var en strålende idé og sagde: ,,Jeg så hvordan hun klatrede op af bakken og var væk et par minutter. Ikke længe efter råbte hun: ,Her kommer den første sten. Her kommer én til.' Så sagde hun: ,Næh, hvor er denne sten dog smuk. Jeg håber ikke, den er for tung for dig.'

Jeg sagde: ,Hvad som helst du ruller kan jeg bære.'

Så sagde hun: ,Se engang på denne sten. Den har virkelig karakter. Her kommer den jeg bedst kan li'"

Han sagde: ,,Hun fik mig virkelig til at vente i spænding på hver enkelt sten." Og så sagde han: ,,I dette foretagende, som i så mange andre af vore fælles projekter, havde hun givet mig ikke blot den hjælp, jeg behøvede, men også et perspektiv, som mænd ofte savner."

Jeg ville gerne opleve, at alle søstre, og især hjælpeforeningspræsidentinderne, ville virke som præstedømmets medhjælpere i udførelsen af velfærdsarbejdet. Jeg opfordrer hjælpeforeningsledere overalt til at acceptere den bøn om hjælp, som kommer fra vores inspirerede profeter, om at udføre og gennemføre vore tildelte velfærdsopgaver. Må vi arbejde sammen som kammerater med præstedømmet, idet vi husker princippet for partnerskab; må vi effektivt undervise i velfærdstjenestens grundprincipper og gennemføre dem med en større forståelse for dette værk, især som det forholder sig til barmhjertighedstjenesten. For som præsident Marion G. Romney engang sagde:

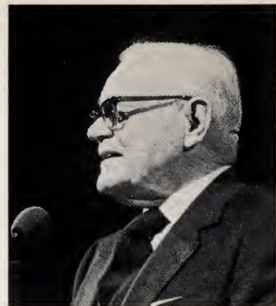
,,Effektiv administration af hjælp til den fattige er en kunst, og det er en kunst, som enhver opofrende hjælpeforeningsmedarbejder vil søge at gøre sig fuldkommen i." (*Relief Society Magazine,* feb. 1961, side 77)

Jeg beder at enhver hjælpeforeningsmedarbejder og leder vil erkende vores store muligheder og vores forpligtelse til at yde hjælp til dem, der i nød, på en sympatisk, passende og kærlig måde — ja, i Jesu Kristi ånd, da han sagde: ,,Derpå skal alle kende, at I er mine disciple, om I har indbyrdes kærlighed." (Joh. 13:35)

I Jesu Kristi navn. Amen.

Genoprettelsen af indvielses- og forvaltningsloven er det mål, hvor vi arbejder henimod dette storslåede velfærdsprogram i kirken

Formålet med kirkens velfærdstjeneste

PRÆSIDENT MARION G. ROMNEY
Andenrådgiver i Det øverste Præsidentskab

Mine elskede brødre og søstre, jeg be'r jer tilslutte jer mig i en bøn om, at Herren vil være med os og inspirere os, mens jeg taler til jer. Jeg er dybt bevæget over de taler, som er blevet holdt her til morgen, og jeg båber, at mine bemærkninger vil være i harmoni med dem. Jeg håber, at enhver af jer biskopper og grenspræsidenter har en tydelig fornemmelse af de mange hjælpekilder, der er til rådighed for jer i administreringen af kirkens velfærdstjeneste. Jeg opfordrer jer til aktivt at bruge disse mange hjælpekilder. Jeg håber, at vi *alle* forstår, hvordan vores indvielse til Herren — hvad enten det er vor tid, vort arbejde eller penge — tilsammen kan afhjælpe lidelse, samtidig med at det *helliggør både giveren og modtageren.* Jeg har været glad for at høre forklaringen på den rolle biskoppens forrådshus spiller, og hvordan produktionsprojekter tjener til at fylde det.

Da vi indtil nu under dette møde har koncentreret os om, *hvordan* vi bør administrere på Herrens egen måde, vil jeg koncentrere mig om, hvorfor vi er engageret i dette storslåede program. Næsten lige fra begyndelsen af min tjenestetid i kirkens velfærdsprogram, har jeg været af den overbevisning, at *hvad vi gør i dette velfærdsarbejde er en forløber for genoprettelsen af invielses- og forvaltningsloven, som er påkrævet for at have den forenede orden.* Hvis vi altid kunne erindre os det mål, vi arbejder hen imod, ville vi aldrig glemme grundlaget for dette storslåede værk. Det vi er ved nu, er ikke noget nyt. Det er ligeså gammelt som evangeliet selv. Når som helst Herren har haft et folk, som ville acceptere og efterleve evangeliet, har han oprettet den forenede orden. Han oprettede den blandt Enoks folk, om hvem optegnelserne siger:

,,Og Herren velsignede landet, og de blev velsignet på bjergene og på de høje steder og havde fremgang.

Og Herren kaldte sit folk ZION, fordi de var af ét hjerte og ét sind og levede i retfærdighed, og der fandtes ingen fattige blandt dem." (Moses 7:17-18)

Hvis vi vil gøre det, som Herren har bedt os gøre, vil også vi fortsat være velsignet og vokse i retskaffenhed.

I den åbenbaring, som profeten kaldte ,,Kirkens lov" (L.&P. — overskriften til kapitel 42), sagde Herren:

,,Og se, du skal komme de fattige i hu og indvie en del af din formue til deres underhold, det, du har at give dem . . .

Og hvad I således skænker de fattige af jeres midler, det gør I mod mig, og det skal lægges frem for min kirkes biskop og hans rådgivere . . .

Og det skal ske, at når det er blevet fremlagt for min kirkes biskop, . . . skal (han) opbevare det for fra tid til anden at hjælpe dem, som er i trang, at enhver, der er i trang kan blive tilstrækkeligt forsynet og få, hvad han behøver.

Derfor skal overskudet opbevares i mit forrådshus for dermed at hjælpe de fattige og trængende." (L.&P. 42:30-34)

Og dette gør jeg, ,,sagde Herren, ,,for mit folks *frelse.*" (L.&P. 42:36, fremhævelse tilføjet)

I den åbenbaring, som profeten kaldte ,,Kirkens lov", åbenbarede Herren grundlaget for den forenede orden, der var hans program for fjernelsen af skævheden blandt menneskene. Den er baseret på den underliggende opfattelse, at jorden og alt derpå tilhører Herren, og at menneskene som forvaltere, skal stå ham til regnskab for deres jordiske besiddelser.

,,Jeg, Herren, udspændte himlene og byggede jorden . . . og alle ting deri er mine.

Og det er min hensigt at sørge for mine hellige; thi alle ting er mine.

Dog skal det ske på min egen måde." (L.&P. 104:14-16)

På *hans* måde, der omfatter to kardinalprincipper: (1) indvielse og (2) forvaltning.

For at være med i den forenede orden måtte man indvi alle sine ejendele til kriken gennem en ,,pagt og en handling, som (ikke kunne) brydes". Det vil sige, at man fuldstændigt skilte sig af med al sin ejendom ved at overdrage den til kirken.

Når man havde gjort det, ville den pågældende fra kirken få overdraget forvaltningen af noget tilsvarende. Denne forvaltning kunne være mere eller mindre end det oprindelige offer, og formålet var at gøre ,,hver mand lige

i forhold til sin familie, efter omstændigheder, trang og fornødenheder." (L.&P. 51:3)
Denne fremgangsmåde bevarede det enkelt menneskes ret til privatejendom og til at styre sin andel. Ja, systemets fundamentale princip var den private ejendomsret. Enhver ejede sin del eller arv eller forvaltning og havde absolut ejendomsret, som han efter eget ønske kunne afhænde, beholde og drive, eller på anden måde behandle som sin egen. Kirken ejede ikke al ejendom, og livet under den forenede orden var ikke et kollektiv, som profeten Joseph selv gav udtryk for.
Hensigten var imidlertid at den enkelte kunne drive sin ejendom på en sådan måde, at han kunne klare leveomkostningerne for sig selv og dem, der var afhængige af ham. Så længe han var med i den forenede orden indviede han *det overskud*, han producerede, ud over hans egen families behov og ønsker, til kirken. Overskudet gik ind i et forrådshus, hvorfra forvaltnings-ret blev givet til andre og de fattiges behov blev tilgodeset.
Disse guddommelige principper er ganske enkle og let forståelige. Imidlertid er der mange andre principper og livsopfattelser, der må råde, for at dette ideal kan realiseres. Først og fremmest disse:
1. *Tro på Gud* og anerkendelse af ham som jordens Herre og stifteren af den forenede orden. Gennem den søger vi retskaffenhed og åndelig udvikling.
,,Thi," erklærede Herren *,,om I ikke er lige i jordiske ting, kan I ikke være lige i at opnå de himmelske ting;*
Thi om I vil, ,,vedblev han, ,,at jeg skal give jer en plads i den celestiale verden, må I berede jer ved at gøre det, jeg har befalet jer og fordret af jer . . .
at I må nå den krone, der er beredt jer og komme til at herske over mange riger, siger Gud Herren, den Hellige i Zion." (L.&P. 78:6-7, 15. Fremhævelse tilføjet)
2. Den forenede orden gennemføres ved *menneskers egen fri vilje*, gennem hvilken de indvier al deres ejendom til Guds kirke. Ingen tvang af nogen art benyttes nogensinde.
3. Med hensyn til ejendom og i harmoni med kirkens tro, sådan som den er fremsat i Lære og Pagter: ,,kan ingen regering eksistere i fred, medmindre sådanne love affattes og holdes ukrænkede, som sikrer hver menneske udøvelse af fuld samvittigshedsfrihed (og) ejendomsret." (L.&P. 134:2) Den forenede orden virker efter princippet om *privat ejendomsret og individuel styrelse*. Således bevarede den forenede orden, både med hensyn til ejendomsret og styrelse af ejendom, menneskenes gudgivne handlefrihed. På den måde holder Gud enhver forvalter ansvarlig for sin egen indsats og produktivitet. Ja, han sagde:
,,Thi det er nødvendigt at jeg, Herren, gør enhver ansvarlig, som er forvalter over de jordiske goder, jeg har skabt og beredt for mine skabninger." (L.& P. 104:13)
I kan heraf se sandheden i præsident Clarks udtalelse da han sagde:
,,Den forenede orden har aldrig været og vil heller aldrig blive noget kollektiv, der for såvidt er underlagt Herren. Den forenede orden var hverken et kollektiv eller kommunistisk. Det var helt og aldeles den enkelte, der indviede det overskud, som han ikke havde brug for, til gavn for kirkens fattige." (J. Reuben Clark jr., *The United Order and Law of Consecration As Set Out in the Revelations of the Lord*. Et hæfte med artikler, genoptrykt fra *Deseret News* 1942, siderne 26-270)
4. *Den forenede orden er upolitisk*. Den er derfor helt forskellig fra de mange former for socialisme, hvilke er politiske både i teori og praksis. Politiske retninger er udsat for og gennemsyret af korruption, der er en plage og som i den sidste ende kan virke ødelæggende for enhver politisk regering som søger at indskrænke menneskens handlefrihed.
5. *Det er nødvendigt at folket er retskaffent for at kunne have den forenede orden*.
6. *Den forenede orden ophøjer den fattige og ydmyger den rige*. Under den forenede orden tilfredsstilles begge. De fattige udfries af fattigdommes ydmygende begrænsninger, sættes i stand til som frie mænd at nå deres højeste muligheder, både timeligt og åndeligt. De rige lærer den kærlighed til deres medmennesker, som af Mormon blev karakteriseret som ,,Kristi rene kærlighed, idet de ofrer noget og skiller sig af med deres overskud til fordel for de fattige, ikke tvungent men frivilligt som et udslag af deres handlefrihed. På den måde kvalificerer de sig til at ,,blive Guds sønner". (Moroni 7:48)
Med disse opfattelser i tankerne er vi bedre beredt til at forstå, hvordan vores nuværende velfærdstjeneste-indsats forholder sig til den forenede orden og det fulde ideal for Zion, som Herren har i sinde at frembringe. Da folket ikke dengang fuldtud var i stand. til at efterleve den forenede orden, suspenderede Herren den, fordi, som han sagde:
,,De har ikke lært at være lydige mod det, som jeg forlangte af dem, men er fulde af al slags ondt, giver ikke de fattige og lidende af deres midler, som det sømmer sig for hellige.
De er ikke forenede efter den forening, som Det celestiale Riges lov fordrer.
Og Zion kan ikke blive opbygget uden efter de grundsætninger, som udgør Det celestiale Riges lov, ellers kan jeg ikke tage hende til mig." (L.&P. 105: 3-5)
Han antydede endvidere, at:
,,Derfor er det nødvendigt, på grund af mit folks overtrædelse, at mine ældster venter en liden tid med at forløse Zion —
så de selv kan blive bedre forberedt og mit folk mere fuldkomment undervist, samle erfaring og mere fuldkomment forstå deres pligter og vide, hvad jeg fordrer af dem." (L.&P. 105:9-10)
Den fulde indførelse af den forenede orden kan i henhold til åbenbaring først ske, når Zion er forløst. (Se L.&P. 105:34) I mellemtiden — mens vi bliver mere fuldkomment undervist og får erfaring — bør vi strengt elfterleve principperne for den forenede orden, såvidt som de er indbefattet i de nuværende kirkekrav som f.eks. tiende, fasteoffer, velfærdsprojekter, forrådshuse samt andre principper og anden praksis. Gennem disse programmer bør vi hver især danne grundlag for den forenede orden i vor egen tilværelse.
Tiendeloven giver os for eksempel en storartet mulighed for at indføre princippet om indvielse og forvaltning. Da

loven blev indstiftet, fire år efter at forsøget med den forenede orden var blevet suspenderet, krævede Herren at folket skulle give ,,al deres overflødige ejendom . . . i hænderne på min kirkes biskop." (L.&P. 119:1, 4!9 Denne lov, der stadig er i kraft, indeholder, i det mindste til en vis grad, princippet fra den forenede orden om forvaltning. Herved ejer og administrerer ethvert menneske selv de ting, han anvender til at dække behovet for sig selv og sin familie. For igen at bruge præsident Clarks udtryk:

,,I stedet for de rester og det overskud, der blev samlet og oplagret under den forenede orden, har vi i dag vore fasteofre, vore velfærdsbidrag og tiende, som altsammen kan benyttes til varetagelse af de fattiges behov, såvel som til kirkens aktiviteter og forretninger . . .

Ydermere havde vi under den forenede orden et biskoppernes forrådshus, til det indsamlede, som brugtes til at forsyne de fattige efter behov og ønsker. Vi har i dag et biskoppernes varehus under velfærdsplanen, der benyttes med samme formål.

Vi har nu under verlfærdsplanen over hele kirken . . . projekter . . . dyrket (eller drevet) til gavn for de fattige . . . Således . . . har vi på mange af de vigtige områder i velfærdsplanen . . . det væsentligste af den forenede orden." (*Conference Report,* okt 1942, siderne 57-58)

Det er således klart, at når principperne for tiende og fasten retteligt efterleves, og velfærdsplanen bliver fuldt udbygget og helt fungerer, ,,vil vi ikke være så langt fra at efterleve de store grundprincipper i den forenede orden." (Samme side 57) Den eneste begrænsning for dig og for mig ligger indeni os selv.

Og nu, i tråd med disse bemærkninger, er det jeg be'r om, disse tre ting:

1. At Herren vil fremskynde vores forståelse af pagten om indvielse hvilken alle vi, der har modtaget vore begavelser, har indgået. Præsident Kimball har i en artikel, der blev offentliggjort i *Ensign*, juni 1976, opfordret os til at gennemgå, hvad vort overskud eller vor rest kunne være:

,,Mange mennesker bruger det meste af deres tid med at arbejde for at opnå en status, som de bilder sig ind er nødvendig. Den omfatter bla.a. tilstrækkeligt med penge, pantebreve, aktier, investeringer, ejendomme, kreditkort, møbler, biler og deslige for at *sikre sig* her på jorden, gennem, håber man, et langt og lykkeligt liv. Glemt er den kendsgerning, at vores opgave er at bruge disse mange midler i vore familier og kvorummer til at opbygge Guds rige — at fremme missionærarbejdet og det genealogiske og tempel arbejde; at opdrage vore børn som ydedygtige tjenere for Herren; at velsigne andre på enhver måde, så også de må bære frugt. I stedet uddeler vi disse velsignelser efter vore egne ønsker, og som Mormon sagde: ,,smykker (os) med det, som ikke har noget liv, og lader dog de hungrige, nødlidende, nøgne og syge og bekymrede gå forbi (os) uden at skænke dem nogen tanke." (Mormon 8:39)

,,Som Herren har sagt i vor tid: ,De søger ikke Herren for at indføre hans retfærdighed, men enhver vandrer på sin egen vej og efter sin egen guds billede, *hvis billede er i verdens lignelse,* og hvis væsen er en afguds væsen, som bliver gammelt og skal forgå i Babylon, ja, Babylon den store, der skal falde.' (L.&P. 1:16, fremhævelse tilføjet)" (*Ensign,* juni 1976, siderne 4-5)

2. At vi vil læse og studere dette mødes taler omhyggeligt og indføre principperne i henhold til Åndens diktat og hver enkelt fase af velfærdsarbejdet, og *især oprettelsen af Herrens forrådshuse.*

3. At vi ved trofast efterlevelse af principperne om tiende, faste og velfærdsprogrammet, vil berede os til at forløse Zion, så vi til sidst kan leve den forenede orden, er min bøn, i vor Herre, Jesu Kristi navn. Amen.

EDDIE KARNIL PÅ BESØG I AMERIKA

Den 21. juni rejste Eddie Karnil til Salt Lake City for at optræde efter invitation af professor i teater ved BYU Harold I. Hansen, der er kaldet af Det øverste Præsidentskab og har skabt og iscenesat "The Cumorah Hill Pageant" gennem 40 år. Han og hans hustru Betty modtog Eddie i lufthavnen og kørte direkte til Provo, hvor han var gæst i Harold Hansens hjem.

Eddie og Ida Karnil sammen med professor Harald I. Hansen og Betty Hansen.

Eddie Karnil fortæller i sit rejsebrev:
"Det, der imponerede mig allermest, var teatret på BYU i Provo (kun 60.000 indbyggere). Selve universitetet har ca. 25.000 studerende og er så stort, at Odense universitet kan ligge i det ene hjørne. Der er ikke 2 bygninger, der erens, og hver bygning er omkranset af store haveanlæg, og nogle med springvand og skulpturer. Overordentlig smuk arkitektur.
Selve teatret har sin egen store bygning med 4 store teatre i samme bygning med en hall i midten. Det ene teater med plads til ca. 600 tilskuere, hvor jeg optrådte, havde en drejescene samt en sceneåbning dobbelt så stor som Det kgl.'s Ny Scene. Det andet teater havde en endnu større scene plus hydraulisk orkestergrav. Dette teater havde plads til 1.500 tilskuere. Begge med snoret loft.
Under hallens gulv var der 2 eksperimentalscener med plads til 200 tilskuere i hver, også med snoreloft. Alle 4 teatre var konstruerede således, at ingen tilskuer skyggede for den bagvedsiddende, og alle kunne se, og alle 4 scener er i fuld aktivitet hele året. Om sommeren dog kun delvis.
Deres skræddersal havde over 10.000 kostumer (og teatret er kun ca. 10 år gammelt). Desuden var der enorm plads til alle deres værksteder. Ethvert professionelt ensemble ville juble over disse forhold og faciliteter.
Teatret har ca. 200 studerende hvert år, og hver gang der skal produceres en forestilling afholdes der optagelsesprøve til alle roller.
HFAC (Harris Fine Art Center), som er navnet på bygningen med alle teatrene, har i det hele 4000 studerende.
Yderligere har universitetet også sin egen TV-station og radiostation med studier og O.B.vogn og hvad dertil hører.
De studerende har også deres eget TV- og radiostudie med stort operatørrum til at eksperimentere med. Til de musikstuderende var der bl.a. 180 flygler fordelt i 180 værelser, der alle selvfølgelig var lydtætte. Kendte skuespillere har optrådt der. For eksempel var Jack Lemmon og Walther Matthau der som gæster på teatret ca. 1 måned før jeg kom".

Eddie optrådte to gange på BYU, én gang i Edgemont Stake i Provo og endelig én gang i Newport Beach Stake i California for ialt 2000 tilskuere. Eddies program var et one-man-show på engelsk og i over 1 1/2 år var programmet under instudering og det så sådan ud:

H.C. Andersen:	"I Danmark er jeg født"
	"Toppen og bolden"
	"Det er ganske vist"
Kaj Munk:	"Den blå anemone"
	(uddrag af "En Idealist")
Shakespeare:	"Hamlets tale til skuespillerne"
	"Malvolio" i brevscenen fra "Helligtrekongersaften"
Edmont	"Næsemonologen fra
Rostand:	"Cyrano de Bergerac"
Piet Hein:	"Grooks"
Joseph Smith's	"Første Åbenbaring fra
	"Den kostelige perle"

Hele programmet kædet sammen med forklarende mellemtekster af 1 1/2 times varighed.
Publikum var meget begejstrede, de var forundrede over skuespillerens gode engelsk og han siger at i vore dage med de mange gode TV-transmissioner har man lettere ved at fange sprogtonen og det har nok gjort sit til, at Eddies besøg blev en succes. Tilskuerne var meget spontane i deres reaktioner og gav ham efter showet stående ovationer som en sjælden påskønnelse for en god præstation.
Og Eddie fortsætter med at fortælle:
"Den største glæde jeg havde i den anledning, var i Californien, hvor en ung pige på en 16-18 år kom hen til mig efter showet. Hun var meget rørt, og det tog hende nogle minutter at tage sig sammen, og så fortalte hun mig, at hun havde haft en veninde med, og denne veninde ville nu lade sig døbe, og det var selvfølgelig den sidste del af programmet, der især havde rørt hende. Missionærerne udtrykte ønske om en båndoptagelse af Joseph Smith-afdelingen, hvilket jeg så lavede, og den ville blive brugt af missionærerne i deres præsentation til undersøgere, når den er blevet godkendt af Det første Præsidentskab.
Den 12. juli ankom min hustru. Vi havde en stor oplevelse, da vi overværede Tabernakelkoret søndag den 17. juli. Efter transmissionen gik vi tilbage til koret, da de begyndte at øve igen, og een af kormedlemmerne, som havde set mig optræde, inviterede os op på podiet i Tabernaklet, hvor vi blev introduceret til dirigenten og koret, fik overrakt mikrofonen, og skulle tale til hele koret. En munter og skøn oplevelse".

J.L.

Til Templet for første gang !

Kjeld og jeg har nu været medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 2 år, og i juli måned 1977 rejste vi til templet for første gang for at blive viet til hinanden og få vore 3 børn Julie, Karina og Inga beseglet til os. Vi var blevet godt informeret i forvejen om de ting, der skulle foregå i templet, men der er jo mange ting, som der ikke kan oplyses om, så vi var både spændte og forventningsfulde, da vi stod udenfor templet tirsdag morgen kl. 7 og ventede på at blive lukket ind.
Vi kan kun sige, at vores tempelophold gav os nogle vidunderlige oplevelser. Det mest gribende var at blive viet til hinanden for tid og evighed. Tempelpræsidenten Luchin talte til os på dansk, og vi følte os fyldt med kærlighed og tillid til hinanden, og det gjorde os meget lykkelige. Det var også en smuk oplevelse, da Inge, Karina og Julie blev beseglet til os. Vi ved at dette er Guds hus, og hans Ånd er til stede her. Immo Luchin er en dejlig tempelpræsident, som kun ønsker det bedste for os, og derfor forlanger han ærbødighed og orden, når vi færdes i Herrens Hus. Hver morgen inden tempelarbejdet talte tempelpræsidenten til os. Han gav os i en klar, rolig og myndig tone netop de belæringer, som vi føler vi har mest brug for i vor hverdag.
Bag Luchins alvorlige ydre mærker man hans store kærlighed til os alle og selv om mange af de belæringer, vi får er noget, vi ofte har hørt fortalt hjemme i kirken på Maglegårdsalle, så får man her i templet pludselig en forståelse for, hvad det er, vi skal ændre i vores daglige tilværelse, for at blive bedre mennesker.
Vi forstod, at hver eneste af os har fået en betydningsfuld plads her på jorden, som vor himmelske Fader har givet os, fordi han elsker os og kun vil os det bedste.
Tempelopholdet har også givet os en bedre forståelse af, hvorfor vi er skabt som mand og kvinde. Der er forskel på os både fysisk og psykisk, og derfor har Vorherre tildelt os forskellige opgaver, som vi

skal tage vare på. Men manden er intet uden kvinden, og kvinden er intet uden manden. Derfor glæder vi os over de opgaver, vi har fået tildelt og støtter og styrker hinanden.
Turen til Schweiz bevirkede også, at vi lærte vore søskende bedre at kende, og det er pragtfuldt at mærke den hjælpsomhed og det sammenhold der opstår, når søskende fra Jesu Kristi Kirke er samlet.
I templet får vi lov at gøre arbejde for vore afdøde slægtninge, og man gribes af en ejendommelig og højtidelig følelse, når man udfører dette arbejde. Men vi lærer meget i templet som kun kan læres her, derfor vil vi igen og igen vende tilbage til dette dejlige sted sammen med vore vidunderlige Gudgivne søskende, og glæde os over det arbejde vi kan udføre her, og den visdom vi kan bringe med os hjem.

Kjeld og Britta Wernet Rasmussen

JEG HAR LÆST:

Udviklingslæren — videnskab eller tro?
af Odd Sæbö, udgivet på Danske Lutherske forlag, 1977. Kr. 40,00.

Det kan ofte være vanskeligt at skelne mellem sandhed og vildfarelse i forbindelse med udviklingslæren. Det meste af den litteratur der findes, det meste af det de lærer i vore skoler forherliger læren om udvikling og på det nærmeste latterliggør tanken om en skabelse. De bøger, der fortæller om jordens tilblivelse, menneskets udvikling osv. er talløse, derfor er det befriende at få fat i en bog, der med skabelsesidéen (den af Gud åbenbarede forklaring på hvordan jorden - og vi blev skabt) som baggrund rammer en stor tyk pæl gennem mange af udviklingslærens teorier og påstande.
I bogens forord siger forfatteren: "Gennem flere generationer er udviklingslæren blevet fremstillet i vore skoler — fra realskoletrinet op til universitetet — som forklaringen på, hvordan livet har udfoldet sig på jorden". . . .
"Så ensidig og så stærk har påvirkningen været, at meget få, selv blandt de højere uddannede, er i stand til at nævne noget alvorligt argument mod udviklingslæren. Og den, der drister sig til at give udtryk for en forsigtig tvivl, møder i bedste fald et medlidende smil fra lærens tilhængere".
Jeg kan kun anbefale bogen på det varmeste. Undvær noget andet og køb den, læs den og understreg. (Det var sådan en bog jeg havde ønsket at skrive).
Od Sæbö siger på side 38:
"I dag er situationen den, at "livstræet", der gennem generationer har bredt sig i lærebøger og på plancher som en demonstration af slægtskabet mellem alt levende, er *en bristet illusion.* Det er aldrig blevet bevist, at der har eksisteret andre steder end på papiret. Det er forståeligt, at 'nogle få palæontologer klamrer sig til den tanke, at disse tomrum vil blive udfyldt ved videre samling af materiale . . . men de fleste regner med, at de skel, der iagttages, er virkelige, og de har prøvet at finde en forklaring' ".
("Livstræet" er den kendte planche over f.eks. dyrenes nedstamning). En god ting ved bogen er de mange citater og henvisninger ligesom argumenterne mange steder er af helt ny dato. Det er ikke noget fra forrige århundrede. Det er også vodt at vide, at der i dag er videnskabsmænd, som arbejder alvorligt udfra skabelsestanken.
Vi sidste dages hellige ved, at Gud skabte denne jord i en bestemt hensigt, og vi behøver måske ikke mere. Vort vidnesbyrd derom er stærkt nok, men når vi over for andre skal forklare vor tro og hjælpe dem til at indse deres vildfarelse er det godt at have saglige forklaringer i baghånden.
"Dette dogme om evolutionen har de førende videnskabsmænd på området valgt, fordi de af livssyns-grunde ikke kunne godtage troen på en Skaber". (Side 183).
Et af udviklingslærens vægtigste argumenter har altid været mutationer som forklaring på en udvikling. Herom siger Sæbö:
"Siden mutanterne er mindre livsduelige end de naturlige komponenter i en artspopulation, kan de ikke være grundlaget for nogen evolution. Det er derfor absolut muligt at bygge nogen nuværende evolution på mutationer eller rekombinationer". (Side 111).
Lad mig slutte med et citat af en dr. Robert E. O. Clark: "Evolutionslæren er en slags dogme, som dens præster ikke tror på mere, men som de vedligeholder for deres menighed". (Side 170).

J.L.

NYE GENERALAUTORITETER

NYHEDER FRA KIRKEN

ÆLDSTE G. HOMER DURHAM
fra de halvfjerds' første kvorum.

Det var første gang, at alle de hellige på de britiske øer var blevet inviteret til en stor konference, og i juni 1935 var hundreder af hellige fra England, Scotland, Wales og Nordirland forsamlet i byen Kidderminster, lige syd for Birmingham, til en GUF-konference. Det havde taget måneder at planlægge konferencen. Og bag projektet, fra den første drøm om en sådan konference til den sidste detalje ved dens udformning, var ældste G. Homer Durham, en missionær, der gjorde tjeneste som præsident for unge mænds GUF i den britiske mission.
Han havde rejst overalt i missionen og havde gjort de hellige begejstret for projektet. Så havde andre missionærer gennemtravet hele byen Kidderminster — ikke efter undersøgere, men efter værelser og kost til konferencedeltagerne! Og tre-dages-konferencen blev en succes, særlig fordi det var første gang, at de britiske hellige havde været i stand til at samles på ét sted og føle hinandens styrke.
Det var under depressionen, og de 7 shillings og sixpence for hver nats husly kostede dyrt — men det var det værd, da de hellige samledes i mødesalen og sang: "Lad Zion i sin skønhed rejse sig". Ældste Durham genfortæller historien med tårer i øjnene: "Jeg tror, det var første gang, de havde hørt alle de stemmer. Det var, som om taget løftede sig. En stor oplevelse, hvor man følte vidnesbyrdene fra så mange andre sammen med sit eget".
Hans mission var det grundlag, på hvilket resten af hans liv blev bygget. Under en togrejse med missionspræsidenten for den europæiske mission, sagde apostlen: "De burde tage doktorgraden".
"Men præsident Merrill, tror De virkelig, jeg er kvalificeret til det?"
Ældste Merrill svarede: "Det er der ikke tvivl om".
Det var der virkelig ikke tvivl om. Siden den samtale fik ældste Durham ikke blot doktorgraden, men blev også rektor for Arizonas Statsuniversitet efter år med tjeneste i undervisning og administration (indbefattet tjeneste som akademisk vicepræsident ved Utahs universitet). Fra 1969 til 1976 gjorde han tjeneste som første kommissionær og udøvende embedsmand for Utahs højere uddannelse.
Ældste Durham blev født den 4. februar 1911 i Parowan, Utah, men voksede op i Salt Lake City, hvor han far, George Henry Durham, kom til at undervise efter fem år i New England Konservatoriet i Boston, Massachusetts. Hele Durham-familien var musikalsk, og skønt ældste Durham havde en karriere udenfor musikkens verden, hjalp han med at forsørge sig selv i sine studenterår ved at spille trompet og senere klaver i små danseorkestre. Han brugte også sine musikalske færdigheder under sin mission.
Hans mission satte ikke blot hans lange karriere i kirken og undervisningssystemet i gang, men det var også begyndelsen til, hvad han betragtede som den vigtigste del af sit liv, for der mødte han Leah Eudora Widtsoe, yngste datter af ældste John A. Widtsoe fra De tolvs Råd, og som dengang var præsident for den europæi-

ske mission. De korresponderede, efter at ældste Widtsoe vendte tilbage til Utah, og mindre end et år efter, at ældste Durham vendte hjem fra sin mission, blev det unge par gift. De er forældre til to døtre og en søn, og har nu 18 børnebørn. Ældste Durham har længe været kendt i kirken for sine mere end 20 års spalter i *Improvement Era* og for sine udmærkede samlinger af, hvad kirkens præsidenter John Taylor, Wilford Woodruff, Herber J. Grant og David O. McKay har skrevet og talt. Han har også gjort tjeneste i højrådet i Emigration Maricopa, Tempe og Bonneville stavene, været præsident for Salt Lake Central Stav, virket i søndagsskolens hovedbestyrelse og som regionalrepræsentant for De tolv:

Efter et liv med undervisning, opfordrer ældste Durham indtrængende unge sidste dages hellige til at "få så megen uddannelse, som I har tåd til — og kan få gavn af". Verden har ikke behov for "evighedsstudenter" men for arbejdere, og tiden må komme, da de studerende forlader akademiet og begynder at virke.

"Den gavn, som den enkelte får af uddannelse, kan ikke diskuteres, og den gavn, den giver samfundet er enorm. Vi behøver uddannede folk, som kan tænke ærligt og gøre verdens og kirkens arbejde. Om dette kræver en hel uddannelse eller kun lidt afhænger af den enkeltes behov og den retning, han går i. Men en af denne kirkes store fortjenester er dens støtte til uddannelse".

ÆLDSTE JAMES M. PARAMORE
fra de halvfjerds' første kvorum

"Virkelig glæde er at forpligte sig fuldstændigt til evangeliet", siger ældste James M. Paramore og citerer et af sine yndlingsskriftsteder: 'Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed. Thi kraften dertil har de i *sig* . . . " (L&P 58:27-28, kursiv tilføjet).

'Jeg har set folk vende sig om på gaden for at se på missionærer, som havde denne fuldstændige form for forpligtelse — de kunne mærke det på dem. Præsident Kimball har udført mange livs arbejde, fordi han har forpligtet sig fuldstændigt".

Og han bærer vidnesbyrd fra sit eget liv om glæden ved at forpligte sig. "Jeg er blevet velsignet til at acceptere og forstå, at hver kaldelse kræver fuldstændig forpligtelse. Jeg tror, det er en gave fra Ånden, en gave, som enhver der er villig til at betale prisen med forberedelse og kærlighed, kan få". Om de mere end 50 kaldelser han har haft siden sin mission, sagde han: "Jeg har haft den følelse, at hver eneste stilling var den rette, at den var vigtig, og at en fuldstændig forpligtelse overfor disse stillinger altid bringer fred, sand glæde og personlig og åndelig vækst. Lige siden jeg tog eksamen fra college, har kirken været min uddannelse, og det er jeg meget taknemmelig for — *meget* -taknemmelig".

Han taler om at blive afløst som biskop og kaldet som hjemmelærer. En af familierne havde en far, der ikke var medlem, og han husker, at han så den mand blive døbt. "Det var lige så stor en glæde som at være biskop — Herren vil gerne have os til at forstå, at det drejer sig om hvordan man virker, men ikke hvor".

Og han har virket i en lang række kaldelser, altid med sin families støtte. Han blev født den 6. maj 1928 og blev kaldet til biskoprådet, da hans ældste barn var 1 1/2 år gammelt, så børnene voksede op med arbejde og aktiviteter i kirken, som "en livsform". Han var rådgiver i to biskopråd, Provo Sunset 2. ward og Orem 14. ward, virkede så fra 1959-62 som biskop i Orem 14. ward og senere som højrådsmedlem i Brigham Young Universitets 3. stav. Han blev også kaldet som medlem af kirkens missionærkomité og virkede der, indtil han blev kaldet til at præsidere over den fransk-belgiske mission. Hans hustrup Helen Helsington Paramore fødte deres sjette barn, Paul, 6 uger efter, at de var ankommet til missionsmarken. "Hun havde 6 børn at tage sig af", understreger han, "men hun overværede konferencer sammen med mig og børnene — uge efter uge, selv om hun ikke kunne forstå sproget — overvågede hjælpeorganisationerne og lærte tilstrækkeligt fransk til, at hun kunne lede de møder, hvor det var nødvendigt. Hun var en virkelig inspiration for folk".

Børnene tog også del og hjalp missionærerne med trykningen, kontorarbejde og havearbejde. De plejede at synge som en familie, og ældste Paramores duetter med sin 3-års datter, Lisa, varmede især medlemmerne om hjertet.

Efter at de var vendt tilbage, underviste han diakonernes kvorum i Orem 29.ward, og så blev han præsident for Orem Utah Sharon West staven indtil 1972, da han blev kaldet til at tjene som regionalrepræsentant for De tolv. Han virkede som regionalrepræsentant for Roy Region i Utah på det tidspunkt, hvor han blev kaldet til de halvfjerds' første kvorum.

Professionelt arbejdede han i U.s.Steel's ingeniørafdeling i næsten 8 år, som seminarlærer, direktør for Utah Komitéen for børn og unge, og for kirken i forskellige stillinger i missionærafdelingen, afdelingen for intern kommunikation, kontoret for De tolvs Råd, og udøvende komité for lederskabstræning. "Hvert af disse arbejdsmæssige og kirkelige stillinger har været en velsignelse og en forberedelse i mit liv, og jeg er taknemmelig for alle de udmærkede mennesker, som har uddannet og hjulpet mig", siger ældste Paramore.

Kaldelsen var "overvældende" for hans familie", sagde han, "på grund af dens størrelse". Søster Paramore havde haft en forudanelse om kaldelsen adskillige uger tidligere, men havde "slået det ud af hovedet". Ældste Paramore selv havde haft en lignende oplevelse tidligere: To uger før han blev kaldet til udøvende sekretær for De tolvs Råd, havde han drømt, at han sad ved præsident Kimballs side — en drøm så levende, at den vækkede ham, men han slog den ud af hovedet. Den kom igen samme nat, og den gik bogstaveligt i opfyldelse, da han accepterede kaldelsen. "Jeg følte mig så utilstrækkelig — jeg havde ikke de tekniske færdigheder, der var nødvendige hertil — så det var virkelig en velsignelse, at jeg forud havde modtaget dette vidnesbyrd". De sidste syv års ugentlige kontakt med brødrene understreger yderligere den forpligtelse, han føler m.h.t. at tjene. Og det er en fuldstændig forpligtelse.

ÆLDSTE RICHARD G. SCOTT
fra de halvfjerds' første kvorum

"Jeg har en dyb følelse af ærbødighed for brødrene", sagde ældste Richard G. Scott, som for nylig blev kaldet til de halvfjerds' første kvorum. "Jeg har set op til dem og respekterer dem dybt, og jeg ved, at jeg vil fortsætte med at se op til dem. Det er meget svært at forstå, at denne kaldelse betyder, at jeg skal tjene sammen *med* dem".

Ældste Scott blev født den 7. november 1928 i Pocatello, Idaho. Da han blev kaldet, virkede han som regionalrepræsentant for Capitol, Potomac og Richmond regionerne i Columbia distriktet, Maryland, og Virginia, et område, han har kaldt sit hjem i fyrre år. Han og hans hustru, Jeanene Watkins Scott, datter af den amerikanske senator Arthur V. Watkins (R-Utah) er forældre til fem børn: Mary Lee, 22; Kenneth, 14; Linda, 13; Mitchell, 9; og Michael, 6. Mary Lee, der for tiden virker som missionær i Spanien, hørte ikke om kaldelsen straks, men de andre børn blev ringet op i Washington, D.C. kort efter opretholdelsen. Efter at have hørt om kaldelsen smed Linda med karakteristisk livsglæde telefonen og hoppede og råbte af begejstring.

Ældste Scott udgik fra George Washington Universitetet i 1950 med en eksamen som maskiningeniør. Han rejste øjeblikkeligt på en 31 måneders mission til Uruguay.

Han mindes: "Professorer og venner prøvede at overtale mig til ikke at acceptere denne missionærkaldelse, idet de sagde, at det alvorligt ville vanskeliggøre min vordende ingeniørkarriere. Men kort efter min mission blev jeg udvalgt til flådens nye atomprogram. (Dette felt var absolut hemmeligt og begyndelsesuddannelse blev givet af foregangsmændene indenfor videnskab i Oakbridge, Tennessee). Ved et møde, som jeg blev sendt for at lede, fandt jeg ud af, at en af de professorer, som havde rådet mig fra at tage på mission, stod betydeligt lavere på rangstigen end jeg. Det var et stærkt vidnesbyrd for mig om, hvordan Herren velsgiende mig, da jeg prioriterede rigtigt".

I tolv år arbejdede ældste Scott sammen med admiral Rickovers nærmeste stab og havde opgaver med at lede konstruktionen, prøverne og fremstillingen af atombrændselselementer til flådens atomprogram og Shippingport reaktoren, hvor den første vidtgående handelsmæssige anvendelse af atomkraft til den private industri fandt sted.

Men det kirkelige arbejde har altid haft førsteprioriteten i hans liv. "Da jeg var meget ung", husker han, "indgik jeg i al hemmelighed en pagt med Herren om, at jeg ville give min største energi til hans arbejde. Jeg har gentaget den pagt igennem årene, men jeg drømte aldrig om, at der ville komme en tid, hvor jeg ville blive velsginet med at tilbringe hele mit liv i hans tjeneste. Det er en overvældende velsignelse, for hvilken vi ikke tilstrækkeligt kan udtrykke vor taknemmelighed".

Ældste Scotts andre kirkelige kaldelser indbefatter adskillige års virke som præsident for de halvfjerds' kvorum, stavssekretær i Washington D.C. staven og medlem af præsidentskabet for den samme stav.

Ældste Scott virkede også i fire år (1965-69) som præsident for Argentina Nord missionen med hovedkvarter i Cordoba, en oplevelse, der stadig kan få hans øjne til at funkle.

"En af de mest opbyggende oplevelser ved en mission er at se unge mænd og piger blive til modne, hengivne mænd og kvinder. I denne periode med uselvisk tjeneste kan Herren opbygge styrke indeni dem, en styrke, som åbner udsigten for ukendte færdigheder og hjælper dem til at udvikle ukendte talenter så vel som til at få uventet kundskab og selvsikkerhed. En anden uvurderlig velsignelse på en mission er det evige venskab, der dannes mellem hver missionær og hvert medlem, der mødes.

Han udtrykte taknemmelighed fra hele sin familie for denne oplevelse og kluklo: "Under afslutningsinterviewet med en missionær, fortalte jeg ham, hvor meget han var vokset på sin mission. Han sagde: 'Ved du hvad præsident, det er du også! ' "

Som missionær i deres eget nabolag drog familien Scott fordel af indvielsen af templet i Washington D.C.; i deres hjem holdt de "møder før man ser templet" for venner, og naboer, som ikke var medlemmer — somme tider to eller tre gange om ugen. Efter et sådant møde fik et par fra ældste Scotts kontor fat i en biskop, bad om missionærlektierne og blev døbt 5 uger senere. For nylig sluttede to gode naboer sig til kirken, efter at søster Scott havde taget dem gennem Washington D.C.'s nye besøgscenter.

"Vi elsker Herren og glæder os over det hellige privilegium at kunne bære et stærkt vidnesbyrd om ham til verden og over at kunne deltage i opbygningen af hans rige resten af vort liv.".

Oversættelse til billede: Ældste og søster Richard G. Scott.

AT ELSKE NOGEN MERE END SIG SELV

Der er et ideal jeg vil belære jer om, som er teenagers: En dag — snart for nogle af jer — vil I få den strålende oplevelse at lære *at elske nogen mere end I elsker jer selv.*

Dette er et kronende mål i livet, alligevel lever der utallige tusinder i denne verden, som ikke når at gøre sig denne erfaring. Jeg tror ikke den kommer gennem det at komme sammen eller endog på bryllupsrejsen; men den er en belønning for at opbygge dette lille rige. En dag når I holder en lille dreng eller en lille pige i jeres arme og ved, at den tilhører jer, vil denne oplevelse måske komme til jer.

Jeg husker ved en bestemt lejlighed, hvor jeg var på vej hjem for at spise frokost. Idet jeg kørte ind ad indkørslen kom min kone ud til mig. På hendes ansigtsudtryk kunne jeg se, at der var noget galt.

"Cliff er blevet slået ihjel," sagde hun. "De vil gerne have at du kommer derover". Idet jeg skyndte mig rundt om hjørnet til hvor Cliff boede sammen med sin hustru og fire sønner og hans lille datter, så jeg Cliff ligge midt på hovedvejen med et tæppe over sig. Ambulancen var lige ved at køre bort med lille Colleen. Cliff havde været på vej ud til farmen og var stoppet for at gå over gaden for at aflevere Colleen til hendes mor, som ventede på den modsatte side. Men barnet, som børn gør, rev sig løs fra faderens hånd og smuttede ud på gaden. En stor lastbil kom kørende.

Cliff sprang fra kantstenen og skubbede sin lille datter bort fra lastbilens kurs — men han var ikke hurtig nok.

Nogle få dage senere havde jeg fået til opgave at tale ved Cliffs og lille Colleens begravelse. Der var én som sagde: "Sikke et forfærdeligt spild. Selvfølgelig skulle han ha' blevet stående på kantstenen. Han vidste at barnet kunne være blevet dræbt. Men han havde fire sønner og en kone at forsørge. Hvilket sygeligt spild !"

Og jeg vurderede det således, at denne person aldrig havde haft den oplevelse at elske nogen mere end han elskede sig selv. Jer, der er unge, kan, så vidt jeg ved, kun få denne oplevelse at elske nogen mere end I elsker jer selv, gennem udøvelsen af skabelsens kraft. Gennem den bliver I ægte kristne, og I ved, som nogle få andre ved, hvad ordet "Fader" betyder, når det omtales i skrifterne; og I føler en grad af den kærlighed og omsorg han har til os, og I kan opleve en grad af den fortvivlelse og sorg han må føle, hvis vi undlader at tage imod alt, hvad der er smukt og prisværdigt og er af godt omdømme i denne verden.

(Boyd K. Packer, *"Problems in Teaching the Moral Standard"*,
Address to Seminary and Institute Personnel, 15. juli, 1958).

"Kærligheden til dig selv er årsagen til alle dine sorger".

Thomas Carlyle

"Det ville ofte se slemt ud for min næste, hvis jeg ikke elskede ham højere end mig selv".

Hebbel

"Den, som ikke elsker nogen, synes mig heller ikke at kunne elskes af nogen".

Demokritos

